

Dziennik Urzędowy L 334

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 53

17 grudnia 2010

Spis treści

I Akty ustawodawcze

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1177/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. o prawach pasażerów podróżujących drogą morską i drogą wodną śródlądową oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 ⁽¹⁾ 1

DYREKTYWY

- ★ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola) ⁽¹⁾ 17

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

Cena: 7 EUR

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

I

(Akty ustawodawcze)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 1177/2010

z dnia 24 listopada 2010 r.

o prawach pasażerów podróżujących drogą morską i drogą wodną śródlądową oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 2006/2004

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
w szczególności jego art. 91 ust. 1 i art. 100 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu
Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Działanie Unii w dziedzinie przewozów drogą morską i śródlądowymi drogami wodnymi powinno mieć na celu m.in. zapewnienie wysokiego poziomu ochrony pasażerów, porównywalnego z poziomem ochrony zapewnianym w przypadku innych środków transportu. Ponadto należy w pełni uwzględnić ogólne wymogi ochrony konsumentów.
- (2) Ponieważ pasażer podróżujący drogą morską lub drogą wodną śródlądową jest słabszą stroną umowy przewozu,

wszystkim pasażerom należy zapewnić minimalny poziom ochrony. Przewoźnicy powinni mieć możliwość oferowania pasażerom korzystniejszych warunków umownych od określonych w niniejszym rozporządzeniu. Jednocześnie celem rozporządzenia nie jest ingerowanie w stosunki między przedsiębiorstwami w zakresie transportu towarów. W szczególności porozumienia między przewoźnikiem drogowym a przewoźnikiem nie powinny być rozumiane jako umowy transportowe do celów niniejszego rozporządzenia i w związku z tym nie powinny uprawniać przewoźnika drogowego lub zatrudnianych przez niego pracowników do otrzymania na mocy niniejszego rozporządzenia rekompensaty w przypadku opóźnień.

- (3) Ochrona pasażerów powinna obejmować nie tylko usługi przewozu pasażerskiego między portami położonymi na terenie państw członkowskich, ale również usługi przewozu pasażerskiego między takimi portami a portami położonymi poza terytorium państw członkowskich, z uwzględnieniem ryzyka zakłócenia konkurencji na rynku przewozów pasażerskich. Dlatego termin „przewoźnik unijny” powinien do celów niniejszego rozporządzenia być interpretowany jak najszerzej, ale nie powinien kolidować z odpowiadającymi mu terminami w innych unijnych aktach prawnych, np. rozporządzeniu Rady (EWG) nr 4056/86 z dnia 22 grudnia 1986 r. ustanawiającym szczegółowe zasady stosowania art. 85 i 86 Traktatu do transportu morskiego ⁽³⁾ i rozporządzeniu Rady (EWG) nr 3577/92 z dnia 7 grudnia 1992 r. dotyczącym stosowania zasady swobody świadczenia usług w transporcie morskim w obrębie państw członkowskich (kabotaż morski) ⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. C 317 z 23.12.2009, s. 89.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 23 kwietnia 2009 r. (Dz.U. C 184 E z 8.7.2010, s. 293), stanowisko Rady w pierwszym czytaniu z dnia 11 marca 2010 r. (Dz.U. C 122 E z 11.5.2010, s. 19), stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 6 lipca 2010 r. (dotychczas niepublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 11 października 2010 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 378 z 31.12.1986, s. 4.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 364 z 12.12.1992, s. 7.

- (4) Wewnętrzny rynek usług przewozów pasażerskich drogą morską i śródlądowymi drogami wodnymi powinien działać z korzyścią dla ogółu obywateli. W związku z tym osoby niepełnosprawne i osoby o ograniczonej sprawności ruchowej niezależnie od tego, czy spowodowanej niepełnosprawnością, wiekiem czy jakimkolwiek innymi czynnikami, powinny mieć możliwości korzystania z usług przewozu pasażerskiego i rejsów wycieczkowych porównywalne z możliwościami, jakimi dysponują inni obywatele. Osoby niepełnosprawne i osoby o ograniczonej sprawności ruchowej mają takie same prawa jak wszyscy inni obywatele w zakresie swobodnego przemieszczania się, wolności wyboru oraz niedyskryminacji.
- (5) Państwa członkowskie powinny wspierać korzystanie z transportu publicznego i stosowanie zintegrowanych biletów, aby zoptymalizować współdziałanie poszczególnych środków transportu i usług operatorów oraz korzystanie z nich.
- (6) W świetle art. 9 Konwencji Organizacji Narodów Zjednoczonych o prawach osób niepełnosprawnych oraz w celu zapewnienia osobom niepełnosprawnym i osobom o ograniczonej sprawności ruchowej możliwości podróżowania drogą morską i śródlądowymi drogami wodnymi porównywalnych z możliwościami, jakimi dysponują inni obywatele, należy ustanowić przepisy dotyczące ich niedyskryminacji i pomocy im podczas podróży. Osoby te powinny mieć zatem dostęp do transportu i nie należy odmawiać im przewozu, z wyjątkiem określonych przez właściwe organy przypadków uzasadnionych względami bezpieczeństwa. Osoby te powinny mieć prawo do pomocy w portach i na pokładzie statków pasażerskich. W imię społecznej integracji tych osób powinny one otrzymywać taką pomoc bezpłatnie. Przewoźnicy powinni określić warunki dostępu, najlepiej przy użyciu europejskiego systemu normalizacji.
- (7) Przy podejmowaniu decyzji dotyczących projektowania nowych portów i terminali oraz w ramach poważnych remontów organy odpowiedzialne za te obiekty powinny uwzględniać potrzeby osób niepełnosprawnych i osób o ograniczonej sprawności ruchowej, w szczególności w zakresie dostępu, zwracając szczególną uwagę na wymogi dotyczące dostosowania projektu do potrzeb wszystkich użytkowników. Przewoźnicy powinni uwzględnić potrzeby takich osób przy podejmowaniu decyzji dotyczących projektowania lub modernizowania statków pasażerskich zgodnie z dyrektywą 2006/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. ustanawiającą wymagania techniczne dla statków żeglugi śródlądowej ⁽¹⁾ oraz dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/45/WE z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie reguł i norm bezpieczeństwa statków pasażerskich ⁽²⁾.
- (8) Pomoc udzielana w portach znajdujących się na terytorium państwa członkowskiego powinna m.in. umożliwiać osobom niepełnosprawnym i osobom o ograniczonej sprawności ruchowej przemieszczanie się z wyznaczonego punktu przybycia do portu na statek pasażerski oraz ze statku pasażerskiego do wyznaczonego punktu odjazdu z portu, w tym wejście na pokład i zejście z pokładu statku.
- (9) Przy organizowaniu pomocy dla osób niepełnosprawnych i osób o ograniczonej sprawności ruchowej oraz przy szkoleniu swojego personelu przewoźnicy powinni współpracować z reprezentatywnymi organizacjami osób niepełnosprawnych lub osób o ograniczonej sprawności ruchowej. W działaniach tych powinni również uwzględniać odpowiednie postanowienia międzynarodowej konwencji i kodeksu o wymaganiach w zakresie wyszkolenia marynarzy, wydawania im świadectw oraz pełnienia wacht, a także zalecenia Międzynarodowej Organizacji Morskiej (IMO) w sprawie projektowania i eksploatacji statków pasażerskich, które odpowiadają potrzebom osób starszych i niepełnosprawnych.
- (10) Przepisy dotyczące wchodzenia na pokład osób niepełnosprawnych lub osób o ograniczonej sprawności ruchowej powinny pozostawać bez uszczerbku dla ogólnych zasad mających zastosowanie do wchodzenia na pokład pasażerów, określonych w obowiązujących zasadach międzynarodowych, unijnych lub krajowych.
- (11) Akty prawne Unii dotyczące praw pasażerów powinny uwzględniać potrzeby pasażerów, a w szczególności potrzeby osób niepełnosprawnych i osób o ograniczonej sprawności ruchowej, w zakresie korzystania z różnych środków transportu i sprawnego zmieniania środków transportu, zgodnie z obowiązującymi przepisami bezpieczeństwa mającymi zastosowanie przy eksploatacji statków.
- (12) Pasażerowie powinni być odpowiednio informowani w razie odwołania lub opóźnienia jakiegokolwiek usługi przewozu pasażerskiego lub rejsu wycieczkowego. Informacje te powinny ułatwiać pasażerom poczynienie niezbędnych przygotowań oraz w razie potrzeby uzyskanie informacji na temat alternatywnych połączeń.
- (13) Niedogodności doświadczane przez pasażerów w wyniku odwołania lub dużego opóźnienia podróży powinny być ograniczone. W tym celu pasażerom powinna przysługiwać odpowiednia opieka, a także prawo do odwołania podróży oraz do uzyskania zwrotu kosztu biletów lub do podróży zmienioną trasą na zadowalających warunkach. Odpowiednie zakwaterowanie dla pasażerów niekoniecznie polega na zakwaterowaniu w pokojach hotelowych, lecz może oznaczać wszelkie inne dostępne odpowiednie zakwaterowanie, szczególnie w zależności od okoliczności związanych z poszczególnymi sytuacjami, pojazdami pasażerów i cechami statku. Pod tym względem i w należycie uzasadnionych przypadkach wyjątkowych i nagłych okoliczności przewoźnicy powinni mieć możliwość pełnego skorzystania z odpowiednich dostępnych obiektów we współpracy z władzami cywilnymi.

⁽¹⁾ Dz.U. L 389 z 30.12.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 163 z 25.6.2009, s. 1.

- (14) W razie odwołania lub opóźnienia usługi przewozu pasażerskiego przewoźnicy powinni wypłacać pasażerom odszkodowanie stanowiące pewien odsetek ceny biletu, z wyjątkiem sytuacji, gdy odwołanie lub opóźnienie wiąże się z warunkami pogodowymi stwarzającymi zagrożenie dla bezpiecznej eksploatacji statku lub ze względu na nadzwyczajne okoliczności, których nie dałoby się uniknąć nawet przy podjęciu wszelkich racjonalnych środków.
- (15) Zgodnie z powszechnie przyjętymi zasadami na przewoźnikach winien ciążyć obowiązek udowodnienia, że odwołanie lub opóźnienie spowodowane zostało takimi warunkami pogodowymi lub nadzwyczajnymi okolicznościami.
- (16) Warunki pogodowe stwarzające zagrożenie dla bezpiecznej eksploatacji statku powinny obejmować między innymi silne wiatry, wzburzone morze, silne prądy, trudne warunki lodowe i skrajnie wysoki lub niski poziom wody, huragany, tornada i powódzie.
- (17) Nadzwyczajne okoliczności powinny obejmować między innymi klęski żywiołowe, takie jak pożary i trzęsienia ziemi, ataki terrorystyczne, wojny i wojskowe lub cywilne konflikty zbrojne, powstania, wojskową lub bezprawną konfiskatę, spory pracownicze, wysadzanie na ląd wszelkich osób chorych, rannych lub zmarłych, operacje poszukiwawcze i ratownicze na morzu lub śródlądowych drogach wodnych, działania niezbędne, aby chronić środowisko, decyzje podjęte przez organy zarządzające ruchem lub władze portowe, lub decyzje podjęte przez właściwe organy w zakresie ładu i bezpieczeństwa publicznego, a także w odpowiedzi na pilne potrzeby transportowe.
- (18) Przewoźnicy powinni współpracować między sobą z udziałem zainteresowanych stron, organizacji zawodowych i organizacji zrzeszających klientów, pasażerów, osoby niepełnosprawne i osoby o ograniczonej sprawności ruchowej, na rzecz przyjęcia, na szczeblu krajowym lub europejskim, rozwiązań mających na celu doskonalenie opieki i pomocy oferowanej pasażerom w przypadku przerwania podróży, w szczególności w razie dużych opóźnień lub odwołania podróży. O ustaleniach tych należy powiadamiać krajowe organy odpowiedzialne za egzekwowanie tych przepisów.
- (19) Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej orzekł już, że problemy prowadzące do odwołania kursów lub ich opóźnień mogą podlegać pojęciu okoliczności nadzwyczajnych, wyłącznie o ile spowodowane są sytuacjami niezwiązanymi z normalnym prowadzeniem działalności przewoźnika, którego dotyczy sprawa, i które znajdują się poza jego rzeczywistą kontrolą. Należy zauważyć, że warunki pogodowe stwarzające zagrożenie dla bezpiecznej eksploatacji statku niewątpliwie znajdują się poza rzeczywistą kontrolą przewoźnika.
- (20) Niniejsze rozporządzenie nie powinno mieć wpływu na prawa pasażerów ustanowione w dyrektywie Rady 90/314/EWG z dnia 13 czerwca 1990 r. w sprawie zorganizowanych podróży, wakacji i wycieczek⁽¹⁾. Niniejsze rozporządzenie nie powinno mieć zastosowania w przypadkach gdy zorganizowana wycieczka zostaje odwołana z przyczyn innych niż odwołanie usługi przewozu pasażerskiego lub rejsu wycieczkowego.
- (21) Pasażerowie powinni być wyczerpująco informowani, w ogólnodostępnych formach, o prawach przysługujących im zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, tak aby mogli skutecznie z nich korzystać. Prawa pasażerów powinny obejmować uzyskanie informacji o usłudze przewozu pasażerskiego lub o rejsie wycieczkowym przed podróżą i w jej trakcie. Wszystkie istotne informacje udzielane pasażerom powinny być również udostępnione w formach przystępnych dla osób niepełnosprawnych oraz osób o ograniczonej sprawności ruchowej, umożliwiających pasażerom dostęp do tych samych informacji poprzez wykorzystanie na przykład tekstu, alfabetu Braille'a, form audio, wideo lub form elektronicznych.
- (22) Pasażerowie powinni mieć możliwość korzystania ze swoich praw w oparciu o odpowiednie i przystępne procedury wnoszenia skarg wprowadzone przez przewoźników i operatorów terminali w ramach swoich odpowiednich zakresów kompetencji lub, zależnie od okoliczności, poprzez zgłaszanie skarg do organu lub organów wyznaczonych do tego celu przez zainteresowane państwo członkowskie. Przewoźnicy i operatorzy terminali powinni ustosunkować się do skarg zgłaszanych przez pasażerów w określonym czasie, ze świadomością, że brak reakcji na skargę mógłby zostać wykorzystany przeciwko nim.
- (23) Z uwzględnieniem procedur określonych przez państwo członkowskie w odniesieniu do składania skarg, skarga dotycząca pomocy udzielanej w porcie lub na pokładzie statku powinna w miarę możliwości być wnoszona do organu lub organów wyznaczonych do egzekwowania niniejszego rozporządzenia przez państwo członkowskie, na którego terytorium znajduje się port, w którym pasażerowie wchodzi na pokład, a w przypadku usług przewozu pasażerskiego realizowanych z państwa trzeciego – port, w którym schodzą na ląd.
- (24) Państwa członkowskie powinny zapewnić przestrzeganie niniejszego rozporządzenia oraz wyznaczyć właściwy organ lub organy odpowiedzialne za nadzór i egzekwowanie przepisów. Nadzór ten nie ma wpływu na prawa pasażerów do korzystania ze środków prawnych przed sądem zgodnie z prawem krajowym.
- (25) Organ lub organy odpowiedzialne za wdrożenie niniejszego rozporządzenia powinny być niezależne od interesów handlowych. Każde państwo członkowskie powinno wyznaczyć co najmniej jeden organ, który powinien, w odpowiednim przypadku, mieć prawo i możliwość

⁽¹⁾ Dz.U. L 158 z 23.6.1990, s. 59.

rozpatrywania poszczególnych skarg oraz ułatwiania rozstrzygania sporów. Pasażerowie powinni mieć prawo do otrzymania w rozsądnym terminie uzasadnionej odpowiedzi z wyznaczonego organu. Ze względu na znaczenie, jakie mają wiarygodne statystyki dla wdrożenia niniejszego rozporządzenia, a w szczególności dla zapewnienia spójnego stosowania w całej Unii, sprawozdania przygotowywane przez te organy powinny w miarę możliwości zawierać statystyki dotyczące skarg i wyników postępowań.

- (26) Państwa członkowskie powinny określić sankcje mające zastosowanie w przypadku naruszeń niniejszego rozporządzenia oraz zapewnić ich stosowanie. Sankcje te powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.
- (27) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia, a mianowicie zapewnienie wysokiego poziomu ochrony i pomocy pasażerom we wszystkich państwach członkowskich oraz zapewnienie funkcjonowania podmiotów gospodarczych zgodnie ze zharmonizowanymi warunkami na rynku wewnętrznym, nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na rozmiary lub skutki proponowanych działań możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym samym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (28) Egzekwowanie niniejszego rozporządzenia powinno opierać się na rozporządzeniu (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 października 2004 r. w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów („rozporządzenie w sprawie współpracy w dziedzinie ochrony konsumentów”) ⁽¹⁾. Należy zatem odpowiednio zmienić to rozporządzenie.
- (29) Należy ściśle przestrzegać przepisów dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych ⁽²⁾ i egzekwować je, aby zapewnić poszanowanie prywatności osób fizycznych i prawnych oraz zagwarantować, że wymagane informacje i sprawozdania będą służyć wyłącznie wypełnianiu określonych w niniejszym rozporządzeniu obowiązków i nie zostaną użyte ze szkodą dla tych osób.
- (30) Niniejsze rozporządzenie nie narusza praw podstawowych i jest zgodne z zasadami uznanymi w szczególności w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, o której mowa w art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

⁽¹⁾ Dz.U. L 364 z 9.12.2004, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31.

ROZDZIAŁ I PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsze rozporządzenie ustanawia przepisy dotyczące przewozów drogą morską i drogą wodną śródlądową w odniesieniu do następujących kwestii:

- niedyskryminacji pasażerów w zakresie warunków przewozu oferowanych przez przewoźników;
- niedyskryminacji osób niepełnosprawnych i osób o ograniczonej sprawności ruchowej oraz pomocy udzielanej tym osobom;
- praw pasażerów w przypadkach odwołania lub opóźnienia usługi;
- minimalnych informacji udostępnianych pasażerom;
- rozpatrywania skarg;
- ogólnych zasad dotyczących egzekwowania przepisów.

Artykuł 2

Zakres

- Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do pasażerów podróżujących:
 - z wykorzystaniem usług przewozu pasażerskiego, w przypadku gdy port, w którym pasażerowie wchodzą na pokład, znajduje się na terytorium państwa członkowskiego;
 - z wykorzystaniem usług przewozu pasażerskiego, w przypadku gdy port, w którym pasażerowie wchodzą na pokład, znajduje się poza terytorium państwa członkowskiego, a port, w którym schodzą na ląd, jest położony na terytorium państwa członkowskiego, pod warunkiem że usługa jest realizowana przez przewoźnika unijnego w rozumieniu art. 3 lit. e);
 - rejssem wycieczkowym, w przypadku gdy port, w którym pasażerowie wchodzą na pokład, znajduje się na terytorium państwa członkowskiego. Do tych pasażerów nie mają jednak zastosowania art. 16 ust. 2, art. 18, 19 oraz art. 20 ust. 1 i 4.
- Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do pasażerów podróżujących:
 - statkami dopuszczonymi do przewozu nie więcej niż 12 pasażerów;
 - statkami, których załoga odpowiedzialna za eksploatację statku składa się z nie więcej niż 3 osób lub w przypadku gdy dystans, na którym wykonuje się całkowitą usługę przewozu pasażerskiego, jest mniejszy niż 500 metrów w jedną stronę;
 - rejsami spacerowymi i krajoznawczymi innymi niż rejsy wycieczkowe; lub

d) statkami nienapędzanymi środkami mechanicznymi oraz oryginalnymi historycznymi statkami pasażerskimi zaprojektowanymi przed rokiem 1965 lub pojedynczymi replikami takich statków, zbudowanymi głównie z oryginalnych materiałów, uprawnionych do przewozu najwyżej 36 pasażerów.

3. Przez okres dwóch lat od dnia 18 grudnia 2012 r. państwa członkowskie mogą zwolnić ze stosowania niniejszego rozporządzenia statki morskie poniżej 300 ton brutto eksploatowane w transporcie krajowym, pod warunkiem że prawa pasażerów wynikające z niniejszego rozporządzenia są odpowiednio zagwarantowane w prawie krajowym.

4. Państwa członkowskie mogą zwolnić ze stosowania niniejszego rozporządzenia usługi przewozu pasażerskiego w ramach obowiązku świadczenia usługi publicznej, umów o świadczenie usług publicznych lub usług zintegrowanych, pod warunkiem że prawa pasażerów przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są porównywalnie zagwarantowane w prawie krajowym.

5. Bez uszczerbku dla dyrektywy 2006/87/WE i dyrektywy 2009/45/WE niniejsze rozporządzenie nie ustanawia wymogów technicznych nakładających na przewoźników, operatorów terminali ani inne podmioty, obowiązku zmiany lub wymiany statków, infrastruktury, portów lub terminali portowych.

Artykuł 3

Definicje

Na użytek niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- a) „osoba niepełnosprawna” lub „osoba o ograniczonej sprawności ruchowej” oznacza każdą osobę, której sprawność ruchowa podczas korzystania z przewozu jest ograniczona na skutek jakiegokolwiek niepełnosprawności fizycznej (sensorycznej lub ruchowej, trwałej lub przejściowej), niepełnosprawności umysłowej lub upośledzenia umysłowego lub niepełnosprawności wynikającej z dowolnych innych przyczyn lub z wieku i której sytuacja wymaga właściwej uwagi oraz przystosowania usług dostępnych dla wszystkich pasażerów do jej szczególnych potrzeb;
- b) „terytorium państwa członkowskiego” oznacza terytorium, do którego zastosowanie ma Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z jego art. 355 i na warunkach w nim przewidzianych;
- c) „warunki dostępu” oznaczają odpowiednie normy, wytyczne i informacje dotyczące dostępu do terminali portowych i statków, wraz z istniejącymi w nich rozwiązaniami przeznaczonymi dla osób niepełnosprawnych lub osób o ograniczonej sprawności ruchowej;
- d) „przewoźnik” oznacza osobę fizyczną lub prawną, inną niż organizator wyjazdów grupowych, biuro podróży lub sprzedawca biletów, oferującą ogólnie dostępne przewozy w postaci usług przewozu pasażerskiego lub rejsów wycieczkowych;

- e) „przewoźnik unijny” oznacza przewoźnika z siedzibą na terytorium państwa członkowskiego lub oferującego transport w postaci usług przewozu pasażerskiego, który rozpoczyna lub kończy się na terytorium państwa członkowskiego;
- f) „usługa przewozu pasażerskiego” oznacza komercyjną usługę przewozu pasażerskiego drogą morską lub drogą wodną śródlądową realizowaną według opublikowanego rozkładu rejsów;
- g) „usługi zintegrowane” oznaczają połączone usługi przewozu realizowane w określonym obszarze geograficznym z wykorzystaniem jednego systemu informacyjnego, systemu biletowego i rozkładu jazdy;
- h) „wykonujący przewóz” oznacza osobę inną niż przewoźnik, która faktycznie wykonuje całość lub część przewozu;
- i) „śródlądowa droga wodna” oznacza dowolną naturalną lub sztuczną jednolitą część wód lub system połączonych jednolitych części wód, wykorzystywane do celów przewozu, jak np. jeziora, rzeki lub kanały, lub dowolne ich połączenie;
- j) „port” oznacza miejsce lub obszar geograficzny posiadający udogodnienia i obiekty umożliwiające przyjmowanie statków, w którym pasażerowie regularnie wchodzą na pokład lub schodzą na ląd;
- k) „terminal portowy” oznacza terminal obsługiwany przez pracowników przewoźnika lub operatora terminalu, w porcie wyposażonym w obiekty takie jak stanowiska odprawy, kasy biletowe lub poczekalnie, oraz dysponujący personelem, co umożliwia wchodzenie na pokład lub schodzenie na ląd pasażerów korzystających z usług przewozu pasażerskiego lub z rejsu wycieczkowego;
- l) „statek” oznacza jednostkę pływającą użytkowaną do celów żeglugi po morskich lub śródlądowych drogach wodnych;
- m) „umowa przewozu” oznacza umowę przewozu zawartą między przewoźnikiem a pasażerem, dotyczącą świadczenia co najmniej jednej usługi przewozu pasażerskiego lub rejsu wycieczkowego;
- n) „bilet” oznacza ważny dokument lub inny dowód zawarcia umowy przewozu;
- o) „sprzedawca biletów” oznacza każdego sprzedawcę detalicznego zawierającego umowy przewozu w imieniu przewoźnika;
- p) „biuro podróży” oznacza każdego sprzedawcę detalicznego działającego w imieniu pasażera lub organizatora wycieczek w sprawach zawierania umów przewozu;
- q) „operator turystyczny” oznacza organizatora lub punkt sprzedaży detalicznej, innych niż przewoźnik, w rozumieniu art. 2 pkt 2) i 3) dyrektywy 90/314/EWG;
- r) „rezerwacja” oznacza rezerwację konkretnej usługi przewozu pasażerskiego lub rejsu wycieczkowego;

- s) „operator terminalu” oznacza podmiot prywatny lub publiczny na terytorium państwa członkowskiego odpowiedzialny za administrowanie i zarządzanie terminalem portowym;
- t) „rejs wycieczkowy” oznacza usługę przewozu świadczoną na morskiej lub śródlądowej drodze wodnej realizowaną wyłącznie dla przyjemności lub w celach rekreacyjnych, w uzupełnieniu której oferowane jest zakwaterowanie i inne elementy, obejmującą więcej niż dwa noclegi na statku;
- u) „incydent żeglugowy” oznacza rozbicie statku, jego wyrzucenie, zderzenie lub wejście na mieliznę, wybuch lub pożar na statku lub uszkodzenie statku.

Artykuł 4

Bilety i niedyskryminacyjne warunki umowne

1. Przewoźnicy wystawiają pasażerowi bilet, chyba że prawo krajowe przewiduje inne dokumenty uprawniające do przewozu. Bilet może być wystawiony w formie elektronicznej.
2. Bez uszczerbku dla taryf socjalnych warunki umowne i stawki stosowane przez przewoźników lub sprzedawców biletów są ogólnie dostępne bez jakiegokolwiek, bezpośredniej lub pośredniej, dyskryminacji ze względu na obywatelstwo klienta końcowego lub siedzibę przewoźnika lub sprzedawcy biletów w Unii.

Artykuł 5

Inne strony wykonujące

1. W przypadku gdy wykonywanie obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia zostało powierzone wykonującemu przewóz, sprzedawcy biletów lub dowolnej innej osobie, przewoźnik, biuro podróży, organizator wyjazdów grupowych lub operator terminalu, którzy powierzyli wykonanie takich obowiązków, są niemniej jednak odpowiedzialni za działania i zaniechania tej strony wykonującej w ramach zleconych jej czynności.
2. W uzupełnieniu ust. 1 strona, której przewoźnik, biuro podróży, organizator wyjazdów grupowych lub operator terminalu powierzyli wykonanie obowiązku, podlega w zakresie powierzonych obowiązków przepisom niniejszego rozporządzenia, w tym dotyczącym odpowiedzialności i środków obrony.

Artykuł 6

Wyłączenie uchylenia się od odpowiedzialności

Prawa i obowiązki wynikające z niniejszego rozporządzenia nie mogą zostać wyłączone ani ograniczone, w szczególności poprzez odmienne postanowienia lub wyłączenia w umowie przewozu.

ROZDZIAŁ II

PRAWA OSÓB NIEPEŁNOSPRAWNYCH I OSÓB O OGRANICZONEJ SPRAWNOŚCI RUCHOWEJ

Artykuł 7

Prawo do przewozu

1. Przewoźnicy, biura podróży i organizatorzy wyjazdów grupowych nie mogą odmówić przyjęcia rezerwacji, wydania lub innego udostępnienia biletu ani przyjęcia danej osoby na pokład ze względu na niepełnosprawność lub ograniczoną sprawność ruchową jako taką.
2. Osobom niepełnosprawnym i osobom o ograniczonej sprawności ruchowej rezerwacje oraz bilety oferowane są bez dodatkowych opłat i na takich samych warunkach jak pozostałym pasażerom.

Artykuł 8

Wyjątki i warunki specjalne

1. W drodze odstępstwa od art. 7 ust. 1 przewoźnicy, biura podróży i organizatorzy wyjazdów grupowych mogą odmówić przyjęcia rezerwacji, wydania lub innego udostępnienia biletu lub przyjęcia na pokład osoby niepełnosprawnej lub osoby o ograniczonej sprawności ruchowej:
 - a) ze względu na obowiązujące wymogi w zakresie bezpieczeństwa określone w prawie międzynarodowym, unijnym lub krajowym lub ze względu na wymogi dotyczące bezpieczeństwa określone przez właściwe organy;
 - b) w przypadkach gdy konstrukcja statku pasażerskiego lub infrastruktura portu i jego wyposażenie, w tym terminali portowych, uniemożliwia wejście na pokład lub zejście na ląd lub gdy przewóz rzeczonoj osoby nie może być przeprowadzony w sposób bezpieczny lub nie jest wykonalny z punktu widzenia eksploatacyjnego.
2. W przypadku odmowy przyjęcia rezerwacji lub wydania lub udostępnienia biletu w inny sposób ze względów, o których mowa w ust. 1, przewoźnicy, biura podróży i organizatorzy wyjazdów grupowych dokładają wszelkich racjonalnie uzasadnionych starań, aby danej osobie zaproponować alternatywny transport z wykorzystaniem usługi przewozu pasażerskiego lub rejsu wycieczkowego realizowanych przez danego przewoźnika.
3. W przypadku gdy osobie niepełnosprawnej lub osobie o ograniczonej sprawności ruchowej, posiadającej rezerwację lub bilet, która spełnia wymogi, o których mowa w art. 11 ust. 2, odmówiono jednak przyjęcia na pokład na podstawie niniejszego rozporządzenia, osobie tej oraz każdej osobie towarzyszącej, o której mowa w ust. 4 niniejszego artykułu, oferuje się wybór pomiędzy zwrotem kosztów a zmianą trasy zgodnie z załącznikiem I. Prawo wyboru między podróżą powrotną a zmianą trasy jest uzależnione od spełnienia wszystkich wymogów w zakresie bezpieczeństwa.

4. W przypadku bezwzględnej konieczności i na warunkach określonych w ust. 1 przewoźnicy, biura podróży i organizatorzy wyjazdów grupowych mogą wymagać, aby osobie niepełnosprawnej lub osobie o ograniczonej sprawności ruchowej towarzyszyła inna osoba zdolna do udzielenia pomocy potrzebnej tej osobie niepełnosprawnej lub osobie o ograniczonej sprawności ruchowej. W przypadku usług przewozu pasażerskiego taka osoba towarzysząca jest przewożona bezpłatnie.

5. W przypadku gdy przewoźnicy, biura podróży i organizatorzy wyjazdów grupowych powołują się na przepisy ust. 1 lub 4, niezwłocznie informują osobę niepełnosprawną lub osobę o ograniczonej sprawności ruchowej o konkretnych powodach zastosowania tych przepisów. Na wniosek, osoba niepełnosprawna lub osoba o ograniczonej sprawności ruchowej jest powiadamiana o tych powodach na piśmie, nie później niż pięć dni roboczych po jego złożeniu. W przypadku odmowy na podstawie ust. 1 lit. a) należy odwołać się do odpowiednich wymogów z zakresu bezpieczeństwa.

Artykuł 9

Dostęp i informacja

1. We współpracy z reprezentatywnymi organizacjami osób niepełnosprawnych lub osób o ograniczonej sprawności ruchowej przewoźnicy i operatorzy terminali, w stosownych przypadkach za pośrednictwem swoich organizacji, określają lub stosują istniejące warunki niedyskryminacyjnego dostępu osób niepełnosprawnych oraz osób o ograniczonej sprawności ruchowej i osób im towarzyszących. O warunkach dostępu powiadamia się na wniosek krajowe organy odpowiedzialne za egzekwowanie przepisów.

2. Warunki dostępu, o których mowa w ust. 1, są podawane do publicznej wiadomości przez przewoźników, władze portowe i operatorów terminali fizycznie lub w Internecie, w przystępnych formach na wniosek, oraz w tych samych językach, w których informacje są zazwyczaj podawane wszystkim pasażerom. Szczególną uwagę zwraca się na potrzeby osób niepełnosprawnych i osób o ograniczonej sprawności ruchowej.

3. Organizatorzy wyjazdów grupowych podają do publicznej wiadomości warunki dostępu, o których mowa w ust. 1, mające zastosowanie do podróży, w tym zorganizowanych podróży, wakacji i wycieczek, które są przez nich organizowane, sprzedawane lub oferowane na sprzedaż.

4. Przewoźnicy, biura podróży i organizatorzy wyjazdów grupowych zapewniają osobom niepełnosprawnym i osobom o ograniczonej sprawności ruchowej dostęp do podanych we właściwych i przystępnych formach wszelkich istotnych informacji na temat warunków przewozu, podróży i warunków dostępu, w tym na temat rezerwacji *on-line* i informacji. Osoby potrzebujące pomocy otrzymują za pomocą wszelkich dostępnych środków, w tym drogą elektroniczną lub krótką wiadomością tekstową (SMS-em), potwierdzenie, że zostanie ona udzielona.

Artykuł 10

Prawo do uzyskania pomocy w portach i na pokładzie statków

Z zastrzeżeniem warunków dostępu przewidzianych w art. 9 ust. 1 przewoźnicy i operatorzy terminali, w ramach swoich

odpowiednich zakresów kompetencji, udzielają osobom niepełnosprawnym i osobom o ograniczonej sprawności ruchowej bezpłatnej pomocy, szczególnie określonej w załącznikach II i III, w portach – w tym podczas wchodzenia na statek i schodzenia na ląd – oraz na pokładzie statków. Pomoc jest dostosowana w miarę możliwości do indywidualnych potrzeb osoby niepełnosprawnej lub osoby o ograniczonej sprawności ruchowej.

Artykuł 11

Warunki udzielania pomocy

1. Przewoźnicy i operatorzy terminali w ramach swoich odpowiednich zakresów kompetencji udzielają pomocy osobom niepełnosprawnym i osobom o ograniczonej sprawności ruchowej, jak przewidziano w art. 10, pod warunkiem że:

- a) przewoźnik lub operator terminalu zostali powiadomieni, za pomocą wszelkich dostępnych środków, w tym drogą elektroniczną lub SMS-em, o potrzebie udzielenia takiej pomocy danej osobie co najmniej 48 godzin przed koniecznością udzielenia pomocy, o ile pasażer i przewoźnik lub operator terminalu nie uzgodnią krótszego terminu; oraz
- b) osoba niepełnosprawna lub osoba o ograniczonej sprawności ruchowej pojawi się w porcie lub w wyznaczonym punkcie, o którym mowa w art. 12 ust. 3:
 - (i) w czasie określonym na piśmie przez przewoźnika, przy czym nie może on przypadać wcześniej niż 60 minut przed opublikowanym czasem wchodzenia na pokład; lub
 - (ii) jeżeli nie określono konkretnego czasu, nie później niż 60 minut przed opublikowanym czasem rozpoczęcia podróży, chyba że pasażer i przewoźnik lub operator terminalu ustalą krótszy termin.

2. W uzupełnieniu ust. 1 osoby niepełnosprawne lub osoby o ograniczonej sprawności ruchowej powiadamiają przewoźnika w momencie dokonywania rezerwacji lub kupowania biletu w przedsprzedaży o szczególnych potrzebach w zakresie zakwaterowania, miejsc siedzących lub wymaganych usług lub o potrzebie wniesienia na pokład sprzętu medycznego, pod warunkiem że potrzeby te są w tym czasie znane.

3. Powiadomienie, o którym mowa w ust. 1 lit. a) i w ust. 2, może zawsze zostać złożone w biurze podróży lub u organizatora wyjazdów grupowych, u których zakupiono bilet. Jeżeli bilet obejmuje kilka podróży, wystarczające jest jedno powiadomienie, pod warunkiem że przekazane zostaną odpowiednie informacje na temat terminów kolejnych podróży. Pasażer otrzymuje potwierdzenie, że o potrzebnej pomocy powiadomiono zgodnie z ust. 1 lit. a) i 2.

4. Jeżeli nie dokonano powiadomienia zgodnie z ust. 1 lit. a) oraz z ust. 2, przewoźnicy i operatorzy terminali podejmują jednak wszelkie racjonalnie uzasadnione starania w celu zapewnienia udzielenia pomocy, tak aby osoba niepełnosprawna lub osoba o ograniczonej sprawności ruchowej mogła wejść na pokład, zejść na ląd i odbyć podróż statkiem.

5. W przypadku gdy osobie niepełnosprawnej lub osobie o ograniczonej sprawności ruchowej towarzyszy uznany pies asystujący, pies ten jest kwaterowany razem z tą osobą, pod warunkiem że przewoźnik, biuro podróży lub organizator wyjazdów grupowych zostali powiadomieni zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami krajowymi dotyczącymi przewozu uznanych psów asystujących na statkach pasażerskich, o ile przepisy takie istnieją.

Artykuł 12

Przyjmowanie powiadomień i wyznaczanie punktów spotkań

1. Przewoźnicy, operatorzy terminali, biura podróży i organizatorzy wyjazdów grupowych podejmują wszelkie środki niezbędne w celu żądania powiadomień i przyjmowania powiadomień składanych zgodnie z art. 11 ust. 1 lit. a) i art. 11 ust. 2. Obowiązek ten ma zastosowanie do wszystkich punktów sprzedaży, w tym sprzedaży telefonicznej i sprzedaży przez Internet.

2. W przypadku gdy biura podróży lub organizatorzy wyjazdów grupowych otrzymają powiadomienie, o którym mowa w ust. 1, niezwłocznie przekazują tę informację w czasie normalnych godzin pracy przewoźnikowi lub operatorowi terminalu.

3. Przewoźnicy i operatorzy terminali wyznaczają punkt wewnątrz lub na zewnątrz terminalu portowego, w którym osoby niepełnosprawne lub osoby o ograniczonej sprawności ruchowej mogą zgłosić swoje przybycie i potrzebę uzyskania pomocy. Punkt ten musi być wyraźnie oznakowany i muszą być w nim dostępne w przystępnej formie podstawowe informacje dotyczące terminalu portowego i udzielanej pomocy.

Artykuł 13

Normy jakości dotyczące pomocy

1. We współpracy z reprezentatywnymi organizacjami osób niepełnosprawnych lub osób o ograniczonej sprawności ruchowej operatorzy terminali i przewoźnicy eksploatujący terminale portowe lub realizujący usługi przewozu pasażerskiego, którzy w poprzednim roku kalendarzowym dokonali przewozu więcej niż 100 000 pasażerów, ustalają w ramach swoich odpowiednich zakresów kompetencji normy jakości pomocy określonej w załączniku II i III oraz, w stosownych przypadkach za pośrednictwem swoich organizacji, określają środki wymagane do spełnienia tych norm.

2. Przy ustalaniu norm jakości należy w pełni uwzględnić międzynarodowo uznane strategie i kodeksy postępowania dotyczące udogodnień w przewozie osób niepełnosprawnych lub osób o ograniczonej sprawności ruchowej, w szczególności zalecenie IMO w sprawie projektowania i eksploatacji statków pasażerskich odpowiadających potrzebom osób starszych i niepełnosprawnych.

3. Normy jakości, o których mowa w ust. 1, są przez operatorów terminali i przewoźników podawane do wiadomości publicznej fizycznie lub w Internecie w przystępnych formach i w tych samych językach, w których informacje są zazwyczaj podawane wszystkim pasażerom.

Artykuł 14

Szkolenie i instruktaż

Bez uszczerbku dla Międzynarodowej konwencji dotyczącej wymagań w zakresie wyszkolenia marynarzy, wydawania im świadectw oraz pełnienia wacht dla marynarzy ani przepisów przyjętych zgodnie z poprawioną Konwencją o żegludze na Renie oraz Konwencją o żegludze na Dunaju, przewoźnicy oraz – w stosownych przypadkach – operatorzy terminali określają procedury szkolenia w zakresie niepełnosprawności, w tym instruktażu, i zapewniają, aby:

- a) ich pracownicy, w tym pracownicy zatrudnieni przez jakąkolwiek inną stronę wykonującą, udzielający bezpośredniej pomocy osobom niepełnosprawnym i osobom o ograniczonej sprawności ruchowej przeszli szkolenie lub instruktaż opisane w załączniku IV część A i B;
- b) ich pracownicy, którzy w inny sposób są odpowiedzialni za rezerwację i sprzedaż biletów lub wchodzenie na pokład i schodzenie na ląd, w tym pracownicy zatrudnieni przez jakąkolwiek inną stronę wykonującą, przeszli szkolenie lub instruktaż opisane w załączniku IV część A; oraz
- c) kategorie pracowników, o których mowa w lit. a) i b), podtrzymywały swoje umiejętności, np. poprzez instruktaż lub szkolenia odświeżające wiedzę, odpowiednio do przypadku.

Artykuł 15

Odszkodowanie za sprzęt ułatwiający poruszanie się lub inny sprzęt specjalistyczny

1. Przewoźnicy i operatorzy terminali ponoszą odpowiedzialność za straty wynikające z utraty lub uszkodzenia sprzętu ułatwiającego poruszanie się lub innego sprzętu specjalistycznego używanego przez osobę niepełnosprawną lub osobę o ograniczonej sprawności ruchowej, jeżeli do zdarzenia, które spowodowało straty, doszło z winy lub z powodu zaniedbania przewoźnika lub operatora terminalu. W przypadku strat spowodowanych incydem żeglugowym domniemywa się winę lub zaniedbanie przewoźnika.

2. Wysokość odszkodowania, o którym mowa w ust. 1, odpowiada wartości odtworzeniowej tego sprzętu lub, w odpowiednich przypadkach, kosztom jego naprawy.

3. Ustępy 1 i 2 nie mają zastosowania w przypadku gdy zastosowanie ma art. 4 rozporządzenia (WE) nr 392/2009 z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie odpowiedzialności przewoźników pasażerskich na morskich drogach wodnych z tytułu wypadków ⁽¹⁾.

4. Ponadto dokłada się wszelkich starań, aby szybko dostarczyć tymczasowy sprzęt zastępczy stanowiący stosowną alternatywę.

⁽¹⁾ Dz.U. L 131 z 28.5.2009, s. 24.

ROZDZIAŁ III

Artykuł 18

**OBOWIĄZKI PRZEWOŹNIKÓW I OPERATORÓW TERMINALI
W PRZYPADKU PRZERWANIA PODRÓŻY****Zmiana trasy i zwrot kosztów w przypadku odwołania
lub opóźnienia odjazdu**

Artykuł 16

**Informacje w przypadku odwołania lub opóźnienia
odjazdu**

1. W przypadku odwołania lub opóźnienia rozpoczęcia usługi przewozu pasażerskiego lub rejsu wycieczkowego przewoźnik lub, w odpowiednich przypadkach, operator terminalu jak najszybciej, a w każdym razie nie później niż 30 minut po planowanym czasie rozpoczęcia podróży, informują pasażerów rozpoczynających podróż w terminalach portowych, lub w razie możliwości pasażerów rozpoczynających podróż w portach, o sytuacji oraz powiadamiają ich o przypuszczalnym czasie rozpoczęcia i zakończenia podróży, gdy tylko taka informacja będzie dostępna.

2. Jeżeli z powodu odwołania lub opóźnienia pasażerowie nie zdążą na połączenie w usłudze przewozu pasażerskiego, przewoźnik oraz, w odpowiednich przypadkach, operator terminalu podejmują racjonalnie uzasadnione starania w celu poinformowania tych pasażerów o połączeniach alternatywnych.

3. Przewoźnik lub, w odpowiednich przypadkach, operator terminalu zapewniają uzyskanie przez osoby niepełnosprawne lub osoby o ograniczonej sprawności ruchowej informacji, o których mowa w ust. 1 i 2, w przystępnej formie.

Artykuł 17

Pomoc w przypadku odwołania lub opóźnienia odjazdu

1. Jeżeli przewoźnik z uzasadnionych względów spodziewa się, że rozpoczęcie usługi przewozu pasażerskiego lub rejsu wycieczkowego zostanie odwołane lub opóźni się o ponad 90 minut w stosunku do planowanego czasu rozpoczęcia podróży, pasażerom rozpoczynającym podróż w terminalach portowych oferuje się bezpłatne przekąski, posiłki lub napoje, odpowiednio do czasu oczekiwania, pod warunkiem że są one dostępne lub mogą być dostarczone przy rozsądnym nakładzie środków.

2. W przypadku odwołania lub opóźnienia odjazdu powodującego konieczność co najmniej jednego noclegu lub pobytu dłuższego niż planowany przez pasażera, przewoźnik oferuje bezpłatnie pasażerom rozpoczynającym podróż w terminalach portowych, jeżeli jest to fizycznie wykonalne, oprócz przekąsek, posiłków lub napojów, o których mowa w ust. 1, odpowiednie zakwaterowanie na pokładzie lub na lądzie oraz przewóz w obu kierunkach między terminalem portowym a miejscem zakwaterowania. W odniesieniu do każdego pasażera przewoźnik może ograniczyć całkowity koszt zakwaterowania na lądzie, z wyłączeniem przewozu w obu kierunkach między terminalem portowym a miejscem zakwaterowania, do kwoty 80 EUR za noc, przez maksymalnie 3 noce.

3. Stosując przepisy ust. 1 i 2, przewoźnik zwraca szczególną uwagę na potrzeby osób niepełnosprawnych i osób o ograniczonej sprawności ruchowej oraz wszelkich osób im towarzyszących.

1. Jeżeli przewoźnik z uzasadnionych względów spodziewa się, że usługa przewozu pasażerskiego będzie odwołana lub odjazd z terminalu portowego będzie opóźniony o ponad 90 minut, pasażerowi niezwłocznie oferuje się następujący wybór:

- a) podróż zmienioną trasą do miejsca docelowego, w warunkach porównywalnych do warunków przewidzianych w umowie przewozu, w najwcześniejszym możliwym terminie, bez dodatkowych opłat; lub
- b) zwrot ceny biletu oraz, w odpowiednich przypadkach, bezpłatną powrotną usługę przewozu do punktu rozpoczęcia podróży, określonego w umowie przewozu, w najwcześniejszym możliwym terminie.

2. W przypadku gdy usługa przewozu pasażerskiego zostaje odwołana lub jeżeli odjazd jest opóźniony o ponad 90 minut, pasażerowie mają prawo do takiej podróży zmienioną trasą do miejsca docelowego lub uzyskania zwrotu ceny biletu od przewoźnika.

3. Zwrot, o którym mowa w ust. 1 lit. b) i ust. 2, jest dokonywany w ciągu siedmiu dni, gotówką, elektronicznym przelewem bankowym, przekazem bankowym lub czekiem bankowym w wysokości pełnego kosztu biletu według ceny zakupu, za niewykonaną część lub części podróży oraz za już wykonaną część lub części podróży, jeżeli podróż nie prowadzi już w żaden sposób do realizacji pierwotnego planu podróży. Za zgodą pasażera całkowity zwrot kosztów biletu może również nastąpić w postaci bonów lub innych usług o wartości odpowiadającej kwocie, za którą bilet ten został kupiony, pod warunkiem że zasady będą elastyczne, w szczególności w odniesieniu do okresu ważności i miejsca docelowego.

Artykuł 19

**Odszkodowanie w przypadku opóźnionego zakończenia
podróży**

1. Nie tracąc prawa do przewozu, pasażerowie mogą domagać się od przewoźnika odszkodowania w przypadku opóźnionego przybycia do miejsca docelowego określonego w umowie przewozu. Minimalny poziom odszkodowania wynosi 25 % ceny biletu w przypadku opóźnienia wynoszącego co najmniej:

- a) godzinę w przypadku rejsu rozkładowego trwającego do czterech godzin;
- b) dwie godziny w przypadku rejsu rozkładowego trwającego dłużej niż cztery godziny, ale nieprzekraczającego ośmiu godzin;
- c) trzy godziny w przypadku rejsu rozkładowego trwającego dłużej niż osiem godzin, ale nieprzekraczającego 24 godzin; lub
- d) sześć godzin w przypadku rejsu rozkładowego trwającego dłużej niż 24 godziny.

Jeżeli opóźnienie ponad dwukrotnie przekracza czas określony w lit. a)–d), odszkodowanie wynosi 50 % ceny biletu.

2. Pasażerowie, którzy posiadają bilet wieloprzejazdowy lub bilet okresowy i którzy napotykać na powtarzające się opóźnienia zakończenia podróży w okresie jego ważności, mogą dochodzić odpowiedniego odszkodowania zgodnie z warunkami przyznawania odszkodowań określonymi przez przewoźnika. W warunkach tych określone są kryteria dotyczące stwierdzenia opóźnienia zakończenia podróży i sposób obliczania odszkodowania.

3. Odszkodowanie oblicza się w stosunku do ceny, jaką pasażer faktycznie zapłacił za opóźnioną usługę przewozu pasażerskiego.

4. Gdy przewóz dotyczy podróży w obie strony, odszkodowanie za opóźnienie zakończenia podróży tam lub z powrotem obliczane jest na podstawie połowy ceny zapłaconej za tę usługę przewozu pasażerskiego.

5. Wypłata odszkodowania następuje w ciągu miesiąca od złożenia wniosku o odszkodowanie. Odszkodowanie może mieć postać bonów lub innych usług, o ile ich warunki są elastyczne, w szczególności w odniesieniu do okresu ważności i miejsca docelowego. Na wniosek pasażera odszkodowanie jest wypłacane w formie pieniężnej.

6. Odszkodowanie za koszt biletu nie jest pomniejszane o finansowe koszty transakcji, takie jak opłaty, koszty telekomunikacyjne lub koszty przesyłki. Przewoźnicy mogą określić kwotę minimalną, poniżej której odszkodowanie nie będzie wypłacane. Wysokość tej kwoty nie może przekraczać 6 EUR.

Artykuł 20

Zwolnienia

1. Artykuły 17, 18 i 19 nie mają zastosowania do pasażerów posiadających bilety otwarte, jeżeli czas odjazdu nie jest wyszczególniony, z wyjątkiem pasażerów posiadających bilet wieloprzejazdowy lub bilet okresowy.

2. Artykuły 17 i 19 nie mają zastosowania, jeżeli pasażer został poinformowany o odwołaniu lub opóźnieniu przed zakupem biletu lub jeżeli odwołanie lub opóźnienie wynikły z winy pasażera.

3. Artykuł 17 ust. 2 nie ma zastosowania w przypadku gdy przewoźnik udowodni, że odwołanie lub opóźnienie są spowodowane warunkami pogodowymi, które zagrażają bezpiecznej eksploatacji statku.

4. Artykuł 19 nie ma zastosowania w przypadkach, gdy przewoźnik udowodni, że odwołanie lub opóźnienie zostało spowodowane warunkami pogodowymi zagrażającymi bezpiecznej eksploatacji statku lub nadzwyczajnymi okolicznościami utrudniającymi wykonanie usługi przewozu pasażerskiego, których nie można było uniknąć nawet przy podjęciu wszelkich racjonalnych środków.

Artykuł 21

Dalsze roszczenia

Niniejsze rozporządzenie nie uniemożliwia pasażerom dochodzenia przed sądami krajowymi zgodnie z prawem krajowym odszkodowania za straty wynikające z odwołania lub opóźnienia usług przewozu, w tym na podstawie dyrektywy 90/314/EWG.

ROZDZIAŁ IV

PRZEPISY OGÓLNE DOTYCZĄCE INFORMACJI I SKARG

Artykuł 22

Prawo do informacji dotyczących podróży

Przewoźnicy i operatorzy terminali w ramach swoich odpowiednich zakresów działalności dostarczają pasażerom odpowiednich informacji podczas całej podróży w przystępnych wszystkim formach w tych samych językach, w których informacje są zazwyczaj podawane wszystkim pasażerom. Szczególną uwagę zwraca się na potrzeby osób niepełnosprawnych i osób o ograniczonej sprawności ruchowej.

Artykuł 23

Informacje o prawach pasażerów

1. Przewoźnicy, operatorzy terminali i w odpowiednich przypadkach władze portowe w ramach swoich odpowiednich zakresów kompetencji zapewniają podawanie do publicznej wiadomości zarówno na statkach, w portach, o ile to możliwe, i w terminalach portowych informacji dotyczących praw przysługujących pasażerom na mocy niniejszego rozporządzenia. Informacje te są podawane w miarę możliwości w przystępnych formach w tych samych językach, w których informacje są zazwyczaj podawane wszystkim pasażerom. Przy podawaniu tych informacji szczególną uwagę zwraca się na potrzeby osób niepełnosprawnych i osób o ograniczonej sprawności ruchowej.

2. W celu spełnienia obowiązku informacyjnego, o którym mowa w ust. 1, przewoźnicy i operatorzy terminali oraz w odpowiednich przypadkach władze portowe mogą korzystać ze streszczenia przepisów niniejszego rozporządzenia przygotowanego przez Komisję we wszystkich językach urzędowych instytucji Unii Europejskiej, które jest im udostępniane.

3. Przewoźnicy, operatorzy terminali i w odpowiednich przypadkach władze portowe informują pasażerów we właściwy sposób na statkach, w portach, o ile to możliwe i w terminalach portowych o danych kontaktowych organu odpowiedzialnego za egzekwowanie przepisów wyznaczonego przez zainteresowane państwo członkowskie na mocy art. 25 ust. 1.

Artykuł 24**Skargi**

1. Przewoźnicy i operatorzy terminali tworzą lub stosują istniejący przystępny mechanizm rozpatrywania skarg dotyczących praw i obowiązków objętych niniejszym rozporządzeniem.

2. W przypadku gdy pasażer objęty niniejszym rozporządzeniem chce wnieść skargę do przewoźnika lub operatora terminalu, składa ją w ciągu dwóch miesięcy od dnia, w którym wykonana została usługa lub w którym powinna była ona zostać wykonana. W ciągu miesiąca od dnia wpłynięcia skargi przewoźnik lub operator terminalu powiadamia pasażera, że jego skarga została uznana, oddalona lub jest w dalszym ciągu rozpatrywana. Termin, w jakim ma zostać udzielona ostateczna odpowiedź, nie może być dłuższy niż dwa miesiące od dnia otrzymania skargi.

ROZDZIAŁ V**EGZEKWOWANIE PRZEPISÓW I KRAJOWE ORGANY
ODPOWIEDZIALNE ZA EGZEKWOWANIE PRZEPISÓW****Artykuł 25****Organy krajowe odpowiedzialne za egzekwowanie
przepisów**

1. Każde państwo członkowskie wyznacza nowy lub istniejący organ lub organy odpowiedzialne za egzekwowanie niniejszego rozporządzenia w zakresie usług przewozu pasażerskiego i rejsów wycieczkowych z portów położonych na jego terytorium oraz usług przewozu pasażerskiego z państwa trzeciego do takich portów. Każdy organ podejmuje środki konieczne do zapewnienia przestrzegania niniejszego rozporządzenia.

Każdy organ – pod względem swojej organizacji, decyzji finansowych, struktury prawnej i procesu decyzyjnego – jest niezależny od interesów handlowych.

2. Państwa członkowskie informują Komisję o organie lub organach wyznaczonych zgodnie z niniejszym artykułem.

3. Każdy pasażer może zgodnie z prawem krajowym wnieść skargę do właściwego organu wyznaczonego na mocy ust. 1 lub do jakiegokolwiek innego właściwego organu wyznaczonego przez państwo członkowskie w sprawie domniemanego naruszenia niniejszego rozporządzenia. Właściwy organ dostarcza pasażerom uzasadnioną odpowiedź na skargę w rozsądnym terminie.

Państwo członkowskie może postanowić, że:

a) na pierwszym etapie pasażer wnosi skargę na podstawie niniejszego rozporządzenia do przewoźnika lub operatora terminalu; lub

b) krajowy organ odpowiedzialny za egzekwowanie przepisów lub inny odpowiedni organ wyznaczony przez państwo członkowskie działa jako instancja odwoławcza w odniesieniu do skarg dotyczących sporów, które nie zostały rozwiązane na podstawie art. 24.

4. Państwa członkowskie, które postanowiły objąć niektóre usługi odstępstwem zgodnie z art. 2 ust. 4, zapewniają istnienie porównywalnego mechanizmu egzekwowania praw pasażerów.

Artykuł 26**Sprawozdanie dotyczące egzekwowania rozporządzenia**

Do dnia 1 czerwca 2015 r., a następnie co dwa lata, organy odpowiedzialne za egzekwowanie przepisów wyznaczone na mocy art. 25 podają do publicznej wiadomości sprawozdanie ze swoich działań w ciągu poprzedzających dwóch lat kalendarzowych, zawierające w szczególności opis działań podjętych w celu wprowadzenia w życie przepisów niniejszego rozporządzenia, szczegółowe informacje na temat zastosowanych kar oraz dane statystyczne dotyczące skarg i zastosowanych kar.

Artykuł 27**Współpraca między organami odpowiedzialnymi za
egzekwowanie przepisów**

Krajowe organy odpowiedzialne za egzekwowanie przepisów, o których mowa w art. 25 ust. 1, wymieniają między sobą informacje dotyczące swojej pracy, zasad podejmowania decyzji oraz praktyk w zakresie koniecznym do spójnego stosowania niniejszego rozporządzenia. Komisja wspomaga je w wykonywaniu tego zadania.

Artykuł 28**Sankcje**

Państwa członkowskie przyjmują przepisy dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszeń przepisów niniejszego rozporządzenia i podejmują wszelkie niezbędne środki, aby zapewnić ich stosowanie. Przewidziane sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o tych przepisach i środkach w terminie do dnia 18 grudnia 2012 r. i powiadamiają ją niezwłocznie o wszystkich późniejszych zmianach, które ich dotyczą.

ROZDZIAŁ VI**POSTANOWIENIA KOŃCOWE****Artykuł 29****Sprawozdanie**

W terminie do dnia 19 grudnia 2015 r. Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące funkcjonowania i skutków niniejszego rozporządzenia. Sprawozdaniu w razie konieczności towarzyszą wnioski legislacyjne dotyczące dalszego szczegółowego wykonania przepisów niniejszego rozporządzenia lub zmieniające niniejsze rozporządzenie.

Artykuł 30

Zmiany w rozporządzeniu (WE) nr 2006/2004

W załączniku do rozporządzenia (WE) nr 2006/2004 dodaje się punkt w brzmieniu:

„18. Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1177/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. o prawach pasażerów podróżujących drogą morską i drogą wodną śródlądową (*).

(*) Dz.U. L 334, 17.12.2010, s. 1.”

Artykuł 31

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 18 grudnia 2012 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 24 listopada 2010 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący
J. BUZEK

W imieniu Rady
Przewodniczący
O. CHASTEL

ZAŁĄCZNIK I

**PRAWO DO ZWROTU KOSZTÓW LUB ZMIANY TRASY PRZYSŁUGUJĄCE OSOBOM
NIEPEŁNOSPRAWNYM I OSOBOM O OGRANICZONEJ SPRAWNOŚCI RUCHOWEJ, O KTÓRYCH
MOWA W ART. 8**

1. W przypadku odesłania do niniejszego załącznika osobom niepełnosprawnym i osobom o ograniczonej sprawności ruchowej proponuje się do wyboru:
 - a) — zwrot, w ciągu siedmiu dni, gotówką, elektronicznym przelewem bankowym, przekazem bankowym lub czekiem bankowym całości kosztu biletu według ceny zakupu, za niewykonaną część lub części podróży oraz za już wykonaną część lub części podróży, jeżeli podróż nie prowadzi już w żaden sposób do realizacji pierwotnego planu podróży, a także, w stosownych przypadkach,
 - podróż powrotną do miejsca rozpoczęcia podróży, w najbliższym możliwym terminie; lub
 - b) podróż zmienioną trasą do miejsca docelowego określonego w umowie przewozu, bez dodatkowych kosztów i w porównywalnych warunkach, w najwcześniejszym możliwym terminie; lub
 - c) podróż zmienioną trasą do miejsca docelowego określonego w umowie przewozu, w porównywalnych warunkach, w późniejszym terminie dogodnym dla pasażera, w zależności od dostępności biletów.
2. Ustępy 1 lit. a) ma również zastosowanie do pasażerów, których podróż stanowi część pakietu, z wyjątkiem prawa do zwrotu kosztów, gdy to prawo wynika z dyrektywy 90/314/EWG.
3. Jeżeli – w przypadku gdy miasto lub region są obsługiwane przez kilka portów – przewoźnik oferuje pasażerowi podróż do alternatywnego portu, innego niż wskazany w rezerwacji, przewoźnik ponosi koszt przewozu pasażera z tego alternatywnego portu do portu wskazanego w rezerwacji lub do innego pobliskiego miejsca docelowego uzgodnionego z pasażerem.

ZAŁĄCZNIK II

**POMOC W PORTACH, O KTÓREJ MOWA W ART. 10 I 13, W TYM PODCZAS WCHODZENIA NA POKŁAD
I SCHODZENIA NA LĄD**

1. Pomoc i rozwiązania niezbędne, by osoby niepełnosprawne i osoby o ograniczonej sprawności ruchowej mogły:
 - poinformować o swoim przybyciu do terminalu portowego lub – o ile to możliwe – do portu i zwrócić się o pomoc,
 - przenieść się od wejścia do stanowiska odprawy (jeżeli takie istnieje) lub na statek,
 - dokonać odprawy i nadać bagaż, gdy to konieczne,
 - przejść ze stanowiska odprawy (jeżeli takie istnieje) na statek przez punkty kontroli paszportowej i bezpieczeństwa,
 - wejść na pokład statku, korzystając z wind, wózków inwalidzkich lub innej potrzebnej pomocy, odpowiednio do sytuacji,
 - przenieść się od wejścia na pokład do części, w której znajdują się ich miejsca,
 - przechować i odebrać bagaż na statku,
 - przenieść się ze swojego miejsca do wejścia na pokład,
 - zejść z pokładu statku, korzystając z udostępnionych wind, wózków inwalidzkich lub innej potrzebnej pomocy, odpowiednio do sytuacji,
 - odebrać bagaż, gdy to konieczne, i przejść przez punkty kontroli paszportowej i celnej,
 - dostać się z hali bagażowej lub punktu zejścia z pokładu do wskazanego wyjścia,
 - w razie potrzeby przemieszczać się do toalet (jeżeli takie istnieją).
 2. W przypadku gdy osobie niepełnosprawnej lub osobie o ograniczonej sprawności ruchowej pomaga osoba towarzysząca, należy zezwolić tej osobie na udzielanie, na życzenie, koniecznej pomocy w porcie oraz podczas wejścia na pokład i zejścia z pokładu.
 3. Zajęcie się wszelkim niezbędnym sprzętem ułatwiającym poruszanie się, w tym wózkami inwalidzkimi z napędem elektrycznym.
 4. Tymczasowe udostępnienie będącego stosowną alternatywą sprzętu ułatwiającego poruszanie się zastępującego sprzęt uszkodzony lub zagubiony.
 5. W stosownych przypadkach, naziemna obsługa uznanych psów asystujących.
 6. Podawanie w przystępnych formach informacji potrzebnych przy wchodzeniu na pokład i schodzeniu na ląd.
-

ZAŁĄCZNIK III

POMOC NA POKŁADZIE STATKÓW, O KTÓREJ MOWA W ART. 10 I 13

1. Przewóz uznanych psów asystujących na statku, z zastrzeżeniem przepisów krajowych.
 2. Przewóz sprzętu medycznego oraz sprzętu umożliwiającego poruszanie się niezbędnego osobie niepełnosprawnej lub osobie o ograniczonej sprawności ruchowej, w tym wózków elektrycznych.
 3. Podawanie w przystępnych formach istotnych informacji o trasie.
 4. Podjęcie wszelkich niezbędnych starań w celu udostępnienia, na prośbę, miejsc siedzących stosownie do potrzeb osób niepełnosprawnych lub osób o ograniczonej sprawności ruchowej z zastrzeżeniem wymogów bezpieczeństwa i zależności od dostępności.
 5. W razie potrzeby pomoc w przemieszczaniu się do toalet (jeżeli takie istnieją).
 6. W przypadku gdy osobie niepełnosprawnej lub osobie o ograniczonej sprawności ruchowej pomaga osoba towarzysząca, przewoźnik podejmuje wszelkie racjonalne starania, aby zapewnić takiej osobie miejsce lub kabinę obok danej osoby niepełnosprawnej lub osoby o ograniczonej sprawności ruchowej.
-

ZAŁĄCZNIK IV

SZKOLENIE W ZAKRESIE NIEPEŁNOSPRAWNOŚCI, O KTÓRYM MOWA W ART. 14, W TYM INSTRUKTAŻ**A. Szkolenie w zakresie wiedzy na temat niepełnosprawności, w tym instruktaż**

Szkolenie w zakresie wiedzy na temat niepełnosprawności, w tym instruktaż, obejmuje:

- wiedzę i umiejętności potrzebne do właściwego reagowania na pasażerów z niepełnosprawnością fizyczną, niepełnosprawnością w zakresie narządów zmysłów (słuchu i wzroku), z niepełnosprawnością ukrytą lub z trudnościami w uczeniu się, w tym umiejętność właściwej oceny zróżnicowanych możliwości osób, których sprawność ruchowa, orientacja przestrzenna lub zdolności komunikacyjne mogą być ograniczone,
- bariery, w obliczu których stoją osoby niepełnosprawne i osoby o ograniczonej sprawności ruchowej, w tym bariery w zakresie postaw psychicznych, bariery środowiskowe/fizyczne i organizacyjne,
- uznane psy asystujące, w tym zadania i potrzeby psa asystującego,
- reagowanie w nieoczekiwanych sytuacjach,
- umiejętności interpersonalne i metody komunikacji z osobami z uszkodzeniem słuchu, z uszkodzeniem wzroku lub z uszkodzeniem mowy i z osobami z trudnościami w uczeniu się,
- ogólna wiedza na temat wytycznych IMO związanych z zaleceniem w sprawie projektowania i eksploatacji statków pasażerskich odpowiadających potrzebom osób starszych i niepełnosprawnych.

B. Szkolenie w zakresie pomocy osobom niepełnosprawnym, w tym instruktaż

Szkolenie w zakresie pomocy osobom niepełnosprawnym, w tym instruktaż, obejmuje:

- umiejętność udzielania użytkownikom wózków inwalidzkich pomocy w przemieszczaniu się na wózek i z wózka,
 - umiejętności udzielania pomocy osobom niepełnosprawnym oraz osobom o ograniczonej sprawności ruchowej podróżującym z uznanym psem asystującym, z uwzględnieniem roli i potrzeb takich zwierząt,
 - techniki eskortowania pasażerów z uszkodzeniem wzroku oraz postępowania z uznanymi psami asystującymi i przewożenia ich,
 - znajomość rodzajów sprzętu, który może być wykorzystywany przez osoby niepełnosprawne oraz osoby o ograniczonej sprawności ruchowej, a także umiejętność ostrożnego obchodzenia się z takim sprzętem,
 - użycie sprzętu umożliwiającego wsiadanie i wysiadanie oraz znajomość właściwych procedur wsiadania i wysiadania, chroniących bezpieczeństwo i godność osób niepełnosprawnych oraz osób o ograniczonej sprawności ruchowej,
 - zrozumienie potrzeby niezawodnej i profesjonalnej pomocy. Również świadomość, że niektóre osoby niepełnosprawne mogą doświadczać podczas podróży uczucia zagrożenia ze względu na zależność od udzielenia pomocy,
 - znajomość zasad pierwszej pomocy.
-

DYREKTYWY

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2010/75/UE

z dnia 24 listopada 2010 r.

w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola)
(wersja przekształcona)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
w szczególności jego art. 192 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu
Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W następujących dyrektywach należy dokonać wielu istotnych zmian: dyrektywa Rady 78/176/EWG z dnia 20 lutego 1978 r. w sprawie odpadów pochodzących z przemysłu ditlenku tytanu ⁽⁴⁾, dyrektywa Rady 82/883/EWG z dnia 3 grudnia 1982 r. w sprawie procedur nadzorowania i monitorowania środowiska naturalnego w odniesieniu do odpadów pochodzących z przemysłu ditlenku tytanu ⁽⁵⁾, dyrektywa Rady 92/112/EWG z dnia 15 grudnia 1992 r. w sprawie procedur harmonizacji programów mających na celu ograniczanie i ostateczną eliminację zanieczyszczeń powodowanych przez odpady pochodzące z przemysłu ditlenku tytanu ⁽⁶⁾, dyrektywa Rady 1999/13/WE z dnia 11 marca 1999 r. w sprawie

ograniczenia emisji lotnych związków organicznych spowodowanej użyciem organicznych rozpuszczalników podczas niektórych czynności i w niektórych urządzeniach ⁽⁷⁾, dyrektywa 2000/76/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 grudnia 2000 r. w sprawie spalania odpadów ⁽⁸⁾, dyrektywa 2001/80/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2001 r. w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza z dużych instalacji spalania ⁽⁹⁾ oraz dyrektywa 2008/1/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 stycznia 2008 r. dotycząca zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli ⁽¹⁰⁾. Dla zachowania przejrzystości należy dokonać przekształcenia tych dyrektyw.

- (2) W celu zapobiegania zanieczyszczeniom wynikającym z działalności przemysłowej, ich redukcji i w możliwie najszerszym zakresie wyeliminowania zgodnie z zasadą „zanieczyszczający płaci” oraz zasadą zapobiegania zanieczyszczeniom należy ustalić ogólne ramy kontroli głównych rodzajów działalności przemysłowej, przyznając pierwszeństwo interwencji u źródła oraz zapewniając rozsądną gospodarkę zasobami naturalnymi i biorąc pod uwagę, w razie potrzeby, sytuację gospodarczą i szczególne lokalne cechy miejsca, w którym prowadzona jest działalność przemysłowa.
- (3) Stosowanie odmiennego podejścia w odniesieniu do kontrolowania emisji do powietrza, wody lub gleby traktowanych oddzielnie może stanowić zachętę do przesuwania zanieczyszczeń z jednych elementów środowiska na inne, zamiast zachęcać do ochrony środowiska jako całości. Dlatego należy zapewnić zintegrowane podejście do zapobiegania emisjom do powietrza, wody i gleby oraz ich kontroli, jak również do kwestii gospodarowania odpadami, efektywności energetycznej i zapobiegania wypadkom. Takie podejście przyczyni się również do osiągnięcia w Unii jednakowych warunków prowadzenia działalności poprzez ujednolicenie wymogów w zakresie efektywności środowiskowej instalacji przemysłowych.

⁽¹⁾ Dz. U. C 182 z 4.8.2009, s. 46.

⁽²⁾ Dz.U. C 325 z 19.12.2008, s. 60.

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 10 marca 2009 r. (Dz.U. C 87 E z 1.4.2010, s. 191) oraz stanowisko Rady w pierwszym czytaniu z dnia 15 lutego 2010 r. (Dz.U. C 107 E z 27.4.2010, s. 1). Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 7 lipca 2010 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 8 listopada 2010 r.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 54 z 25.2.1978, s. 19.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 378 z 31.12.1982, s. 1.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 409 z 31.12.1992, s. 11.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 85 z 29.3.1999, s. 1.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 332 z 28.12.2000, s. 91.

⁽⁹⁾ Dz.U. L 309 z 27.11.2001, s. 1.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. L 24 z 29.1.2008, s. 8.

- (4) Należy dokonać przeglądu ustawodawstwa dotyczącego instalacji przemysłowych w celu uproszczenia i wyjaśnienia istniejących przepisów, zmniejszenia niepotrzebnych obciążeń administracyjnych oraz wdrożenia wniosków zawartych w komunikatach Komisji z dnia 21 września 2005 r. w sprawie strategii tematycznej dotyczącej zanieczyszczenia powietrza (zwanej dalej „strategią tematyczną dotyczącą zanieczyszczenia powietrza”), z dnia 22 września 2006 r. w sprawie strategii tematycznej dotyczącej ochrony gleby oraz z dnia 21 grudnia 2005 r. w sprawie strategii tematycznej dotyczącej zapobiegania powstawaniu odpadów i ich recyklingu, przyjętych w odpowiedzi na decyzję nr 1600/2002/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 lipca 2002 r. ustanawiającą szósty wspólnotowy program działań w zakresie środowiska naturalnego ⁽¹⁾. Celem tych komunikatów jest ochrona zdrowia ludzi i środowiska, której nie można zapewnić bez dalszej redukcji emisji pochodzących z działalności przemysłowej.
- (5) W celu zapewnienia zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli, każda z instalacji powinna być eksploatowana wyłącznie wtedy, gdy posiada pozwolenie lub, w przypadku pewnych instalacji i czynności, w których wykorzystuje się rozpuszczalniki organiczne, wyłącznie wtedy, gdy posiada pozwolenie lub jest zarejestrowana.
- (6) Przydzielanie obowiązków operatorom instalacji leży w gestii państw członkowskich pod warunkiem zapewnienia zgodności z niniejszą dyrektywą. Dlatego państwa członkowskie mogą dokonać wyboru, czy udzielić pozwolenia jednemu odpowiedzialnemu operatorowi dla każdej instalacji, czy też rozłożyć odpowiedzialność na kilku operatorów różnych części danej instalacji. W przypadku gdy aktualny system prawny danego państwa członkowskiego zakłada odpowiedzialność tylko jednego operatora dla każdej instalacji, państwo to może zdecydować o utrzymaniu tego systemu.
- (7) W celu ułatwienia udzielania pozwoleń państwa członkowskie powinny mieć możliwość ustalania wymogów dla niektórych kategorii instalacji w ramach ogólnych wiążących zasad.
- (8) Ważne jest, aby zapobiegać wypadkom i incydentom oraz ograniczać ich konsekwencje. Kwestia odpowiedzialności za konsekwencje wypadków i incydentów dla środowiska regulowana jest przez odpowiednie przepisy prawa krajowego oraz, w stosownych przypadkach, odpowiednie przepisy prawa unijnego.
- (9) W celu uniknięcia podwójnych uregulowań, pozwolenie dla instalacji objętej dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającą system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie ⁽²⁾ nie powinno obejmować dopuszczalnych wielkości bezpośrednich emisji gazów cieplarnianych wymienionych w załączniku I do tej dyrektywy, z wyjątkiem przypadków gdy jest to konieczne do zapobieżenia powstaniu znaczącego lokalnego zanieczyszczenia lub jeżeli instalacja jest wyłączona z tego systemu.
- (10) Zgodnie z art. 193 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, niniejsza dyrektywa nie stanowi przeszkody dla państw członkowskich w utrzymaniu lub ustanowieniu bardziej rygorystycznych środków ochronnych, na przykład wymogów dotyczących emisji gazów cieplarnianych, pod warunkiem że takie środki są zgodne z traktatami i że Komisja została o nich powiadomiona.
- (11) Operatorzy powinni składać wnioski o pozwolenia, zawierające informacje niezbędne właściwym organom do określenia warunków pozwolenia. Składając wnioski o pozwolenia operatorzy powinni mieć możliwość wykorzystania informacji wynikających z zastosowania dyrektywy Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne ⁽³⁾ oraz dyrektywy Rady 96/82/WE z dnia 9 grudnia 1996 r. w sprawie kontroli niebezpieczeństwa poważnych awarii związanych z substancjami niebezpiecznymi ⁽⁴⁾.
- (12) Pozwolenie powinno obejmować wszystkie środki niezbędne do uzyskania wysokiego poziomu ochrony środowiska jako całości i zapewnienia zgodności działania instalacji z ogólnymi zasadami regulującymi podstawowe obowiązki operatora. Pozwolenie powinno zawierać dopuszczalne wielkości emisji dla substancji zanieczyszczających albo równoważne parametry lub środki techniczne, stosowne wymogi ochrony gleby i wód podziemnych oraz wymogi dotyczące monitorowania. Warunki pozwolenia powinny opierać się na najlepszych dostępnych technikach.
- (13) W celu określenia najlepszych dostępnych technik oraz w celu ograniczenia występujących w Unii różnic w zakresie poziomów emisji z działalności przemysłowej należy sporządzić dokumenty referencyjne dotyczące najlepszych dostępnych technik (BAT) (zwane dalej „dokumentami referencyjnymi BAT”), dokonywać ich przeglądu i w razie konieczności aktualizować w wyniku wymiany informacji z zainteresowanymi podmiotami, a najważniejsze elementy dokumentów referencyjnych BAT (zwane dalej „konkluzjami dotyczącymi BAT”) należy przyjąć w drodze procedury komitetowej. W tym zakresie Komisja powinna ustanowić w drodze procedury komitetowej wskazówki w sprawie gromadzenia danych, sporządzania dokumentów referencyjnych BAT i zapewniania ich jakości. Konkluzje dotyczące BAT powinny stanowić odniesienie przy określaniu warunków pozwolenia. Mogą one być uzupełniane innymi źródłami. Komisja powinna dążyć do aktualizacji dokumentów referencyjnych BAT najpóźniej osiem lat po publikacji poprzedniej wersji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 242 z 10.9.2002, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 275 z 25.10.2003, s. 32.

⁽³⁾ Dz.U. L 175 z 5.7.1985, s. 40.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 10 z 14.1.1997, s. 13.

- (14) W celu zapewnienia skutecznej i aktywnej wymiany informacji prowadzącej do opracowania dokumentów referencyjnych BAT o wysokiej jakości, Komisja powinna stworzyć forum działające w przejrzysty sposób. Należy dokonać praktycznych ustaleń dotyczących wymiany informacji oraz dostępności dokumentów referencyjnych BAT, w szczególności w celu zapewnienia, aby państwa członkowskie i zainteresowane strony dostarczały dane o odpowiedniej jakości oraz w odpowiedniej ilości w oparciu o ustanowione wskazówki; umożliwi to określenie najlepszych dostępnych technik i nowych technik.
- (15) Ważne jest, aby zapewnić właściwym organom wystarczającą elastyczność w ustalaniu dopuszczalnych wielkości emisji, zapewniających, aby w normalnych warunkach eksploatacji emisje nie przekraczały poziomów emisji powiązanych z najlepszymi dostępnymi technikami. W tym celu właściwy organ może określić dopuszczalne wielkości emisji odbiegające od poziomów emisji powiązanych z najlepszymi dostępnymi technikami w zakresie zastosowanych wartości, okresów i warunków referencyjnych, o ile można będzie wykazać na podstawie wyników monitoringu emisji, że emisje nie przekroczyły poziomów emisji powiązanych z najlepszymi dostępnymi technikami. Rezultatem zgodności z dopuszczalnymi wielkościami emisji ustalonymi w pozwoleniach jest poziom emisji niższy od dopuszczalnych wielkości emisji.
- (16) W celu uwzględnienia pewnych szczególnych okoliczności, w przypadku gdy stosowanie poziomów emisji powiązanych z najlepszymi dostępnymi technikami prowadziłoby do nieproporcjonalnie wysokich kosztów w porównaniu do korzyści środowiskowych, właściwe organy powinny mieć możliwość określania dopuszczalnych wielkości emisji odbiegających od tych poziomów. Takie odstępstwa powinny opierać się na ocenie uwzględniającej dobrze określone kryteria. Dopuszczalne wielkości emisji określone w niniejszej dyrektywie nie powinny zostać przekroczone. W żadnym razie nie należy powodować znaczących zanieczyszczeń, należy natomiast osiągnąć wysoki poziom ochrony środowiska jako całości.
- (17) W celu umożliwienia operatorom testowania nowych technik, które mogłyby zapewnić wyższy ogólny poziom ochrony środowiska lub przynajmniej ten sam poziom ochrony środowiska i większe oszczędności niż w przypadku zastosowania najlepszych dostępnych technik, właściwe organy powinny mieć możliwość udzielania tymczasowych odstępstw od poziomów emisji powiązanych z najlepszymi dostępnymi technikami.
- (18) Zmiany w instalacjach mogą powodować wzrost poziomu zanieczyszczenia. Operatorzy powinni powiadamiać właściwe organy o każdej planowanej zmianie, która mogłaby mieć wpływ na środowisko. Bez pozwolenia udzielonego zgodnie z niniejszą dyrektywą nie powinno się dokonywać w instalacjach istotnych zmian, które mogą mieć znaczący negatywny wpływ na zdrowie ludzi lub na środowisko.
- (19) Rozlewanie gnojowicy w znaczący sposób przyczynia się do emisji zanieczyszczeń do powietrza i wody. Aby zrealizować cele określone w strategii tematycznej dotyczącej zanieczyszczenia powietrza oraz w przepisach prawa unijnego z zakresu ochrony wody, konieczne jest, aby Komisja dokonała przeglądu potrzeby ustanowienia jak najodpowiedniejszych kontroli tych emisji poprzez zastosowanie najlepszych dostępnych technik.
- (20) Intensywny chów drobiu i bydła w znaczący sposób przyczynia się do emisji zanieczyszczeń do powietrza i wody. Aby zrealizować cele określone w strategii tematycznej dotyczącej zanieczyszczenia powietrza oraz w przepisach prawa unijnego z zakresu ochrony wody, konieczne jest, aby Komisja dokonała przeglądu potrzeby ustanowienia progów wydajnościowych zróżnicowanych dla różnych gatunków drobiu w celu określenia zakresu stosowania niniejszej dyrektywy oraz przeglądu potrzeby ustanowienia najodpowiedniejszych mechanizmów kontroli emisji z instalacji chowu bydła.
- (21) W celu uwzględnienia rozwoju najlepszych dostępnych technik lub innych zmian instalacji, należy regularnie poddawać ponownemu rozpatrzeniu warunki pozwolenia oraz, w stosownych przypadkach, dokonywać ich aktualizacji, w szczególności w przypadku gdy przyjmuje się nowe lub uaktualnione konkluzje dotyczące BAT.
- (22) W szczególnych przypadkach, gdy w związku z ponownym rozpatrzeniem i aktualizacją warunków pozwolenia okaże się, że do wprowadzenia nowych najlepszych dostępnych praktyk potrzebny będzie okres dłuższy niż cztery lata od publikacji decyzji w sprawie konkluzji dotyczących BAT, właściwe organy mogą ustalić w warunkach pozwolenia dłuższy okres, jeżeli jest to uzasadnione na podstawie kryteriów określonych w niniejszej dyrektywie.
- (23) Konieczne jest zapewnienie, aby eksploatacja instalacji nie prowadziła do pogorszenia jakości gleby i wód podziemnych. Warunki pozwolenia powinny zatem obejmować odpowiednie środki zapobiegania emisjom do gleby i wód podziemnych oraz regularne nadzorowanie tych środków, aby uniknąć wycieków, rozlewów, awarii lub wypadków podczas eksploatacji sprzętu i w trakcie magazynowania. Aby wykryć ewentualne zanieczyszczenie gleby i wód podziemnych na wczesnym etapie i, aby w związku z tym podjąć odpowiednie działania naprawcze przed rozprzestrzenieniem się zanieczyszczenia, konieczne jest także monitorowanie gleby i wód podziemnych pod kątem substancji stwarzających zagrożenie. Określając częstość monitorowania, można rozważyć rodzaj środków zapobiegawczych oraz zakres i przypadki ich nadzorowania.

- (24) W celu zapewnienia, aby eksploatacja instalacji nie pogorszyła jakości gleby i wód podziemnych, należy w sprawozdaniu bazowym określić stan zanieczyszczenia gleby i wód podziemnych. Sprawozdanie bazowe powinno być praktycznym narzędziem pozwalającym w możliwie najszerszym zakresie na ilościowe porównanie stanu terenu opisanego w tym sprawozdaniu ze stanem terenu w chwili ostatecznego zakończenia działalności, aby stwierdzić, czy nastąpiło znaczące zwiększenie zanieczyszczenia gleby lub wód podziemnych. Sprawozdanie bazowe powinno zatem zawierać informacje wykorzystujące istniejące dane pomiarowe gleby i wód podziemnych oraz dane historyczne związane z wykorzystywaniem terenu w przeszłości.
- (25) Zgodnie z zasadą „zanieczyszczający płaci”, dokonując oceny poziomu istotności zanieczyszczenia gleby i wód podziemnych spowodowanego przez operatora, który byłby zobowiązany do przywrócenia terenu do stanu opisanego w sprawozdaniu bazowym, państwa członkowskie powinny uwzględnić warunki pozwolenia mające zastosowanie w trakcie prowadzenia danej działalności, środki zapobiegające zanieczyszczeniu podejmowane przez instalację, a także względny wzrost zanieczyszczenia w porównaniu z ładunkiem zanieczyszczeń określonym w sprawozdaniu bazowym. Odpowiedzialność za zanieczyszczenie, którego nie spowodował operator, regulowana jest przez odpowiednie przepisy prawa krajowego oraz, w stosownych przypadkach, przez inne odpowiednie przepisy prawa unijnego.
- (26) W celu zapewnienia skutecznego wdrożenia i egzekwowania niniejszej dyrektywy operatorzy powinni składać właściwym organom regularne sprawozdania dotyczące przestrzegania warunków pozwolenia. Państwa członkowskie powinny zapewnić podjęcie przez operatora i właściwy organ niezbędnych środków w przypadku nieprzestrzegania przepisów niniejszej dyrektywy oraz przewidzieć system kontroli środowiskowych. Państwa członkowskie powinny zapewnić dostępność wystarczającej liczby pracowników posiadających umiejętności i kwalifikacje potrzebne do skutecznego przeprowadzania takich kontroli.
- (27) Zgodnie Konwencją z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska⁽¹⁾ skuteczny udział społeczeństwa w procesie decyzyjnym jest niezbędny do umożliwienia mu wyrażenia opinii i obaw, które mogą mieć znaczenie dla podejmowanych decyzji, oraz do umożliwienia decydom uwzględnienia tych opinii i obaw, co przyczyni się do zwiększenia odpowiedzialności i przejrzystości procesu decyzyjnego oraz wniesie wkład w zwiększenie publicznej świadomości w zakresie kwestii dotyczących środowiska i poparcia dla podjętych decyzji. Członkowie zainteresowanej społeczności powinni mieć możliwość odwołania się do wymiaru sprawiedliwości, aby przyczynić się do ochrony prawa do życia w środowisku odpowiednim dla własnego zdrowia i samopoczucia.
- (28) Spalanie paliwa w instalacjach o całkowitej nominalnej mocy dostarczonej w paliwie poniżej 50 MW w znaczący sposób przyczynia się do emisji zanieczyszczeń do powietrza. Aby zrealizować cele określone w strategii tematycznej dotyczącej zanieczyszczenia powietrza konieczne jest, aby Komisja dokonała przeglądu potrzeby ustanowienia jak najodpowiedniejszych kontroli emisji z takich instalacji. Przegląd ten powinien uwzględniać specyfikę obiektów energetycznego spalania wykorzystywanych instalacji spalania stosowanych w obiektach służby zdrowia, w szczególności w odniesieniu do korzystania z nich w drodze wyjątku w sytuacjach nadzwyczajnych.
- (29) Duże obiekty energetycznego spalania w dużym stopniu przyczyniają się do emisji substancji zanieczyszczających do powietrza, co powoduje znaczące skutki dla zdrowia ludzi i dla środowiska. W celu ograniczenia tych skutków oraz spełnienia wymogów dyrektywy 2001/81/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2001 r. w sprawie krajowych poziomów emisji dla niektórych rodzajów zanieczyszczenia powietrza⁽²⁾ oraz celów określonych w strategii tematycznej dotyczącej zanieczyszczenia powietrza, niezbędne jest ustalenie bardziej rygorystycznych dopuszczalnych wielkości emisji na poziomie Unii dla niektórych kategorii obiektów energetycznego spalania i substancji zanieczyszczających.
- (30) Komisja powinna dokonać przeglądu potrzeby ustanowienia dopuszczalnych wielkości emisji o zasięgu unijnym oraz zmiany dopuszczalnych wielkości emisji określonych w załączniku V dla niektórych dużych obiektów energetycznego spalania, uwzględniając przegląd i aktualizację odpowiednich dokumentów referencyjnych BAT. W tym kontekście Komisja powinna uwzględnić specyfikę systemów energetycznych rafinerii.
- (31) Ze względu na cechy niektórych lokalnych paliw stałych, należy stosować minimalne stopnie odsiarczania, a nie dopuszczalne wielkości emisji dwutlenku siarki, w odniesieniu do obiektów energetycznego spalania opalanych takim paliwem. Ponadto ponieważ specyficzne cechy łupku bitumicznego mogą uniemożliwić stosowanie tych samych metod redukcji siarki lub osiągnięcie tej samej wydajności w zakresie odsiarczania, jak w przypadku innych paliw, właściwe jest stosowanie nieco niższego minimalnego stopnia odsiarczania w odniesieniu do obiektów wykorzystujących to paliwo.
- (32) W przypadku nagłego zakłócenia w dostawie paliwa lub gazu o małej zawartości siarki wynikającego z poważnych niedoborów, właściwe organy powinny mieć możliwość udzielenia tymczasowych odstępstw pozwalających obiektom energetycznego spalania na przekroczenie dopuszczalnych wielkości emisji określonych w niniejszej dyrektywie.

⁽¹⁾ Dz.U. L 124 z 17.5.2005, s. 4.

⁽²⁾ Dz.U. L 309 z 27.11.2001, s. 22.

- (33) Dany operator nie powinien eksploatować obiektu energetycznego spalania przez więcej niż 24 godziny od wystąpienia niesprawności lub awarii urządzenia redukującego emisję, zaś łączny czas działania obiektu bez sprawnych urządzeń zmniejszających emisję nie może przekroczyć 120 godzin w okresie 12 miesięcy, tak, aby ograniczyć negatywne skutki zanieczyszczenia dla środowiska. Jednakże w przypadku nadrzędnej potrzeby utrzymania dostaw energii lub konieczności uniknięcia całkowitego wzrostu emisji powstałych w wyniku eksploatacji innego obiektu energetycznego spalania, właściwe organy powinny mieć możliwość udzielenia odstępstwa od tych ograniczeń czasowych.
- (34) W celu zapewnienia wysokiego poziomu ochrony środowiska i zdrowia ludzi oraz uniknięcia transgranicznego przemieszczania odpadów do obiektów o niższych normach środowiskowych, należy ustalić i utrzymać rygorystyczne warunki eksploatacji, wymogi techniczne i dopuszczalne wielkości emisji dla spalarni odpadów lub współspalarni odpadów w Unii.
- (35) Wykorzystanie rozpuszczalników organicznych przy niektórych czynnościach i w niektórych instalacjach powoduje emisję związków organicznych do powietrza, co przyczynia się do tworzenia na poziomie lokalnym i transgranicznym utleniaczy fotochemicznych, powodujących szkody w zasobach naturalnych oraz mających szkodliwy wpływ na zdrowie ludzi. Należy zatem podjąć środki zaradcze przeciw wykorzystaniu rozpuszczalników organicznych oraz ustanowić wymóg przestrzegania dopuszczalnych wielkości emisji dla związków organicznych oraz przestrzegania odpowiednich warunków eksploatacji. Operatorzy powinni mieć możliwość spełniania wymogów planu redukcji emisji, zamiast przestrzegania dopuszczalnych wielkości emisji określonych w niniejszej dyrektywie, w przypadku gdy istnieją inne środki, takie jak stosowanie produktów lub technik o małej zawartości rozpuszczalników lub niezawierających rozpuszczalników, stanowiące alternatywne sposoby równoważnej redukcji emisji.
- (36) Instalacje produkujące dwutlenek tytanu mogą powodować znaczące zanieczyszczenie powietrza i wody. W celu ograniczenia tych skutków, należy ustalić na poziomie Unii bardziej rygorystyczne dopuszczalne wielkości emisji dla niektórych substancji zanieczyszczających.
- (37) W odniesieniu do objęcia instalacji produkcji wyrobów ceramicznych przez wypalanie zakresem krajowych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych obowiązujących w celu zapewnienia zgodności z niniejszą dyrektywą, w oparciu o charakterystykę krajowego sektora przemysłowego oraz w celu wyjaśnienia interpretacji zakresu, państwa członkowskie powinny zdecydować czy stosować zarówno kryterium wydajności produkcji, jak i kryterium przepustowości pieca, czy tylko jedno z tych dwóch kryteriów.
- (38) W celu uproszczenia sprawozdawczości i zmniejszenia niepotrzebnych obciążeń administracyjnych Komisja powinna określić metody dostosowania sposobu udostępniania danych zgodnie z niniejszą dyrektywą do innych wymogów prawa unijnego, a w szczególności rozporządzenia (WE) nr 166/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 stycznia 2006 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Rejestru Uwalniania i Transferu Zanieczyszczeń ⁽¹⁾.
- (39) W celu zapewnienia jednolitych warunków wdrażania należy przyznać Komisji uprawnienia wykonawcze do przyjmowania wskazówek w sprawie gromadzenia danych, sporządzania dokumentów referencyjnych BAT i zapewniania ich jakości, w tym odpowiedniej treści i formatu, do przyjmowania decyzji w sprawie konkluzji dotyczących BAT, do ustalania szczegółowych zasad określania okresów rozruchu i wyłączenia oraz przejściowych planów krajowych dla dużych obiektów energetycznego spalania, a także do ustalania rodzaju i formatu informacji, jakie państwa członkowskie mają udostępniać Komisji, oraz częstotliwości ich udostępniania. Zgodnie z art. 291 TFUE przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję mają zostać ustanowione z wyprzedzeniem w drodze rozporządzenia przyjętego zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą. W oczekiwaniu na przyjęcie tego nowego rozporządzenia zastosowanie nadal ma decyzja Rady nr 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiająca warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽²⁾, z wyjątkiem procedury regulacyjnej połączonej z kontrolą, która nie ma zastosowania.
- (40) Należy przyznać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do ustalenia daty, od której przeprowadzane będą pomiary ciągle dopuszczalnych wielkości emisji do powietrza w odniesieniu do metali ciężkich, dioksyn i furanów, a także w celu dostosowania załączników V, VI i VII do postępu naukowo-technicznego. W przypadku spalarni odpadów i współspalarni odpadów może to między innymi obejmować między innymi ustalenie kryteriów przyznawania odstępstw od obowiązku ciągłego monitorowania całkowitych emisji pyłów. Szczególnie ważne jest, aby Komisja podczas prac przygotowawczych prowadziła odpowiednie konsultacje, w tym na poziomie eksperckim.
- (41) Aby zająć się problemem znaczącego zanieczyszczenia środowiska, na przykład metalami ciężkimi, dioksynami i furanami, Komisja powinna – w oparciu o ocenę wdrażania najlepszych dostępnych technik w niektórych rodzajach działalności lub w oparciu o ocenę wpływu tych rodzajów działalności na środowisko jako całość – przedstawić wnioski dotyczące minimalnych wymogów obowiązujących w całej Unii dla dopuszczalnych wielkości emisji oraz zasad monitorowania i zgodności.
- (42) Państwa członkowskie powinny ustanowić przepisy dotyczące sankcji mających zastosowanie do naruszeń przepisów krajowych przyjętych na mocy niniejszej dyrektywy oraz zapewnić ich wdrożenie. Sankcje takie powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

⁽¹⁾ Dz.U. L 33 z 4.2.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23.

- (43) W celu zapewnienia istniejącym instalacjom wystarczającego czasu na dostosowanie techniczne do nowych wymogów niniejszej dyrektywy, niektóre nowe wymogi powinny mieć zastosowanie do tych instalacji po upływie określonego okresu od daty rozpoczęcia stosowania niniejszej dyrektywy. Obiekty energetycznego spalania potrzebują czasu na zainstalowanie niezbędnych urządzeń służących do redukcji emisji w celu osiągnięcia dopuszczalnych wielkości emisji określonych w załączniku V.
- (44) Ponieważ cele niniejszej dyrektywy, a mianowicie zapewnienia wysokiego poziomu ochrony środowiska i poprawy jego jakości, nie mogą być osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast z uwagi na transgraniczny charakter zanieczyszczeń pochodzących z działalności przemysłowej możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (45) Niniejsza dyrektywa nie narusza praw podstawowych i jest zgodna z zasadami uznanymi w szczególności w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej. Niniejsza dyrektywa przyczynia się w szczególności do propagowania stosowania art. 37 Karty.
- (46) Obowiązek transpozycji niniejszej dyrektywy do prawa krajowego powinien ograniczać się do tych przepisów, które stanowią istotną zmianę w porównaniu z wcześniejszymi dyrektywami. Obowiązek transpozycji przepisów, które nie uległy zmianie, wynika z wcześniejszych dyrektyw.
- (47) Zgodnie z pkt 34 Porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa ⁽¹⁾ zachęca się państwa członkowskie do sporządzania do ich własnych celów i w interesie Unii, własnych tabel, które w możliwie najszerszym zakresie odzwierciedlają korelacje pomiędzy niniejszą dyrektywą a środkami transpozycji, oraz do podawania ich do wiadomości publicznej.
- (48) Niniejsza dyrektywa powinna pozostawać bez uszczerbku dla obowiązków państw członkowskich dotyczących terminów transpozycji do prawa krajowego i stosowania dyrektyw określonych w załączniku IX część B,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY WSPÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsza dyrektywa ustanawia zasady dotyczące zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom powstającym w wyniku działalności przemysłowej oraz zasady dotyczące kontroli tych zanieczyszczeń.

⁽¹⁾ Dz.U. C 321 z 31.12.2003, s. 1.

Niniejsza dyrektywa ustanawia również zasady mające na celu zapobieganie emisjom do powietrza, wody i ziemi oraz, w przypadku braku takiej możliwości, mające na celu ich redukcję oraz zapobieganie wytwarzaniu odpadów, w celu osiągnięcia wysokiego poziomu ochrony środowiska jako całości.

Artykuł 2

Zakres

1. Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do rodzajów działalności przemysłowej, które powodują zanieczyszczenia, o których mowa w rozdziałach II–VI.
2. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do działalności badawczej, działalności rozwojowej ani do badań nowych produktów i procesów.

Artykuł 3

Definicje

Na użytek niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

- 1) „substancja” oznacza każdy pierwiastek chemiczny i jego związki, z wyjątkiem następujących substancji:
 - a) substancji radioaktywnych określonych w art. 1 dyrektywy Rady 96/29/Euratom z dnia 13 maja 1996 r. ustanawiającej podstawowe normy bezpieczeństwa w zakresie ochrony zdrowia pracowników i ogółu społeczeństwa przed zagrożeniami wynikającymi z promieniowania jonizującego ⁽²⁾;
 - b) mikroorganizmów zmodyfikowanych genetycznie określonych w art. 2 lit. b) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/41/WE z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie ograniczonego stosowania mikroorganizmów zmodyfikowanych genetycznie ⁽³⁾;
 - c) organizmów zmodyfikowanych genetycznie określonych w art. 2 pkt 2 dyrektywy 2001/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zamierzonego uwalniania do środowiska organizmów zmodyfikowanych genetycznie ⁽⁴⁾;
- 2) „zanieczyszczenie” oznacza bezpośrednie lub pośrednie wprowadzenie – w wyniku działalności człowieka – substancji, wibracji, ciepła lub hałasu do powietrza, wody lub ziemi, które może zagrażać zdrowiu ludzi lub jakości środowiska, spowodować szkody materialne, albo obniżenie walorów środowiskowych lub kolizję z innymi uzasadnionymi sposobami korzystania ze środowiska;

⁽²⁾ Dz.U. L 159 z 29.6.1996, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 125 z 21.5.2009, s. 75.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 106 z 17.4.2001, s. 1.

- 3) „instalacja” oznacza stacjonarną jednostkę techniczną, w której prowadzony jest co najmniej jeden rodzaj działalności wymieniony w załączniku I lub w załączniku VII część 1, oraz wszystkie inne bezpośrednio związane czynności prowadzone na tym samym miejscu, które mają techniczny związek z działalnością wymienioną w tych załącznikach i które mogłyby mieć wpływ na emisje i zanieczyszczenie;
- 4) „emisja” oznacza bezpośrednie lub pośrednie uwolnienie substancji, wibracji, ciepła lub hałasu z punktowych lub rozproszonych źródeł w instalacji, do powietrza, wody lub ziemi;
- 5) „dopuszczalna wielkość emisji” oznacza masę, wyrażoną w postaci określonych szczególnych parametrów, stężenie lub poziom emisji, których nie można przekroczyć w jednym lub kilku okresach;
- 6) „norma jakości środowiska” oznacza zestaw wymogów, które muszą zostać spełnione w określonym czasie przez dane środowisko lub jego część, zgodnie z prawem unijnym;
- 7) „pozwolenie” oznacza pisemne zezwolenie na eksploatację całości lub części instalacji, obiektu energetycznego spalania, spalarni odpadów lub współspalarni odpadów;
- 8) „ogólne wiążące zasady” oznaczają dopuszczalne wielkości emisji lub inne warunki, przynajmniej na poziomie sektora, przyjęte z myślą o bezpośrednim wykorzystaniu do określania warunków pozwolenia;
- 9) „istotna zmiana” oznacza zmianę charakteru lub sposobu funkcjonowania, lub rozbudowę instalacji lub obiektu energetycznego spalania, spalarni odpadów lub współspalarni odpadów, która może mieć znaczący negatywny wpływ na zdrowie ludzi lub na środowisko;
- 10) „najlepsze dostępne techniki” oznaczają najbardziej efektywny i zaawansowany etap rozwoju i metod prowadzenia danej działalności, który wskazuje możliwe wykorzystanie poszczególnych technik jako podstawy przy ustalaniu dopuszczalnych wielkości emisji i innych warunków pozwolenia mających na celu zapobieganie powstawaniu, a jeżeli nie jest to możliwe, ograniczenie emisji i oddziaływania na środowisko jako całość:
 - a) „techniki” obejmują zarówno stosowane technologie, jak i sposób, w jaki dana instalacja jest projektowana, budowana i utrzymywana, eksploatowana i wycofywana z eksploatacji;
 - b) „dostępne techniki” oznaczają techniki o takim stopniu rozwoju, który pozwala na ich wdrożenie w danym sektorze przemysłu, zgodnie z istniejącymi warunkami ekonomicznymi i technicznymi, z uwzględnieniem kosztów i korzyści, nawet jeżeli techniki te nie są wykorzystywane lub nie zostały opracowane w danym państwie członkowskim, o ile są one dostępne dla operatora;
 - c) „najlepsze” oznacza najbardziej efektywne w osiąganiu wysokiego ogólnego poziomu ochrony środowiska jako całości;
- 11) „dokument referencyjny BAT” oznacza dokument będący wynikiem wymiany informacji zorganizowanej zgodnie z art. 13, sporządzony dla określonych rodzajów działalności i opisujący zwłaszcza stosowane techniki, aktualne poziomy emisji i konsumpcji, techniki uwzględniane przy okazji ustalania najlepszych dostępnych technik, a także konkluzje dotyczące BAT oraz wszelkie nowe techniki ze szczególnym uwzględnieniem kryteriów wymienionych w załączniku III;
- 12) „konkluzje dotyczące BAT” oznaczają dokument zawierający elementy dokumentu referencyjnego BAT i formułujący konkluzje dotyczące najlepszych dostępnych technik, ich opisu, informacji służącej ocenie ich przydatności, poziomów emisji powiązanych z najlepszymi dostępnymi technikami, powiązanego monitoringu, powiązanych poziomów konsumpcji oraz, w stosownych przypadkach, odpowiednich środków remediacji terenu;
- 13) „poziomy emisji powiązane z najlepszymi dostępnymi technikami” oznaczają różne poziomy emisji uzyskiwane w normalnych warunkach eksploatacji z wykorzystaniem najlepszej dostępnej techniki lub kombinacji najlepszych dostępnych technik, które opisano w konkluzjach dotyczących BAT, wyrażone jako średnia w danym okresie w określonych warunkach odniesienia;
- 14) „nowa technika” oznacza nową technikę stosowaną w działalności przemysłowej, która mogłaby zapewnić ogólny wyższy poziom ochrony środowiska lub co najmniej ten sam poziom ochrony środowiska, a zarazem większą oszczędność kosztów niż obecnie istniejące najlepsze dostępne techniki, o ile zostanie ona rozwinięta w celach komercyjnych;
- 15) „operator” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, która prowadzi lub kontroluje w całości lub w części instalację lub obiekt energetycznego spalania, spalarnię odpadów lub współspalarnię odpadów lub, w przypadku gdy jest to przewidziane w prawie krajowym, której powierzono decydujące uprawnienia ekonomiczne dotyczące technicznego funkcjonowania instalacji lub obiektu;
- 16) „społeczność” oznacza jedną lub więcej osób fizycznych lub prawnych oraz, zgodnie z krajowym prawem lub praktyką, ich związki, organizacje lub grupy;
- 17) „zainteresowana społeczność” oznacza społeczność, która jest lub może być dotknięta skutkami podejmowanych decyzji dotyczących udzielenia lub aktualizacji pozwolenia lub warunków pozwolenia lub która jest nimi zainteresowana; na użytek niniejszej definicji organizacje pozarządowe promujące ochronę środowiska i spełniające wszelkie kryteria prawa krajowego uznaje się za mające interes;

- 18) „substancje stwarzające zagrożenie” oznaczają substancje lub mieszaniny określone w art. 2 pkt 7 i 8 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin ⁽¹⁾;
- 19) „sprawozdanie bazowe” oznacza informację dotyczącą stanu skażenia gleby i wód podziemnych substancjami stwarzającymi zagrożenie;
- 20) „wody podziemne” oznaczają wody podziemne określone w art. 2 pkt 2 dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej ⁽²⁾;
- 21) „gleba” oznacza wierzchnią warstwę skorupy ziemskiej usytuowaną między skałą macierzystą a powierzchnią. Gleba składa się z cząstek mineralnych, materii organicznej, wody, powietrza i organizmów żywych;
- 22) „kontrola środowiskowa” oznacza wszystkie działania, w tym wizyty w terenie, monitorowanie emisji i kontrole raportów wewnętrznych oraz dokumentów dotyczących działań następczych, weryfikację samodzielnego monitorowania, kontrolę stosowanych technik oraz adekwatności zarządzania środowiskowego instalacją, podejmowane przez właściwy organ lub w jego imieniu, aby sprawdzać i promować zgodność instalacji z warunkami określonymi w pozwoleniu oraz, w razie potrzeby, monitorować ich oddziaływanie na środowisko;
- 23) „drób” oznacza drób określony w art. 2 pkt 1 dyrektywy Rady 90/539 EWG z dnia 15 października 1990 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt, regulujących handel wewnątrzwspólnotowy i przywóz z państw trzecich drobiu i jaj wylęgowych ⁽³⁾;
- 24) „paliwo” oznacza wszelkie stałe, płynne lub gazowe materiały palne;
- 25) „obiekt energetycznego spalania” oznacza każde urządzenie techniczne, w którym paliwa są utleniane w celu wykorzystania wytworzonego w ten sposób ciepła;
- 26) „komin” oznacza strukturę zawierającą jeden lub więcej przewodów służących odprowadzaniu gazów odlotowych do powietrza;
- 27) „czas funkcjonowania” oznacza czas wyrażony w godzinach, w którym obiekt energetycznego spalania pracuje w całości lub części, odprowadzając emisje do powietrza, z wyłączeniem okresów rozruchu i wyłączenia;
- 28) „stopień odsiarczania” oznacza stosunek, w określonym czasie, ilości siarki niewyemitowanej przez obiekt energetycznego spalania do powietrza do ilości siarki zawartej w paliwie stałym wprowadzonym do urządzeń obiektów energetycznego spalania i wykorzystanym w obiekcie w tym samym czasie;
- 29) „lokalne paliwo stałe” oznacza naturalnie występujące paliwo stałe spalane w obiekcie energetycznego spalania specjalnie zaprojektowanym dla tego rodzaju paliwa i wydobywane lokalnie;
- 30) „paliwo dominujące” oznacza paliwo, które – spośród wszystkich rodzajów paliw stosowanych w instalacji spalania wielopaliwowego wykorzystującej pozostałości po destylacji i przetwarzaniu w procesie rafinacji ropy naftowej na własne potrzeby, jako samodzielne paliwo lub razem z innymi paliwami – odznacza się najwyższą wielkością dopuszczalnej emisji określoną w załączniku V część 1 lub, w przypadku kilku paliw mających tę samą dopuszczalną wielkość emisji, paliwo, w którym dostarczana jest największa część mocy spośród tych paliw;
- 31) „biomasa” oznacza którąkolwiek z następujących pozycji:
- a) produkty składające się z substancji roślinnych pochodzących z rolnictwa lub leśnictwa, które mogą być wykorzystywane jako paliwo w celu odzyskania zawartej w nich energii;
 - b) następujące odpady:
 - (i) odpady roślinne z rolnictwa i leśnictwa;
 - (ii) odpady roślinne z przemysłu przetwórstwa spożywczego, jeżeli wytworzone ciepło jest odzyskiwane;
 - (iii) włókniste odpady roślinne z procesu produkcji pierwotnej pulpy celulozowej i z produkcji papieru z pulpy, jeżeli odpady te są współspalane w miejscu produkcji, a wytworzone ciepło jest odzyskiwane;
 - (iv) odpady korka;
 - (v) odpady drewniane, z wyjątkiem odpadów drewnianych mogących zawierać chlorowcopochodne związków organicznych lub metale ciężkie wprowadzone w wyniku zastosowania środków do konserwacji lub powlekania drewna i które obejmują w szczególności takie odpady drewniane pochodzące z prac budowlanych lub rozbiórkowych;
- 32) „obiekt energetycznego spalania wielopaliwowego” oznacza wszelkie obiekty energetycznego spalania, w których można spalać jednocześnie lub na przemian co najmniej dwa rodzaje paliw;
- 33) „turbina gazowa” oznacza wirujące urządzenie przetwarzające ciepło na pracę mechaniczną, składające się głównie ze sprężarki i urządzenia cieplnego, w którym następuje utlenianie paliwa w celu podgrzania płynu roboczego, oraz turbiny;
- 34) „silnik gazowy” oznacza silnik spalinowy o spalaniu wewnętrznym pracujący w cyklu Otto i wykorzystujący zapłon iskrowy lub, w przypadku silników dwupaliwowych, zapłon samoczynny do spalania paliwa;

⁽¹⁾ Dz.U. L 353 z 31.12.2008, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 327 z 22.12.2000, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 303 z 31.10.1990, s. 6.

- 35) „silnik Diesla” oznacza silnik spalinowy o spalaniu wewnętrznym pracujący w cyklu Diesla i wykorzystujący zapłon samoczynny do spalania paliwa;
- 36) „mały system wydzielony” oznacza mały system wydzielony określony w art. 2 pkt 26 dyrektywy 2003/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej ⁽¹⁾;
- 37) „odpady” oznaczają odpady określone w art. 3 pkt 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów ⁽²⁾;
- 38) „odpady niebezpieczne” oznaczają odpady niebezpieczne określone w art. 3 pkt 2 dyrektywy 2008/98/WE;
- 39) „zmieszane odpady komunalne” oznaczają odpady z gospodarstw domowych, jak również odpady z działalności handlowo-usługowej, odpady przemysłowe i instytucjonalne, które ze względu na charakter i skład są podobne do odpadów z gospodarstw domowych, ale z wyłączeniem frakcji wskazanych w pozycji 20 01 załącznika do decyzji Komisji 2000/532/WE ⁽³⁾, które są zbierane oddzielnie u źródła, i z wyłączeniem innych odpadów wskazanych w pozycji 20 02 tego załącznika;
- 40) „spalarnia odpadów” oznacza każdą stacjonarną lub ruchomą jednostkę techniczną oraz wyposażenie przeznaczone do termicznego przetwarzania odpadów, z odzyskiem ciepła wytworzonego w wyniku spalania lub bez takiego odzysku, poprzez spalanie przez utlenianie, jak również inne procesy przetwarzania termicznego, takie jak piroliza, zgazowanie lub proces plazmowy, jeżeli substancje powstające z przetwarzania są następnie spalane;
- 41) „współspalarnia odpadów” oznacza każdą stacjonarną lub ruchomą jednostkę techniczną, której głównym celem jest wytwarzanie energii lub produktów materialnych oraz która wykorzystuje odpady jako paliwo zwykle lub dodatkowe lub w której odpady są poddawane przetwarzaniu termicznemu mającemu na celu ich unieszkodliwienie poprzez spalanie odpadów przez utlenianie, jak również inne procesy przetwarzania termicznego, takie jak piroliza, zgazowanie lub proces plazmowy, jeżeli substancje powstające z przetwarzania są następnie spalane;
- 42) „przepustowość nominalna” oznacza sumę przepustowości spalania pieców, z których składa się spalarnia odpadów lub współspalarnia odpadów, podaną przez projektanta i potwierdzoną przez operatora, z właściwym uwzględnieniem wartości kalorycznej odpadów, wyrażoną jako ilość odpadów spalanych w ciągu godziny;
- 43) „dioksyny i furany” oznaczają wszystkie polichlorowane dibenzo-p-dioksyny i dibenzofurany wymienione w załączniku VI część 2;
- 44) „związek organiczny” oznacza każdy związek zawierający co najmniej atom węgla i jeden lub większą ilość atomów wodoru, halogenów, tlenu, siarki, fosforu, krzemu lub azotu, z wyjątkiem tlenków węgla i węglanów lub dwuwęglanów nieorganicznych;
- 45) „lotny związek organiczny” oznacza każdy związek organiczny oraz frakcję kreozotu, które w temperaturze 293,15 K mają ciśnienie pary 0,01 kPa lub więcej lub mają odpowiadającą tej wartości lotność w szczególnych warunkach użytkowania;
- 46) „rozpuszczalnik organiczny” oznacza każdy lotny związek organiczny, który jest stosowany w następujących przypadkach:
- a) oddzielnie lub w połączeniu z innymi czynnikami, bez przemiany chemicznej, w celu rozpuszczania surowców, produktów lub odpadów;
 - b) jako środek czyszczący w celu rozpuszczania zanieczyszczeń;
 - c) jako czynnik rozpuszczający;
 - d) jako środek rozpraszający;
 - e) jako regulator lepkości;
 - f) jako regulator napięcia powierzchniowego;
 - g) jako plastyfikator;
 - h) jako środek konserwujący;
- 47) „powłoka” oznacza powłokę określoną w art. 2 pkt 8 dyrektywy 2004/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie ograniczeń emisji lotnych związków organicznych w wyniku stosowania rozpuszczalników organicznych w niektórych farbach i lakierach oraz produktach do odnawiania pojazdów ⁽⁴⁾.

Artykuł 4

Obowiązek posiadania pozwolenia

1. Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zapewnienia, aby żadna instalacja ani obiekt energetycznego spalania, spalarnia odpadów ani współspalania odpadów nie były eksploatowane bez pozwolenia.

W drodze odstępstwa od akapitu pierwszego, państwa członkowskie mogą ustanowić procedurę rejestracji instalacji objętych wyłącznie rozdziałem V.

Procedura rejestracji określana jest w wiążącym akcie i obejmuje co najmniej powiadomienie właściwego organu przez operatora o zamiarze eksploatowania instalacji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 176 z 15.7.2003, s. 37.

⁽²⁾ Dz.U. L 312 z 22.11.2008, s. 3.

⁽³⁾ Decyzja Komisji 2000/532/WE z dnia 3 maja 2000 r. zastępująca decyzję 94/3/WE ustanawiającą wykaz odpadów zgodnie z art. 1 lit. a) dyrektywy Rady 75/442/EWG w sprawie odpadów oraz decyzję Rady 94/904/WE ustanawiającą wykaz odpadów niebezpiecznych zgodnie z art. 1 ust. 4 dyrektywy Rady 91/689/EWG w sprawie odpadów niebezpiecznych (Dz.U. L 226 z 6.9.2000, s. 3).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 143 z 30.4.2004, s. 87.

2. Państwa członkowskie mogą postanowić, że pozwolenie obejmuje co najmniej dwie instalacje lub części instalacji eksploatowanych przez tego samego operatora, znajdujących się na tym samym terenie.

W przypadku gdy pozwolenie obejmuje co najmniej dwie instalacje, określa ono warunki mające na celu zapewnienia, aby każda z nich spełniała wymogi niniejszej dyrektywy.

3. Państwa członkowskie mogą postanowić, że pozwolenie obejmuje kilka części instalacji eksploatowanych przez różnych operatorów. W takich przypadkach pozwolenie określa obowiązki każdego z operatorów.

Artykuł 5

Udzielanie pozwoleń

1. Bez uszczerbku dla innych wymogów określonych w przepisach prawa krajowego lub unijnego, właściwe organy udzielają pozwolenia, jeżeli instalacja spełnia wymogi niniejszej dyrektywy.

2. Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zapewnienia, aby w przypadku gdy zaangażowanych jest więcej niż jeden właściwy organ lub więcej niż jeden operator, lub wydawane jest więcej niż jedno pozwolenie, warunki i procedury udzielania pozwolenia były w pełni skoordynowane, celem zagwarantowania skutecznego zintegrowanego podejścia do tej procedury przez wszystkie właściwe organy.

3. W razie nowej instalacji lub istotnej zmiany w przypadku gdy zastosowanie ma art. 4 dyrektywy 85/337/EWG, do celów udzielenia pozwolenia bada się i wykorzystuje wszelkie uzyskane w danej kwestii informacje lub wnioski wyciągnięte na podstawie art. 5, 6, 7 i 9 tej dyrektywy.

Artykuł 6

Ogólne wiążące zasady

Bez uszczerbku dla obowiązku posiadania pozwolenia, państwa członkowskie mogą zawrzeć wymogi dla niektórych kategorii instalacji, obiektów energetycznego spalania, spalarni odpadów lub współspalarni odpadów w ramach ogólnych wiążących zasad.

W przypadku przyjęcia ogólnych wiążących zasad, pozwolenie może po prostu zawierać odniesienie do tych zasad.

Artykuł 7

Awarie i wypadki

Bez uszczerbku dla przepisów dyrektywy 2004/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie odpowiedzialności za środowisko w odniesieniu do zapobiegania i zaradzania szkodom wyrządzonym środowisku naturalne⁽¹⁾, w razie jakiegokolwiek awarii lub wypadku mających znaczący wpływ na środowisko, państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby:

- a) operator natychmiast informował właściwe organy;
- b) operator natychmiast podejmował środki mające na celu ograniczenie wpływu na środowisko i zapobiegnięcie dalszym ewentualnym awariom lub wypadkom;
- c) właściwy organ wymagał od operatora podjęcia wszelkich środków dodatkowych uznanych przez właściwy organ za niezbędne do ograniczenia wpływu na środowisko oraz zapobiegnięcia dalszym ewentualnym awariom lub wypadkom.

Artykuł 8

Brak zgodności

1. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia zgodności z warunkami pozwolenia.

2. W przypadku naruszenia warunków pozwolenia, państwa członkowskie zapewniają:

- a) niezwłoczne poinformowanie właściwego organu przez operatora;
- b) natychmiastowe podjęcie przez operatora niezbędnych środków w celu zapewnienia przywrócenia zgodności w możliwie najkrótszym czasie;
- c) wymaganie przez właściwy organ od operatora podjęcia wszelkich właściwych środków dodatkowych uznanych przez ten właściwy organ za niezbędne do przywrócenia zgodności.

W przypadku naruszenia warunków pozwolenia powodującego zagrożenie dla zdrowia ludzi lub grożącego znaczącym bezpośrednim negatywnym skutkiem dla środowiska oraz do chwili przywrócenia zgodności zgodnie z lit. b) i c) akapitu pierwszego, eksploatacja instalacji, obiektów energetycznego spalania, spalarni odpadów, współspalarni odpadów lub ich odpowiednich części zostaje zawieszona.

Artykuł 9

Emisja gazów cieplarnianych

1. W przypadku gdy emisje gazów cieplarnianych z instalacji są określone w załączniku I do dyrektywy 2003/87/WE w odniesieniu do czynności przeprowadzanych w tej instalacji, pozwolenie nie obejmuje dopuszczalnej wielkości emisji dla bezpośrednich emisji tych gazów, chyba że jest to niezbędne w celu zapewnienia, aby nie spowodowało to żadnego znaczącego lokalnego zanieczyszczenia.

2. W odniesieniu do rodzajów działalności wymienionych w załączniku I do dyrektywy 2003/87/WE, państwa członkowskie mogą zdecydować o nienakładaniu wymogów odnoszących się do efektywności energetycznej w odniesieniu do jednostek energetycznego spalania lub innych jednostek emitujących dwutlenek węgla na miejscu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 143 z 30.4.2004, s. 56.

3. W miarę potrzeby właściwy organ odpowiednio zmienia pozwolenie.

4. Ust. 1–3 nie mają zastosowania do instalacji tymczasowo wyłączonych z systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych w Unii zgodnie z art. 27 dyrektywy 2003/87/WE.

ROZDZIAŁ II

PRZEPISY DOTYCZĄCE RODZAJÓW DZIAŁALNOŚCI WYMIENIONYCH W ZAŁĄCZNIKU I

Artykuł 10

Zakres

Niniejszy rozdział ma zastosowanie do rodzajów działalności wymienionych w załączniku I oraz, w stosownych przypadkach, osiągających wartości progowe przepustowości określone w tym załączniku.

Artykuł 11

Ogólne zasady regulujące podstawowe obowiązki operatora

Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby instalacje eksploatowano zgodnie z następującymi zasadami:

- a) podjęto wszystkie właściwe środki zapobiegające zanieczyszczeniu;
- b) zastosowano najlepsze dostępne techniki;
- c) nie powstaje żadne znaczące zanieczyszczenie;
- d) zapobieżono wytworzeniu odpadów, zgodnie z dyrektywą 2008/98/WE;
- e) w przypadku gdy odpady są wytwarzane, są one, w porządku priorytetów i zgodnie z dyrektywą 2008/98/WE, przygotowywane do ponownego użycia, prowadzony jest ich recykling, odzysk lub, w przypadku gdy nie ma takiej możliwości ze względów technicznych i ekonomicznych, są one unieszkodliwiane przy jednoczesnym unikaniu lub ograniczaniu wszelkiego oddziaływania na środowisko;
- f) energia jest wykorzystywana w sposób efektywny;
- g) podjęto niezbędne środki w celu zapobieżenia wypadkom i ograniczenia ich konsekwencji;
- h) w przypadku ostatecznego zakończenia działalności podjęto niezbędne środki w celu zapobieżenia wszelkiemu ryzyku zanieczyszczenia oraz w celu przywrócenia miejsca eksploatacji do stanu satysfakcjonującego określonego zgodnie z art. 22.

Artykuł 12

Wnioski o pozwolenia

1. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby wniosek o pozwolenie zawierał opis:
 - a) instalacji i jej działania;
 - b) surowców i materiałów pomocniczych, innych substancji i rodzajów energii, wykorzystywanych lub wytwarzanych przez instalację;
 - c) źródeł emisji z instalacji;
 - d) stanu terenu, na którym położona jest instalacja;
 - e) w stosownych przypadkach, sprawozdania bazowego zgodnie z art. 22 ust. 2;
 - f) charakteru i ilości przewidywalnych emisji z instalacji do każdego komponentu środowiska, jak również określenie znaczącego wpływu emisji na środowisko;
 - g) proponowanej technologii i innych technik służących zapobieganiu lub, jeżeli to niemożliwe, ograniczaniu emisji z instalacji;
 - h) środków mających na celu zapobieganie powstawaniu odpadów, przygotowanie do ponownego wykorzystania odpadów, ich recykling oraz prowadzenie odzysku odpadów wytwarzanych przez instalację;
 - i) dalszych środków planowanych w celu zapewnienia zgodności z ogólnymi zasadami dotyczącymi podstawowych obowiązków operatora, jak przewidziano w art. 11;
 - j) środków planowanych w celu monitorowania emisji do środowiska;
 - k) głównych alternatyw proponowanej technologii, technik i środków opracowanych w zarysie przez wnioskodawcę.

Wniosek o pozwolenie zawiera także nietechniczne streszczenie szczegółowych informacji, o których mowa w akapicie pierwszym.

2. W przypadku gdy informacje dostarczone zgodnie z wymogami przewidzianymi w dyrektywie 85/337/EWG lub sprawozdanie dotyczące bezpieczeństwa opracowane zgodnie z dyrektywą 96/82/WE, lub inne informacje opracowane w odpowiedzi na inne przepisy spełniają którykolwiek z wymogów określonych w ust. 1, informacja ta może zostać uwzględniona we wniosku lub do niego załączona.

Artykuł 13

Dokumenty referencyjne BAT i wymiana informacji

1. W celu opracowania, dokonania przeglądu oraz, w razie potrzeby, aktualizacji dokumentów referencyjnych BAT, Komisja organizuje wymianę informacji między państwami członkowskimi, zainteresowanymi branżami, organizacjami pozarządowymi promującymi ochronę środowiska oraz Komisją.

2. Wymiana informacji dotyczy w szczególności następujących kwestii:

- a) wyników funkcjonowania instalacji i technik w odniesieniu do emisji wyrażanych – w stosownych przypadkach – jako średnie krótko- i długoterminowe oraz związane z nimi warunki odniesienia, zużycia i charakteru surowców, zużycia wody, wykorzystania energii i wytwarzania odpadów;
- b) stosowanych technik, związanego z nimi monitorowania, wzajemnych powiązań pomiędzy różnymi komponentami środowiska („cross-media effects”), wykonalności ekonomicznej i technicznej oraz rozwoju tych elementów;
- c) najlepszych dostępnych technik i nowych technik zidentyfikowanych po rozważeniu kwestii, o których mowa w lit. a) i b).

3. Komisja ustanawia i regularnie zwołuje posiedzenia forum złożonego z przedstawicieli państw członkowskich, zainteresowanych branż i organizacji pozarządowych promujących ochronę środowiska.

Komisja zasięga opinii tego forum w sprawie praktycznych ustaleń dotyczących wymiany informacji, a w szczególności w następujących kwestiach:

- a) regulaminu wewnętrznego forum;
- b) programu prac dotyczącego wymiany informacji;
- c) wskazówek dotyczących gromadzenia danych;
- d) wskazówek dotyczących opracowywania dokumentów referencyjnych BAT oraz zapewnienia ich jakości, w tym właściwej zawartości i formatu tych dokumentów.

Wskazówki, o których mowa w akapicie drugim lit. c) i d), uwzględniają opinię forum i przyjmowane są zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 75 ust. 2.

4. Komisja otrzymuje i udostępnia publicznie opinię forum na temat proponowanej treści dokumentów referencyjnych BAT i uwzględnia tę opinię w odniesieniu do procedur określonych w ust. 5.

5. Decyzje w sprawie konkluzji dotyczących BAT przyjmowane są zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 75 ust. 2.

6. Po przyjęciu decyzji zgodnie z ust. 5 Komisja niezwłocznie udostępnia publicznie dokument referencyjny BAT i zapewnia, aby konkluzje dotyczące BAT były udostępnione we wszystkich językach urzędowych Unii.

7. W oczekiwaniu na przyjęcie odpowiedniej decyzji zgodnie z ust. 5, konkluzje dotyczące najlepszych dostępnych technik z dokumentów referencyjnych BAT przyjęte przez Komisję przed datą, o której mowa w art. 83, mają zastosowanie jako konkluzje dotyczące BAT na użytek niniejszego rozdziału z wyjątkiem art. 15 ust. 3 i 4.

Artykuł 14

Warunki pozwolenia

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby pozwolenie obejmowało wszystkie środki niezbędne do spełnienia wymogów art. 11 i 18.

Środki te obejmują przynajmniej:

- a) dopuszczalne wielkości emisji substancji zanieczyszczających wymienionych w załączniku II oraz innych substancji zanieczyszczających, które mogą być emitowane z danej instalacji w znaczących ilościach, z uwzględnieniem ich właściwości i potencjału w zakresie przenoszenia zanieczyszczeń z jednego komponentu środowiska do innego;
- b) odpowiednie wymogi zapewniające ochronę gleby i wód podziemnych oraz środki dotyczące monitorowania i gospodarki odpadami wytwarzanymi przez instalację;
- c) odpowiednie wymogi dotyczące mechanizmów monitorowania emisji, określające:
 - (i) metodę, częstotliwość pomiarów i procedurę dokonywania oceny; oraz
 - (ii) w przypadku gdy zastosowanie ma art. 15 ust. 3 lit. b) – że wyniki monitorowania emisji są dostępne dla tych samych okresów i warunków referencyjnych, co dla poziomów emisji powiązanych z najlepszymi dostępnymi technikami;
- d) obowiązek regularnego, co najmniej raz w roku, dostarczania właściwemu organowi:
 - (i) informacji na podstawie wyników monitorowania emisji, o którym mowa w lit. c), oraz innych wymaganych danych umożliwiających właściwemu organowi weryfikację zgodności z warunkami pozwolenia; oraz
 - (ii) w przypadku gdy zastosowanie ma art. 15 ust. 3 lit. b) – podsumowania tych wyników monitorowania emisji umożliwiającego porównanie z poziomami emisji powiązanymi z najlepszymi dostępnymi technikami;
- e) odpowiednie wymogi dotyczące regularnego utrzymywania i nadzorowania podjętych środków zapobiegania emisjom do gleby i wód podziemnych zgodnie z lit. b) oraz odpowiednie wymogi dotyczące okresowego monitorowania gleby i wód podziemnych pod kątem substancji stwarzających zagrożenie, które mogą znajdować się na terenie instalacji i z uwzględnieniem możliwości skażenia gleby i wód podziemnych na terenie instalacji;
- f) środki odnoszące się do warunków innych niż normalne warunki eksploatacji, takich jak rozruch i wyłączenie, wycieki, niesprawność, chwilowe przestoje i ostateczne zaprzestanie eksploatacji;

- g) przepisy dotyczące minimalizacji zanieczyszczeń o dużym zasięgu i zanieczyszczeń o charakterze transgranicznym;
- h) warunki dla oceny zgodności z dopuszczalnymi wartościami emisji lub odniesienie do mających zastosowanie wymogów wymienionych w innym miejscu.

2. Na użytek ust. 1 lit. a) dopuszczalne wielkości emisji mogą zostać uzupełnione lub zastąpione równoważnymi parametrami lub środkami technicznymi zapewniającymi równoważny poziom ochrony środowiska.

3. Konkluzje dotyczące BAT stanowią odniesienie dla określania warunków pozwolenia.

4. Bez uszczerbku dla art. 18, można zezwolić właściwemu organowi na określenie bardziej restrykcyjnych warunków pozwolenia, niż te, które można osiągnąć przy zastosowaniu najlepszych dostępnych technik opisanych w konkluzjach dotyczących BAT. Państwa członkowskie mogą ustanowić zasady, na podstawie których właściwe organy mogą określać takie bardziej restrykcyjne warunki.

5. W przypadku gdy właściwy organ określa warunki pozwolenia na podstawie najlepszej dostępnej techniki nieopisaną w żadnej z odpowiednich konkluzji dotyczących BAT, organ ten zapewnia:

- a) określenie tej techniki ze szczególnym uwzględnieniem kryteriów wymienionych w załączniku III; oraz
- b) zgodność z wymogami art. 15.

W przypadku gdy konkluzje dotyczące BAT, o których mowa w pierwszym akapicie, nie zawierają poziomów emisji powiązanych z najlepszymi dostępnymi technikami, właściwy organ zapewnia, aby technika, o której mowa w pierwszym akapicie, zapewniała poziom ochrony środowiskowej odpowiadający najlepszym dostępnym technikom opisanym w konkluzjach dotyczących BAT.

6. W przypadku gdy działalność lub rodzaj procesu produkcyjnego prowadzonego w obrębie instalacji nie są objęte żadnymi konkluzjami dotyczącymi BAT lub konkluzje te nie uwzględniają wszystkich możliwych skutków działalności lub procesu dla środowiska, właściwy organ, po wcześniejszym skonsultowaniu się z operatorem, określa warunki pozwolenia na podstawie najlepszych dostępnych technik określonych dla danej działalności lub procesu, ze szczególnym uwzględnieniem kryteriów wymienionych w załączniku III.

7. W przypadku instalacji, o których mowa w załączniku I pkt 6.6, zastosowanie mają ust. 1–6 niniejszego artykułu, bez uszczerbku dla przepisów dotyczących dobrostanu zwierząt.

Artykuł 15

Dopuszczalne wielkości emisji, równoważne parametry oraz środki techniczne

1. Dopuszczalne wielkości emisji w odniesieniu do substancji zanieczyszczających mają zastosowanie w chwili, w której ma miejsce emisja z instalacji, a przy określaniu wielkości emisji nie uwzględnia się rozcieńczenia zanieczyszczeń przed tą chwilą.

W odniesieniu do pośrednich uwolnień substancji zanieczyszczających do wody, przy określaniu dopuszczalnej wielkości emisji z danej instalacji można uwzględnić wpływ urządzeń oczyszczających ścieki, pod warunkiem że zagwarantowano równoważny poziom ochrony środowiska jako całości, oraz pod warunkiem że nie prowadzi to do wyższych poziomów zanieczyszczenia w środowisku.

2. Bez uszczerbku dla art. 18, dopuszczalne wielkości emisji i równoważne parametry oraz środki techniczne, o których mowa w art. 14 ust. 1 i 2 opierają się na najlepszych dostępnych technikach, bez zalecania jakiegokolwiek techniki czy szczególnej technologii.

3. Właściwy organ określa dopuszczalne wielkości emisji, zapewniające w normalnych warunkach eksploatacji, nieprzekraczanie poziomów emisji powiązanych z najlepszymi dostępnymi technikami określonymi w decyzjach w sprawie konkluzji dotyczących BAT, o których mowa w art. 13 ust. 5, na jeden z następujących sposobów:

- a) określając dopuszczalne wielkości emisji nieprzekraczające poziomów emisji powiązanych z najlepszymi dostępnymi technikami. Te dopuszczalne wielkości emisji podaje się dla tych samych lub krótszych okresów i tych samych warunków odniesienia co poziomy emisji powiązane z najlepszymi dostępnymi technikami; lub
- b) określając inne dopuszczalne wielkości emisji niż te wymienione w lit. a) w zakresie wartości, okresów i warunków referencyjnych.

W przypadku gdy zastosowanie ma lit. b), właściwy organ co najmniej raz w roku ocenia wyniki monitorowania emisji w celu zapewnienia, aby w normalnych warunkach eksploatacji emisje nie przekroczyły poziomów emisji powiązanych z najlepszymi dostępnymi technikami.

4. W drodze odstępstwa od ust. 3 oraz bez uszczerbku dla art. 18 właściwy organ może, w szczególnych przypadkach, ustalić mniej restrykcyjne dopuszczalne wielkości emisji. Odstępstwo takie może mieć zastosowanie tylko w przypadku gdy ocena pokazuje, że osiągnięcie poziomów emisji powiązanych z najlepszymi dostępnymi technikami opisanymi w konkluzjach dotyczących BAT prowadziłoby do nieproporcjonalnie wysokich kosztów w stosunku do korzyści dla środowiska, ze względu na:

- a) położenie geograficzne danej instalacji lub lokalne warunki środowiskowe; lub
- b) charakterystykę techniczną danej instalacji.

W załączniku do warunków pozwolenia właściwy organ podaje przyczyny zastosowania akapitu pierwszego, w tym wyniki oceny i uzasadnienie nałożonych warunków.

Dopuszczalne wielkości emisji ustalone zgodnie z akapitem pierwszym nie przekraczają jednak dopuszczalnych wielkości emisji określonych w załącznikach do niniejszej dyrektywy, tam gdzie ma to zastosowanie.

Właściwe organy zapewniają w każdym przypadku, aby nie spowodowano znaczącego zanieczyszczenia oraz, aby osiągnięto wysoki poziom ochrony środowiska jako całości.

Na podstawie informacji dostarczonych przez państwa członkowskie zgodnie z art. 72 ust. 1, w szczególności dotyczących stosowania niniejszego ustępu, Komisja może, w razie konieczności, ocenić i doprecyzować – poprzez wskazówki – kryteria, które należy uwzględnić w przypadku stosowania niniejszego ustępu.

Właściwe organy dokonują ponownej oceny stosowania akapitu pierwszego w ramach każdorazowego ponownego rozpatrzenia warunków pozwolenia zgodnie z art. 21.

5. Właściwy organ może udzielić tymczasowego odstępstwa od wymogów ust. 2 i 3 niniejszego artykułu oraz art. 11 lit. a) i b) w odniesieniu do prowadzenia badań i stosowania nowych technik w całkowitym okresie nieprzekraczającym dziewięciu miesięcy, pod warunkiem że po upływie tego okresu zaprzestanie się korzystania z tych technik lub działalność osiągnie przynajmniej poziom emisji powiązany z najlepszymi dostępnymi technikami.

Artykuł 16

Wymogi dotyczące monitorowania

1. Wymogi dotyczące monitorowania, o których mowa w art. 14 ust. 1 lit. c), opierają się – w stosownych przypadkach – na wnioskach dotyczących monitorowania opisanych w konkluzjach dotyczących BAT.

2. Właściwy organ określa częstotliwość okresowego monitorowania, o którym mowa w art. 14 ust. 1 lit. e), w pozwoleniu dla każdej instalacji lub w ogólnych wiążących zasadach.

Bez uszczerbku dla pierwszego akapitu, okresowe monitorowanie wykonuje się co najmniej raz na pięć lat w przypadku wód podziemnych i raz na dziesięć lat w przypadku gleby, chyba że takie monitorowanie opiera się na systematycznej ocenie ryzyka skażenia.

Artykuł 17

Ogólne wiążące zasady dla rodzajów działalności wymienionych w załączniku I

1. Podczas przyjmowania ogólnych wiążących zasad, państwa członkowskie zapewniają zintegrowane podejście oraz wysoki poziom ochrony środowiska równoważny z poziomem uzyskanym w przypadku indywidualnych warunków pozwolenia.

2. Ogólne wiążące zasady opierają się na najlepszych dostępnych technikach, bez zalecania stosowania jakiejkolwiek techniki lub szczególnej technologii w celu zapewnienia zgodności z art. 14 i 15.

3. Państwa członkowskie zapewniają aktualizację ogólnych wiążących zasad, aby uwzględnić rozwój najlepszych dostępnych praktyk oraz, aby zapewnić zgodność z art. 21.

4. Ogólne wiążące zasady przyjęte zgodnie z ust. 1–3 zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji.

Artykuł 18

Normy jakości środowiska

W przypadku gdy norma jakości środowiska narzuca bardziej rygorystyczne warunki niż te osiągane przez zastosowanie najlepszych dostępnych technik, pozwolenie zawiera dodatkowe środki, bez uszczerbku dla innych środków, które mogą zostać podjęte w celu zapewnienia zgodności z normami jakości środowiska.

Artykuł 19

Zmiany w zakresie najlepszych dostępnych technik

Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy śledziły rozwój najlepszych dostępnych technik oraz publikacje wszelkich nowych lub uaktualnionych konkluzji dotyczących BAT lub, aby były o nich informowane, oraz udostępniają te informacje zainteresowanej społeczności.

Artykuł 20

Zmiany wprowadzane w instalacjach przez operatorów

1. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby operator informował właściwe organy o każdej planowanej zmianie w charakterze lub funkcjonowaniu instalacji lub jej rozbudowie, która to zmiana lub rozbudowa może mieć wpływ na środowisko. W stosownych przypadkach właściwe organy uaktualniają pozwolenie.

2. Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zapewnienia, aby operator nie przeprowadzał żadnych planowanych przez siebie istotnych zmian bez pozwolenia udzielonego zgodnie z niniejszą dyrektywą.

Wniosek o pozwolenie i decyzja właściwych organów obejmują te części instalacji i szczegóły wymienione w art. 12, na które taka istotna zmiana może mieć wpływ.

3. Każdą zmianę w charakterze lub funkcjonowaniu instalacji lub jej rozbudowę uważa się za istotną zmianę, jeżeli taka zmiana lub rozbudowa sama w sobie osiąga wartości progowe przepustowości określone w załączniku I.

Artykuł 21

Ponowne rozpatrzenie i aktualizacja warunków pozwolenia przez właściwe organy

1. Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zapewnienia, aby właściwe organy okresowo poddawały wszystkie warunki pozwolenia ponownemu rozpatrzeniu, zgodnie z ust. 2–5, oraz, w miarę potrzeby, w celu zapewnienia zgodności z niniejszą dyrektywą, dokonywały aktualizacji tych warunków.

2. Na żądanie właściwego organu operator przedkłada wszystkie informacje niezbędne do celów ponownego rozpatrzenia warunków pozwolenia, w szczególności wyniki monitorowania emisji i inne dane umożliwiające porównanie eksploatacji instalacji z najlepszymi dostępnymi technikami opisanymi w mających zastosowanie konkluzjach dotyczących BAT oraz z poziomami emisji powiązanych z najlepszymi dostępnymi technikami.

Podczas ponownego rozpatrywania warunków pozwolenia właściwy organ wykorzystuje wszelkie informacje pochodzące z monitorowania lub kontroli.

3. W terminie czterech lat od publikacji decyzji w sprawie konkluzji dotyczących BAT zgodnie z art. 13 ust. 5 odnoszących się do głównej działalności danej instalacji, właściwy organ zapewnia:

- a) ponowne rozpatrzenie wszystkich warunków pozwolenia dla danej instalacji oraz, w razie potrzeby, ich aktualizację, aby zapewnić zgodność z niniejszą dyrektywą i, w szczególności, w stosownych przypadkach, z art. 15 ust. 3 i 4;
- b) zgodność instalacji z tymi warunkami pozwolenia.

Podczas ponownego rozpatrywania uwzględnia się wszystkie nowe lub uaktualnione konkluzje dotyczące BAT mające zastosowanie do instalacji i przyjęte zgodnie z art. 13 ust. 5 od chwili udzielenia pozwolenia lub jego ostatniego ponownego rozpatrzenia.

4. W przypadku gdy instalacja nie jest objęta żadnymi konkluzjami dotyczącymi BAT, warunki pozwolenia poddaje się ponownemu rozpatrzeniu i, o ile to konieczne, aktualizacji, gdy rozwój najlepszych dostępnych technik umożliwi znaczącą redukcję emisji.

5. Warunki pozwolenia poddaje się ponownemu rozpatrzeniu oraz, o ile to konieczne, aktualizacji przynajmniej w przypadkach gdy:

- a) zanieczyszczenie powodowane przez instalację jest tak znaczące, że zachodzi konieczność zmiany istniejących dopuszczalnych wielkości emisji dla danego pozwolenia lub uwzględnienia w pozwoleniu nowych dopuszczalnych wielkości;
- b) bezpieczeństwo eksploatacji wymaga zastosowania innych technik;
- c) niezbędne jest zapewnienie zgodności z nową lub zmienioną normą jakości środowiska, zgodnie z art. 18.

Artykuł 22

Zakończenie działalności

1. Bez uszczerbku dla przepisów dyrektywy 2000/60/WE, 2004/35/WE, dyrektywy 2006/118/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie ochrony wód podziemnych przed zanieczyszczeniem i pogorszeniem ich stanu ⁽¹⁾ oraz odpowiednich przepisów prawa unijnego dotyczących ochrony gleby, właściwy organ określa warunki pozwolenia, aby

zapewnić zgodność z ust. 3 i 4 niniejszego artykułu po ostatecznym zakończeniu działalności.

2. W przypadku gdy działalność obejmuje wykorzystywanie, produkcję lub uwalnianie substancji stwarzających zagrożenie oraz mając na uwadze możliwość skażenia gleby i wód podziemnych na terenie instalacji, operator przygotowuje i przedkłada właściwemu organowi sprawozdanie bazowe przed rozpoczęciem eksploatacji instalacji lub przed uaktualnieniem pozwolenia na instalację po raz pierwszy po dniu 7 stycznia 2013 r.

Sprawozdanie bazowe zawiera informacje niezbędne do ustalenia stanu skażenia gleby i wód podziemnych, tak, aby możliwe było wykonanie ilościowego porównania ze stanem po ostatecznym zakończeniu działalności, o którym mowa w ust. 3.

Sprawozdanie bazowe zawiera co najmniej następujące informacje:

- a) informacje na temat aktualnego użytkowania oraz, o ile takie dane są dostępne, na temat użytkowania terenu w przeszłości;
- b) aktualne informacje, o ile są dostępne, na temat pomiarów gleby i wód podziemnych odzwierciedlających ich stan w chwili opracowywania sprawozdania, albo, zamiast tego, informacje na temat nowych pomiarów gleby i wód podziemnych uwzględniając możliwości skażenia gleby i wód podziemnych substancjami stwarzającymi zagrożenie, które mają być stosowane, produkowane lub uwalniane przez daną instalację.

W przypadku gdy informacje opracowane zgodnie z innymi przepisami prawa krajowego lub unijnego spełniają wymogi niniejszego ustępu, informacje te mogą być zawarte w składanym sprawozdaniu bazowym lub dołączone do niego.

Komisja ustanawia wskazówki dotyczące treści sprawozdania bazowego.

3. Po ostatecznym zakończeniu działalności operator dokonuje oceny stanu skażenia gleby i wód podziemnych substancjami stwarzającymi zagrożenie stosowanymi, produkowanymi lub uwalnianymi przez instalację. W przypadku gdy instalacja spowodowała znaczące zanieczyszczenie gleby lub wód podziemnych określonymi substancjami stwarzającymi zagrożenie w porównaniu ze stanem określonym w sprawozdaniu bazowym, o którym mowa w ust. 2, operator podejmuje niezbędne środki mające na celu zaradzenie temu zanieczyszczeniu, tak aby przywrócić teren do tego stanu. W tym celu można uwzględnić techniczną wykonalność takich działań.

Bez uszczerbku dla akapitu pierwszego, po ostatecznym zakończeniu działalności i w przypadku gdy skażenie gleby i wód podziemnych terenu stwarza znaczące zagrożenie dla zdrowia ludzi lub dla środowiska na skutek dozwolonych w pozwoleniu działalności prowadzonych przez operatora przed pierwszą aktualizacją pozwolenia po dniu 7 stycznia 2013 r., oraz z uwzględnieniem stanu terenu instalacji określonych zgodnie z art. 12 ust. 1 lit. d) operator podejmuje niezbędne działania mające na celu usunięcie, kontrolę, ograniczenie rozprzestrzeniania się lub ograniczenie ilości substancji stwarzających zagrożenie, tak, aby teren, przy uwzględnieniu jego aktualnego i zatwierdzonego przyszłego użytkowania, przestał stwarzać takie zagrożenie.

⁽¹⁾ Dz.U. L 372 z 27.12.2006, s. 19.

4. W przypadku gdy od operatora nie wymaga się przygotowania sprawozdania bazowego, o którym mowa w ust. 2, po ostatecznym zakończeniu działalności operator podejmuje niezbędne działania mające na celu usunięcie, kontrolę, ograniczenie rozprzestrzeniania się lub ograniczenie ilości substancji stwarzających zagrożenie, tak aby teren, uwzględniając jego aktualne i zatwierdzone przyszłe użytkowanie, przestał stanowić znaczące zagrożenie dla zdrowia ludzi lub dla środowiska w związku ze skażeniem gleby i wód podziemnych na skutek dozwolonej w pozwoleniu działalności i z uwzględnieniem stanu terenu instalacji określonych zgodnie z art. 12 ust. 1 lit. d).

Artykuł 23

Kontrole środowiskowe

1. Państwa członkowskie ustanawiają system kontroli środowiskowych instalacji obejmujący badanie pełnego zakresu odpowiedzialnych skutków oddziaływania danych instalacji na środowisko.

Państwa członkowskie zapewniają, aby operatorzy udzielali właściwym organom wszelkiej niezbędnej pomocy w celu umożliwienia tym organom przeprowadzenia wszelkich wizyt w terenie, pobrania próbek i zebrania wszelkich informacji niezbędnych do wykonania ich obowiązków do celów niniejszej dyrektywy.

2. Państwa członkowskie zapewniają objęcie wszystkich instalacji planem kontroli środowiskowych na poziomie krajowym, regionalnym lub lokalnym oraz zapewniają regularne przeglądy oraz, w stosownych przypadkach, aktualizację tego planu.

3. Każdy plan kontroli środowiskowej obejmuje:

- a) ogólną ocenę stosownych znaczących kwestii dotyczących środowiska;
- b) obszar geograficzny objęty planem kontroli;
- c) rejestr instalacji objętych planem;
- d) procedury opracowywania programów rutynowych kontroli środowiskowych zgodnie z ust. 4;
- e) procedury nierutynowych kontroli środowiskowych zgodnie z ust. 5;
- f) w miarę potrzeby, przepisy dotyczące współpracy między różnymi organami dokonującymi kontroli.

4. Właściwy organ w oparciu o plany kontroli regularnie sporządza programy rutynowych kontroli środowiskowych obejmujące częstotliwość wizyt w terenie dla różnych typów instalacji.

Ustalenie okresu pomiędzy dwiema wizytami w terenie oparte jest na systematycznej ocenie zagrożeń dla środowiska powodowanych przez dane instalacje; okres ten nie przekracza jednego roku dla instalacji stwarzających największe zagrożenie i trzech lat dla instalacji stwarzających najmniejsze zagrożenie.

Jeżeli kontrola wykaże istotny przypadek niezgodności z warunkami pozwolenia, w terminie sześć miesięcy od tej kontroli przeprowadza się dodatkową wizytę w terenie.

Systematyczna ocena zagrożenia dla środowiska opiera się na co najmniej jednym z poniższych kryteriów:

- a) potencjalnym i rzeczywistym oddziaływaniu danych instalacji na zdrowie ludzi i środowisko, z uwzględnieniem poziomu i rodzaju emisji, wrażliwości środowiska lokalnego i ryzyka wypadków;
- b) historii zgodności z warunkami pozwolenia;
- c) uczestnictwie operatora w systemie ekzarządzania i audytu w Unii (EMAS) zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1221/2009 ⁽¹⁾.

Komisja może przyjąć wskazówki dotyczące kryteriów oceny zagrożeń dla środowiska.

5. Nierutynowe kontrole środowiskowe przeprowadza się w celu jak najszybszego zbadania poważnych skarg, wypadków lub incydentów dotyczących środowiska lub przypadków braku zgodności oraz, w stosownych przypadkach, przed udzieleniem, ponownym rozpatrzeniem lub aktualizacją pozwolenia.

6. Po każdej wizycie w terenie właściwy organ przygotowuje sprawozdanie opisujące stosowne ustalenia w odniesieniu do przestrzegania przez instalację warunków pozwolenia, oraz wnioski dotyczące konieczności podjęcia wszelkich dalszych działań.

Sprawozdanie doręcza się danemu operatorowi w terminie dwóch miesięcy od dnia wizyty w terenie. Właściwy organ udostępnia publicznie sprawozdanie zgodnie z dyrektywą 2003/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska ⁽²⁾ w terminie czterech miesięcy od dnia wizyty w terenie.

Bez uszczerbku dla art. 8 ust. 2, właściwy organ zapewnia podjęcie przez operatora w rozsądnym czasie wszystkich niezbędnych działań określonych w sprawozdaniu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1221/2009 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie dobrowolnego udziału organizacji w systemie zarządzania środowiskiem i audytu środowiskowego we Wspólnocie (EMAS) (Dz.U. L 342 z 22.12.2009, s. 1).

⁽²⁾ Dz.U. L 41 z 14.2.2003, s. 26.

Artykuł 24

**Dostęp do informacji i udział społeczeństwa
w procedurze udzielania pozwoleń**

1. Państwa członkowskie zapewniają zainteresowanej społeczności możliwość wczesnego i skutecznego udziału w następujących procedurach:

- a) udzielaniu pozwolenia na nowe instalacje;
- b) udzielaniu pozwolenia na jakąkolwiek istotną zmianę;
- c) udzielaniu lub aktualizowaniu pozwolenia dla instalacji w przypadku gdy zaproponowano stosowanie art. 15 ust. 4;
- d) aktualizowaniu pozwolenia lub warunków pozwolenia dla instalacji zgodnie z art. 21 ust. 5 lit. a).

Procedura określona w załączniku IV ma zastosowanie do takiego udziału.

2. Po podjęciu decyzji o udzieleniu, ponownym rozpatrzeniu lub aktualizacji pozwolenia właściwy organ udostępnia publicznie – w odniesieniu do lit. a), b) i f) także przez Internet – następujące informacje:

- a) treść decyzji, w tym kopię pozwolenia oraz wszelkie późniejsze uaktualnienia;
- b) uzasadnienie decyzji;
- c) wyniki konsultacji przeprowadzonych przed podjęciem decyzji oraz wyjaśnienie sposobu ich uwzględnienia w decyzji;
- d) tytuły dokumentów referencyjnych BAT istotnych dla danej instalacji lub działalności;
- e) sposób określenia warunków pozwolenia, o których mowa w art. 14, w tym dopuszczalnych wielkości emisji w odniesieniu do najlepszych dostępnych technik oraz poziomów emisji powiązanych z najlepszymi dostępnymi technikami;
- f) w przypadku udzielenia odstępstwa zgodnie z art. 15 ust. 4, szczególne powody tego odstępstwa opierające się na kryteriach określonych w tym ustępie, a także nałożone warunki.

3. Właściwy organ udostępnia publicznie także przynajmniej w odniesieniu do lit. a) także przez Internet:

- a) odpowiednie informacje dotyczące środków podjętych przez operatora po ostatecznym zakończeniu działalności zgodnie z art. 22;

- b) wyniki monitorowania emisji, wymaganego na mocy warunków pozwolenia, pozostające w dyspozycji właściwych organów.

4. Ust. 1, 2 i 3 niniejszego artykułu mają zastosowanie z zastrzeżeniem ograniczeń określonych w art. 4 ust. 1 i 2 dyrektywy 2003/4/WE.

Artykuł 25

Dostęp do wymiaru sprawiedliwości

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby zgodnie z odpowiednim krajowym systemem prawnym, członkowie zainteresowanej społeczności mieli dostęp do procedury odwoławczej przed sądem lub innym niezależnym i bezstronnym organem ustanowionym przez prawo, w celu zakwestionowania materialnej i proceduralnej legalności decyzji, działań lub zaniechań objętych art. 24, jeżeli spełniony jest jeden z następujących warunków:

- a) mają wystarczający interes;
- b) powołują się na naruszenie prawa, w przypadku gdy administracyjne procedury prawne państwa członkowskiego wymagają tego jako warunku koniecznego.

2. Państwa członkowskie określają na jakim etapie mogą być kwestionowane decyzje, działania lub zaniechania.

3. Państwa członkowskie określają co stanowi wystarczający interes lub naruszenie prawa, zgodnie z celem udzielenia zainteresowanej społeczności szerokiego dostępu do wymiaru sprawiedliwości.

W tym celu interes wszelkich organizacji pozarządowych promujących ochronę środowiska i spełniających wszelkie wymogi prawa krajowego uważa się za wystarczający do celów ust. 1 lit. a).

Takie organizacje uważa się również za mające prawa, które mogą zostać naruszone, do celów ust. 1 lit. b).

4. Ust. 1, 2 i 3 nie wykluczają możliwości wstępnej procedury odwoławczej przed organem administracyjnym oraz nie mają wpływu na wymóg wyczerpania administracyjnych procedur odwoławczych przed wszczęciem sądowych procedur odwoławczych, w przypadku gdy taki wymóg istnieje w prawie krajowym.

Każda taka procedura musi być uczciwa, sprawiedliwa, przeprowadzana bez zbędnej zwłoki i niezbyt droga.

5. Państwa członkowskie zapewniają publiczne udostępnianie praktycznych informacji dotyczących dostępu do administracyjnych i sądowych procedur odwoławczych.

Artykuł 26

Skutki transgraniczne

1. W przypadku gdy państwo członkowskie jest świadome, że eksploatacja instalacji może mieć znaczący negatywny wpływ na środowisko innego państwa członkowskiego, lub w przypadku gdy zwróci się o to państwo członkowskie, które może zostać w znaczący sposób narażone, państwo członkowskie, na którego terytorium został złożony wniosek o pozwolenie zgodnie z art. 4 lub art. 20 ust. 2, przesyła temu innemu państwu członkowskiemu wszelkie wymagane informacje podane lub udostępnione zgodnie z załącznikiem IV w tym samym czasie, w którym publicznie je udostępnia.

Informacje takie stanowią podstawę dla wszelkich konsultacji niezbędnych w ramach dwustronnych stosunków między państwami członkowskimi i na zasadzie równości.

2. W ramach dwustronnych stosunków państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadkach, o których mowa w ust. 1, wnioski były również publicznie udostępniane na odpowiedni okres czasu społeczności państwa członkowskiego, które może zostać narażone, tak, aby miała ona prawo do przedstawienia swoich uwag na ich temat przed podjęciem decyzji przez właściwe organy.

3. Rezultaty wszelkich konsultacji na mocy ust. 1 i 2 uwzględnia się przy podejmowaniu przez właściwy organ decyzji w sprawie wniosku.

4. Właściwy organ informuje każde państwo członkowskie, które było konsultowane zgodnie z ust. 1 o decyzji podjętej w sprawie wniosku i przesyła mu informacje, o których mowa w art. 24 ust. 2. Takie państwo członkowskie podejmuje środki niezbędne do zapewnienia udostępnienia tych informacji we właściwy sposób zainteresowanej społeczności na swoim własnym terytorium.

Artykuł 27

Nowe techniki

1. Państwa członkowskie zachęcają, w stosownych przypadkach, do rozwijania i stosowania nowych technik, w szczególności nowych technik określonych w dokumentach referencyjnych BAT.

2. Komisja ustanawia wskazówki w celu wspierania państw członkowskich w zachęcaniu do rozwijania i stosowania nowych technik, o których mowa w ust. 1.

ROZDZIAŁ III

PRZEPISY SZCZEGÓLNE DOTYCZĄCE OBIEKTÓW ENERGETYCZNEGO SPALANIA

Artykuł 28

Zakres

Niniejszy rozdział ma zastosowanie do obiektów energetycznego spalania, których całkowita nominalna moc dostarczona w paliwie jest równa lub większa niż 50 MW, niezależnie od rodzaju wykorzystanego paliwa.

Niniejszy rozdział nie ma zastosowania do następujących obiektów energetycznego spalania:

- a) obiektów, w których produkty spalania wykorzystywane są do bezpośredniego ogrzewania, suszenia lub każdej innej obróbki przedmiotów lub materiałów;
- b) obiektów oczyszczania gazów odlotowych przeznaczonych do oczyszczania gazów odlotowych przez spalanie, które nie są eksploatowane jako niezależne obiekty energetycznego spalania;
- c) urządzeń do regeneracji katalizatorów w krakowaniu katalitycznym;
- d) urządzeń do konwersji siarkowodoru w siarkę;
- e) reaktorów wykorzystywanych w przemyśle chemicznym;
- f) pieców baterii koksowniczych;
- g) nagrzewnic Cowpera;
- h) wszelkich urządzeń technicznych wykorzystywanych w napędzie pojazdu, statku lub statku powietrznego;
- i) turbin gazowych i silników gazowych stosowanych na platformach morskich;
- j) obiektów wykorzystujących jako paliwo jakiejkolwiek odpady stałe lub płynne inne niż odpady, o których mowa w art. 3 pkt 31 lit. b).

Artykuł 29

Zasady łączenia

1. W przypadku gdy gazy odlotowe z dwóch lub większej liczby odrębnych obiektów energetycznego spalania odprowadzane są przez wspólny komin, połączenie stworzone przez takie obiekty uważa się za pojedynczy obiekt energetycznego spalania, a ich przepustowość dodaje się w celu wyliczenia całkowitej nominalnej mocy dostarczonej w paliwie.

2. W przypadku gdy dwa lub większa liczba oddzielnych obiektów energetycznego spalania, którym po raz pierwszy udzielono pozwolenia w dniu 1 lipca 1987 r. lub po tym dniu, lub których operatorzy złożyli kompletny wniosek o udzielenie takiego pozwolenia w tym dniu lub po tym dniu, instalowane są w taki sposób, że uwzględniając parametry techniczne i współczynniki ekonomiczne, ich gazy odlotowe mogłyby być zgodnie z oceną właściwego organu odprowadzane przez wspólny komin, połączenie stworzone przez takie obiekty uważa się za pojedynczy obiekt energetycznego spalania, a ich moce dodaje się w celu wyliczenia całkowitej nominalnej mocy dostarczonej w paliwie.

3. Do celów wyliczenia całkowitej nominalnej mocy dostarczonej w paliwie połączenia obiektów energetycznego spalania, o których mowa w ust. 1 i 2, nie uwzględnia się pojedynczych obiektów energetycznego spalania o nominalnej mocy dostarczonej w paliwie poniżej 15 MW.

Artykuł 30

Dopuszczalne wielkości emisji

1. Gazy odlotowe z obiektów energetycznego spalania odprowadza się w sposób kontrolowany za pomocą kominu o co najmniej jednym przewodzie kominowym, którego wysokość jest obliczana w taki sposób, aby zabezpieczać zdrowie ludzi oraz środowisko.

2. Wszystkie pozwolenia dla instalacji obejmujących obiekt energetycznego spalania, którym udzielono pozwolenia przed dniem 7 stycznia 2013 r. lub których operatorzy złożyli kompletny wniosek o wydanie pozwolenia przed tym dniem, pod warunkiem że zostały one oddane do eksploatacji nie później niż dnia 7 stycznia 2014 r., zawierają warunki zapewniające, aby emisje do powietrza z tych obiektów nie przekraczały dopuszczalnych wielkości emisji określonych w załączniku V część 1.

Wszystkie pozwolenia dla instalacji obejmujących obiekty energetycznego spalania, którym przyznano wyłączenie, o którym mowa w art. 4 ust. 4 dyrektywy 2001/80/WE, i które są w eksploatacji po dniu 1 stycznia 2016 r., zawierają warunki zapewniające, aby emisje do powietrza z tych obiektów nie przekraczały dopuszczalnych wielkości emisji określonych w załączniku V część 2.

3. Wszystkie pozwolenia dla instalacji obejmujących obiekty energetycznego spalania nieobjęte ust. 2 zawierają warunki zapewniające, aby emisje do powietrza z tych obiektów nie przekraczały dopuszczalnych wielkości emisji określonych w załączniku V część 2.

4. Dopuszczalne wielkości emisji określone w załączniku V części 1 i 2, a także minimalne stopnie odsiarczania określone w części 5 tego załącznika mają zastosowanie do emisji z każdego wspólnego kominu w odniesieniu do całkowitej nominalnej mocy dostarczonej w paliwie całego obiektu energetycznego spalania. W przypadku gdy załącznik V stanowi, że dopuszczalne wielkości emisji mogą być stosowane do części obiektu energetycznego spalania o ograniczonym czasie funkcjonowania, te dopuszczalne wartości mają zastosowanie do emisji z tej części obiektu, ale określone są w odniesieniu do całkowitej nominalnej mocy dostarczonej w paliwie całego obiektu energetycznego spalania.

5. Właściwy organ może udzielić odstępstwa, maksymalnie na sześć miesięcy, od obowiązku przestrzegania dopuszczalnych wielkości emisji dwutlenku siarki, przewidzianych w ust. 2 i 3, w odniesieniu do obiektów energetycznego spalania, w której w tym celu normalnie wykorzystuje się paliwo o małej zawartości siarki, w przypadkach gdy operator nie jest w stanie przestrzegać dopuszczalnych wartości emisji z powodu braku paliwa o małej zawartości siarki, wynikającego z poważnych niedoborów.

Państwa członkowskie niezwłocznie informują Komisję o wszelkich odstępstwach udzielonych na mocy ust. 1.

6. Właściwy organ może udzielić odstępstwa od obowiązku przestrzegania dopuszczalnych wielkości emisji przewidzianych w ust. 2 i 3, w przypadkach gdy obiekt energetycznego spalania, wykorzystujący wyłącznie paliwo gazowe, musi wyjątkowo uciekać się do wykorzystania innych paliw z powodu nagłego zakłócenia w dostawie gazu, i z tego powodu musiałby być wyposażony w urządzenie do oczyszczania gazów odlotowych. Okres, na jaki odstępstwo zostało udzielone, nie może przekraczać 10 dni, z wyjątkiem przypadków gdy istnieje nadrzędna potrzeba utrzymania dostaw energii.

Operator niezwłocznie informuje właściwy organ o każdym szczególnym przypadku, o którym mowa w akapicie pierwszym.

Państwa członkowskie niezwłocznie informują Komisję o wszelkich odstępstwach udzielonych zgodnie z akapitem pierwszym.

7. W przypadku rozbudowy obiektu energetycznego spalania, dopuszczalne wielkości emisji określone w załączniku V część 2 mają zastosowanie do rozbudowanej części obiektu, której dotyczy zmiana, oraz ustala się je w odniesieniu do całkowitej nominalnej mocy dostarczonej w paliwie całego obiektu energetycznego spalania. W razie zmiany w obiekcie energetycznego spalania, która może mieć wpływ na środowisko i która dotyczy części obiektu o nominalnej mocy dostarczonej w paliwie w wysokości 50 MW lub więcej, dopuszczalne wielkości emisji określone w załączniku V część 2 mają zastosowanie do tej części obiektu, która zmieniła się w stosunku do całkowitej nominalnej mocy dostarczonej w paliwie całego obiektu energetycznego spalania.

8. Dopuszczalne wielkości emisji określone w załączniku V części 1 i 2 nie mają zastosowania do następujących obiektów energetycznego spalania:

- a) silniki Diesla;
- b) kotły odzysknicowe w instalacjach do produkcji masy celulozowej.

9. Na podstawie najlepszych dostępnych technik, Komisja dokonuje przeglądu potrzeby określenia dopuszczalnych wielkości emisji w całej Unii oraz potrzeby zmiany dopuszczalnych wielkości emisji określonych w załączniku V, dla następujących obiektów energetycznego spalania:

- a) obiektów energetycznego spalania, o których mowa w ust. 8;
- b) obiektów energetycznego spalania w obrębie rafinerii opalanych pozostałościami po destylacji i konwersji w procesie rafinacji ropy naftowej wykorzystywanymi na własne potrzeby jako samodzielne paliwo lub razem z innymi paliwami, uwzględniając specyfikę systemów energetycznych rafinerii;
- c) obiektów energetycznego spalania opalanych gazami innymi niż gaz ziemny;
- d) obiektów energetycznego spalania w instalacjach chemicznych wykorzystujących na własne potrzeby płynne pozostałości poprodukcyjne jako paliwo niekomercyjne.

Do dnia 31 grudnia 2013 r. Komisja składa sprawozdanie z wyników tego przeglądu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, w stosownych przypadkach wraz z wnioskiem ustawodawczym.

Artykuł 31

Stopień odsiarczania

1. W przypadku obiektów energetycznego spalania opalanych lokalnym paliwem stałym, które z uwagi na właściwości tego paliwa nie mogą przestrzegać dopuszczalnych wielkości emisji dla dwutlenku siarki, o których mowa w art. 30 ust. 2 i 3, państwa członkowskie mogą stosować w ich miejsce minimalne stopnie odsiarczania określone w załączniku V część 5, zgodnie z zasadami zgodności określonymi w części 6 tego załącznika oraz po wcześniejszym zatwierdzeniu przez właściwy organ sprawozdania technicznego, o którym mowa w art. 72 ust. 4 lit. a).

2. W przypadku obiektów energetycznego spalania opalanych lokalnym paliwem stałym, które współspalają odpady i które z uwagi na właściwości tego paliwa nie mogą przestrzegać wielkości C_{proc} dla dwutlenku siarki określonych w załączniku VI część 4 pkt 3.1 lub 3.2, państwa członkowskie mogą stosować zamiast tych wielkości minimalne stopnie odsiarczania określone w załączniku V część 5, zgodnie z zasadami zgodności określonymi w części 6 tego załącznika. Jeżeli państwa członkowskie wybiorą stosowanie niniejszego ustępu, wielkość C_{odpady}, o której mowa w załączniku VI część 4 pkt 1, jest równa 0 mg/Nm³.

3. Do dnia 31 grudnia 2019 r. Komisja dokonuje przeglądu możliwości stosowania minimalnych stopni odsiarczania określonych w załączniku V część 5, uwzględniając w szczególności najlepsze dostępne techniki oraz korzyści uzyskane dzięki zmniejszeniu emisji dwutlenku siarki.

Artykuł 32

Przejęciowy plan krajowy

1. W okresie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 30 czerwca 2020 r. państwa członkowskie mogą opracować i wdrażać przejściowy plan krajowy obejmujący obiekty energetycznego spalania, którym udzielono pierwszego pozwolenia przed dniem 27 listopada 2002 r. lub których operator złożył kompletny wniosek o pozwolenie przed tą datą, pod warunkiem że obiekt ten oddano do eksploatacji nie później niż w dniu 27 listopada 2003 r. W odniesieniu do każdego obiektu energetycznego spalania objętego planem plan ten obejmuje emisje co najmniej jednego z następujących zanieczyszczeń: tlenki azotu, dwutlenek siarki i pył. W przypadku turbin gazowych plan obejmuje jedynie emisje tlenków azotu.

Przejęciowy plan krajowy nie obejmuje żadnego z następujących obiektów energetycznego spalania:

- a) obiektów energetycznego spalania, do których zastosowanie ma art. 33 ust. 1;
- b) obiektów energetycznego spalania w obrębie rafinerii opalanych gazami o niskiej wartości opałowej pozyskiwanymi z pozostałości po procesach zgazowania lub rafinacji albo z pozostałości po destylacji i konwersji w procesie rafinacji ropy naftowej wykorzystywanymi na własne potrzeby jako samodzielne paliwo lub razem z innymi paliwami;
- c) obiektów energetycznego spalania, do których zastosowanie ma art. 35.
- d) w stosunku do których zastosowano wyłączenie, o którym mowa w art. 4 ust. 4 dyrektywy 2001/80/WE.

2. Obiekty energetycznego spalania objęte planem mogą zostać zwolnione z wymogu przestrzegania dopuszczalnych wielkości emisji, o których mowa w art. 30 ust. 2, w odniesieniu do zanieczyszczeń objętych planem lub, w stosownych przypadkach, z wymogu przestrzegania stopni odsiarczania, o których mowa w art. 31.

Muszą być dotrzymane co najmniej dopuszczalne wielkości emisji dwutlenku siarki, tlenków azotu i pyłu określone w pozwoleniu dla obiektów energetycznego spalania mającym zastosowanie w dniu 31 grudnia 2015 r. w szczególności zgodnie z wymogami dyrektyw 2001/80/WE i 2008/1/WE.

Obiekty energetycznego spalania o całkowitej nominalnej mocy dostarczonej w paliwie ponad 500 MW opalane paliwem stałym, którym udzielono pierwszego pozwolenia po dniu 1 lipca 1987 r., muszą spełniać dopuszczalne wielkości emisji tlenków azotu określone w załączniku V część 1.

3. Dla każdego zanieczyszczenia objętego przejściowym planem krajowym, ustala się w planie pułap określający maksymalne roczne emisje dla wszystkich obiektów objętych planem na podstawie całkowitej nominalnej mocy dostarczonej w paliwie każdego z obiektów na dzień 31 grudnia 2010 r., jego rzeczywistego czasu funkcjonowania w ciągu roku oraz jego zużycia paliwa, uśrednionych na podstawie danych z ostatnich dziesięciu lat eksploatacji do roku 2010 włącznie.

Pułap na rok 2016 wylicza się na podstawie odpowiednich dopuszczalnych wielkości emisji określonych w załącznikach III–VII do dyrektywy 2001/80/WE lub, w stosownych przypadkach, na podstawie stopni odsiarczania określonych w załączniku III do dyrektywy 2001/80/WE. W przypadku turbin gazowych stosuje się dopuszczalne wielkości emisji dla tlenków azotu określone dla takich obiektów w załączniku VI część B do dyrektywy 2001/80/WE. Pułap na lata 2019 i 2020 wylicza się na podstawie odpowiednich dopuszczalnych wielkości emisji określonych w załączniku V część 1 do niniejszej dyrektywy lub, w stosownych przypadkach, na podstawie odpowiednich stopni odsiarczania określonych w załączniku V część 1 do niniejszej dyrektywy. Pułapy na lata 2017 i 2018 określa się w sposób zapewniający liniowy spadek pułapów między 2016 a 2019 r.

Zaprzestanie eksploatacji obiektu objętego przejściowym planem krajowym lub wyłączenia tego obiektu z zakresu rozdziału III nie oznacza możliwości zwiększenia całkowitych rocznych emisji z pozostałych obiektów objętych planem.

4. Przejściowy plan krajowy zawiera także przepisy dotyczące monitorowania i sprawozdawczości zgodne z przepisami wykonawczymi ustanowionymi zgodnie z art. 41 lit. b), jak również środki przewidziane dla każdego obiektu w celu zapewnienia terminowej zgodności z dopuszczalnymi wielkościami emisji, które będą miały zastosowanie od dnia 1 lipca 2020 r.

5. Nie później niż w dniu 1 stycznia 2013 r. państwa członkowskie przekazują Komisji swoje przejściowe plany krajowe.

Komisja dokonuje oceny planów, a w przypadku gdy Komisja nie zgłosiła zastrzeżeń w terminie 12 miesięcy od otrzymania planu, plan przekazany przez dane państwo członkowskie uznaje się za zaakceptowany.

W przypadku gdy Komisja uzna, że plan nie jest zgodny z przepisami wykonawczymi ustanowionymi zgodnie z art. 41 lit. b), informuje ona dane państwo członkowskie, że jego plan nie może zostać zaakceptowany. W odniesieniu do oceny nowej wersji planu przekazanego Komisji przez państwo członkowskie, termin, o którym mowa w drugim akapicie, wynosi sześć miesięcy.

6. Państwa członkowskie informują Komisję o wszelkich późniejszych zmianach w planie.

Artykuł 33

Ograniczone odstępstwo obowiązujące w całym okresie eksploatacji

1. W okresie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 grudnia 2023 r. obiekty energetycznego spalania mogą być zwolnione z przestrzegania dopuszczalnych wielkości emisji, o których mowa w art. 30 ust. 2 oraz, w stosownych przypadkach, z przestrzegania stopni odsiarczania, o których mowa w art. 31, a także z włączenia ich do przejściowego planu krajowego, o którym mowa w art. 32, o ile spełnione są następujące warunki:

- a) operator obiektu energetycznego spalania zobowiązuje się – w pisemnym oświadczeniu przedstawionym właściwemu organowi najpóźniej do dnia 1 stycznia 2014 r. – że, począwszy od dnia 1 stycznia 2016 r. i nie później niż do dnia 31 grudnia 2023 r., nie będzie eksploatował obiektu przez więcej niż 17 500 godzin funkcjonowania;
- b) operator ma obowiązek przedkładania corocznie właściwemu organowi zapisu czasu funkcjonowania od dnia 1 stycznia 2016 r.;
- c) dopuszczalne wielkości emisji dwutlenku siarki, tlenków azotu i pyłu określone w pozwoleniu dla obiektu energetycznego spalania mającym zastosowanie w dniu 31 grudnia 2005 r., w szczególności zgodne z wymogami dyrektyw 2001/80/WE i 2008/1/WE, są utrzymane co najmniej przez pozostały okres eksploatacji obiektu energetycznego spalania. Obiekty energetycznego spalania o całkowitej nominalnej mocy dostarczonej w paliwie ponad 500 MW, opalane paliwem stałym, którym udzielono pierwszego pozwolenia po dniu 1 lipca 1987 r., muszą przestrzegać dopuszczalnych wielkości emisji tlenków azotu określonych w załączniku V część 1; oraz
- d) obiektowi energetycznego spalania nie udzielono pozwolenia, o którym mowa w art. 4 ust. 4 dyrektywy 2001/80/WE.

2. Najpóźniej w dniu 1 stycznia 2016 r. każde państwo członkowskie przekazuje Komisji wykaz wszelkich obiektów energetycznego spalania, do których ma zastosowanie ust. 1, obejmujący ich całkowitą nominalną moc dostarczoną w paliwie, rodzaje wykorzystywanego paliwa i mające zastosowanie dopuszczalne wielkości emisji dwutlenku siarki, tlenków azotu i pyłu. W odniesieniu do obiektów objętych ust. 1 państwa członkowskie corocznie przekazują Komisji zapis czasu funkcjonowania od dnia 1 stycznia 2016 r.

3. W przypadku obiektu energetycznego spalania, który w dniu 6 stycznia 2011 r. stanowi część małego systemu wydzielonego i odpowiada w tym dniu za co najmniej 35 % dostaw energii elektrycznej w obrębie tego systemu, oraz który z uwagi na swoje właściwości techniczne nie może przestrzegać dopuszczalnych wielkości emisji, o których mowa w art. 30 ust. 2, czas funkcjonowania, o którym mowa w ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu, wynosi 18 000 godzin, począwszy od dnia 1 stycznia 2020 r. i najpóźniej do dnia 31 grudnia 2023 r., natomiast datą, o której mowa w ust. 1 lit. b) i w ust. 2 niniejszego artykułu, jest dzień 1 stycznia 2020 r.

4. W przypadku obiektu energetycznego spalania o całkowitej nominalnej mocy dostarczonej w paliwie przekraczającej 1 500 MW, który rozpoczął eksploatację przed dniem 31 grudnia 1986 r. i jest opalany lokalnymi paliwami stałymi o wartości opałowej netto poniżej 5 800 kJ/kg, zawartości wilgoci powyżej

45 % wagowo, połączonej zawartości wilgoci i popiołu powyżej 60 % wagowo i zawartości tlenu wapnia powyżej 10 %, czas funkcjonowania, o którym mowa w ust. 1 lit. a) wynosi 32 000 godzin.

Artykuł 34

Małe systemy wydzielone

1. Do dnia 31 grudnia 2019 r. obiekty energetycznego spalania stanowiące w dniu 6 stycznia 2011 r. część małego systemu wydzielonego mogą zostać zwolnione z przestrzegania dopuszczalnych wielkości emisji, o których mowa w art. 30 ust. 2 oraz, w stosownych przypadkach, z przestrzegania stopni odsiarczania, o których mowa w art. 31. Do dnia 31 grudnia 2019 r. dopuszczalne wielkości emisji określone w pozwoleniach dla tych obiektów energetycznego spalania, w szczególności zgodne z wymogami dyrektyw 2001/80/WE i 2008/1/WE, muszą być co najmniej utrzymane.

2. Obiekty energetycznego spalania o całkowitej nominalnej mocy dostarczonej w paliwie ponad 500 MW opalane paliwem stałym, którym udzielono pierwszego pozwolenia po dniu 1 lipca 1987 r., muszą przestrzegać dopuszczalnych wielkości emisji tlenków azotu określonych w załączniku V część 1.

3. W przypadku gdy na terytorium państwa członkowskiego istnieją obiekty energetycznego spalania objęte przepisami niniejszego rozdziału i stanowiące część małego systemu wydzielonego, to państwo członkowskie zgłasza Komisji przed dniem 6 stycznia 2013 r. wykaz takich obiektów energetycznego spalania, całkowite roczne zużycie energii przez mały system wydzielony oraz ilość energii uzyskanej dzięki połączeniom międzysystemowym.

Artykuł 35

Zakłady zasilające sieci ciepłownicze

1. Do dnia 31 grudnia 2022 r. obiekt energetycznego spalania może być zwolniony z przestrzegania dopuszczalnych wielkości emisji, o których mowa w art. 30 ust. 2, i z przestrzegania stopni odsiarczania, o których mowa w art. 31, o ile spełnione są następujące warunki:

- a) całkowita nominalna moc obiektu energetycznego spalania dostarczona w paliwie nie przekracza 200 MW;
- b) obiektowi udzielono pierwszego pozwolenia przed dniem 27 listopada 2002 r. lub operator tego obiektu złożył kompletny wniosek o pozwolenie przed tą datą, pod warunkiem że obiekt oddano do eksploatacji nie później niż w dniu 27 listopada 2003 r.;
- c) co najmniej 50 % produkcji ciepła użytkowego wytwarzanego w obiekcie (średnia krocząca z pięciu lat) dostarczanych jest w postaci pary lub gorącej wody do publicznej sieci ciepłowniczej; oraz
- d) w tym okresie dopuszczalne wielkości emisji dwutlenku siarki, tlenków azotu i pyłu określone w jego pozwoleniu mającym zastosowanie w dniu 31 grudnia 2015 r., w szczególności zgodne z wymogami dyrektyw 2001/80/WE i 2008/1/WE, są utrzymane co najmniej do dnia 31 grudnia 2022 r.

2. Najpóźniej w dniu 1 stycznia 2016 r. każde państwo członkowskie przekazuje Komisji wykaz wszystkich obiektów energetycznego spalania, do których ma zastosowanie ust. 1, w tym ich całkowitą nominalną moc dostarczoną w paliwie, rodzaje stosowanego paliwa oraz mające zastosowanie dopuszczalne wielkości emisji dwutlenku siarki, tlenków azotu i pyłu. Ponadto w przypadku wszelkich obiektów energetycznego spalania, do których ma zastosowanie ust. 1, i w okresie wspomnianym w tym ustępie, państwa członkowskie corocznie informują Komisję o udziale produkcji ciepła użytkowego każdego z obiektów dostarczonym w postaci pary lub gorącej wody do publicznej sieci ciepłowniczej, wyrażonym jako średnia krocząca z pięciu poprzednich lat.

Artykuł 36

Geologiczne składowanie dwutlenku węgla

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby operatorzy wszystkich obiektów energetycznego spalania o nominalnej mocy elektrycznej na wyjściu co najmniej 300 megawatów, którym udzielono pierwszego pozwolenia na budowę lub, w przypadku braku takiej procedury, pierwszego pozwolenia na eksploatację po wejściu w życie dyrektywy 2009/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie geologicznego składowania dwutlenku węgla⁽¹⁾, ocenili, czy zostały spełnione następujące warunki:

- dostępne są odpowiednie miejsca składowania,
- instalacje transportowe są wykonalne technicznie i ekonomicznie,
- modernizacja pod kątem wychwytywania dwutlenku węgla jest wykonalna technicznie i ekonomicznie.

2. Jeżeli spełnione są warunki ustanowione w ust. 1, właściwy organ zapewnia zarezerwowanie odpowiedniej powierzchni na terenie instalacji dla urządzeń niezbędnych do wychwytywania i sprężania dwutlenku węgla. Właściwy organ ustala, czy warunki te zostały spełnione na podstawie oceny, o której mowa w ust. 1, oraz innych dostępnych informacji, w szczególności dotyczących ochrony środowiska i zdrowia ludzi.

Artykuł 37

Niesprawność lub awaria urządzeń służących redukcji emisji

1. Państwa członkowskie zapewniają określenie w pozwoleniach procedur postępowania w przypadku niesprawności lub awarii urządzeń służących redukcji emisji.

2. W razie awarii właściwe organy wymagają, aby operator ograniczył lub wstrzymał eksploatację obiektu, jeżeli w ciągu 24 godzin nie uda się przywrócić normalnych warunków eksploatacji, lub, aby eksploatował obiekt wykorzystujący paliwo zanieczyszczające w niskim stopniu.

Operator powiadamia właściwy organ w ciągu 48 godzin od wystąpienia niesprawności lub awarii urządzenia służącego redukcji emisji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 114.

Łączny czas eksploatacji bez sprawnych urządzeń służących redukcji emisji nie może przekroczyć 120 godzin w żadnym z okresów 12 miesięcy.

Właściwy organ może udzielić odstępstwa od limitów określonych w akapicie pierwszym i trzecim w jednym z następujących przypadków:

- istnieje nadrzędna potrzeba utrzymania dostaw energii;
- obiekt energetycznego spalania, w której nastąpiła awaria, byłby przez ograniczony czas zastąpiony innym obiektem, który spowodowałby ogólny wzrost poziomu emisji.

Artykuł 38

Monitorowanie emisji do powietrza

1. Państwa członkowskie zapewniają przeprowadzanie monitorowania substancji zanieczyszczających powietrze zgodnie z załącznikiem V część 3.

2. Instalacja i działanie zautomatyzowanych urządzeń monitorujących podlegają kontroli i corocznym testom nadzorczym określonym w załączniku V część 3.

3. Właściwy organ określa lokalizację punktów pobierania próbek lub punktów pomiarowych służących monitorowaniu emisji.

4. Wszystkie wyniki monitorowania są rejestrowane, przetwarzane i prezentowane w sposób umożliwiający właściwemu organowi weryfikację przestrzegania warunków eksploatacji i dopuszczalnych wielkości emisji zawartych w pozwoleniu.

Artykuł 39

Zgodność z dopuszczalnymi wielkościami emisji

Uznaje się, że dopuszczalne wielkości emisji do powietrza są przestrzegane, jeśli spełnione są warunki określone w załączniku V część 4.

Artykuł 40

Obiekty energetycznego spalania wielopaliwowego

1. W przypadku obiektów energetycznego spalania wielopaliwowego, w których wykorzystuje się jednocześnie dwa lub więcej paliw, właściwy organ określa dopuszczalne wielkości emisji według następujących etapów:

- przyjęcie odpowiedniej dopuszczalnej wielkości emisji dla każdego rodzaju paliwa i zanieczyszczenia, odpowiadającej całkowitej nominalnej mocy dostarczonej w paliwie całego obiektu energetycznego spalania, zgodnie z załącznikiem V części 1 i 2;
- określenie dopuszczalnej wielkości emisji ważonej ze względu na rodzaj paliwa, którą oblicza się, mnożąc poszczególne dopuszczalne wielkości emisji, o których mowa w lit. a) przez moc cieplną dostarczaną w każdym paliwie i dzieląc otrzymany wynik przez całkowitą moc cieplną dostarczaną we wszystkich rodzajach paliw;
- zsumowanie dopuszczalnych wielkości emisji ważonych ze względu na rodzaj paliwa.

2. W przypadku obiektów energetycznego spalania wielopaliwowego objętych art. 30 ust. 2, wykorzystujących na własne potrzeby pozostałości po destylacji i konwersji w procesie rafinacji ropy naftowej jako samodzielne paliwo lub razem z innymi paliwami, mogą być stosowane następujące dopuszczalne wielkości emisji ustalone zamiast dopuszczalnych wielkości emisji określonych zgodnie z ust. 1:

- a) w przypadku gdy w trakcie eksploatacji obiektu energetycznego spalania udział paliwa dominującego w sumie mocy cieplnej dostarczonej przez wszystkie paliwa wynosi 50 % lub więcej – dopuszczalna wielkość emisji określona w załączniku V część 1 dla paliwa dominującego;
- b) w przypadku gdy udział paliwa dominującego w sumie mocy cieplnej dostarczonej przez wszystkie paliwa wynosi mniej niż 50 % – dopuszczalna wielkość emisji ustalona w następujący sposób:
 - (i) należy wziąć dopuszczalne wielkości emisji określone w załączniku V część 1 dla każdego użytego paliwa, odpowiadające całkowitej nominalnej mocy dostarczonej w paliwie obiektu energetycznego spalania;
 - (ii) należy wyliczyć dopuszczalną wielkość emisji paliwa dominującego, mnożąc dopuszczalną wielkość emisji określoną dla tego paliwa zgodnie z pkt (i) przez dwa i odejmując od tego iloczynu dopuszczalną wielkość emisji użytego paliwa z najniższą dopuszczalną wielkością emisji określoną w załączniku V część 1, odpowiadającą całkowitej nominalnej mocy dostarczonej w paliwie obiektu energetycznego spalania;
 - (iii) dla każdego użytego paliwa należy ustalić dopuszczalną wielkość emisji ważoną ze względu na rodzaj paliwa, mnożąc dopuszczalną wielkość emisji określoną w pkt (i) oraz (ii) przez moc cieplną danego paliwa i dzieląc ten iloczyn przez sumę mocy cieplnej dostarczonej przez wszystkie paliwa;
 - (iv) należy zsumować dopuszczalne wielkości emisji ważone ze względu na rodzaj paliwa określone w pkt (iii).

3. W przypadku obiektów energetycznego spalania wielopaliwowego objętych art. 30 ust. 2, wykorzystujących na własne potrzeby pozostałości po destylacji i konwersji w procesie rafinacji ropy naftowej jako samodzielne paliwo lub razem z innymi paliwami, mogą być stosowane średnie dopuszczalne wielkości emisji dwutlenku siarki określone w załączniku V część 7 zamiast dopuszczalnych wielkości emisji określonych zgodnie z ust. 1 lub 2 niniejszego artykułu.

Artykuł 41

Przepisy wykonawcze

Przyjmuje się przepisy wykonawcze dotyczące:

- a) określenia okresów rozruchu i wyłączenia, o których mowa w art. 3 pkt 27 oraz w załączniku V część 4 pkt 1; oraz
- b) przejściowych planów krajowych, o których mowa w art. 32 oraz, w szczególności, określania pułapów emisji oraz związanego z nimi monitorowania i sprawozdawczości.

Te przepisy wykonawcze przyjmowane są zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 75 ust. 2. Komisja przedstawia stosowne wnioski ustawodawcze nie później niż dnia 7 lipca 2011 r.

ROZDZIAŁ IV

PRZEPISY SZCZEGÓLNE DOTYCZĄCE SPALARNI ODPADÓW I WSPÓLSPALARNI ODPADÓW

Artykuł 42

Zakres

1. Niniejszy rozdział ma zastosowanie do spalarni odpadów oraz współspalarni odpadów, w których spalane lub współspalane są odpady stałe lub płynne.

Niniejszy rozdział nie ma zastosowania do instalacji do zgazowania lub pirolizy, jeżeli gazy powstałe w wyniku tego przetwarzania termicznego odpadów są oczyszczone w takim stopniu, że przed spaleniem nie są już odpadami i nie mogą spowodować emisji większych niż w wyniku spalania gazu ziemnego.

Na użytek niniejszego rozdziału spalarnie odpadów i współspalarnie odpadów obejmują wszystkie linie spalania odpadów lub współspalania odpadów, przyjmowanie odpadów, magazynowanie odpadów, znajdujące się na miejscu urządzenia do obróbki wstępnej, systemy dostarczania odpadów, paliwa i powietrza, kotły, urządzenia do oczyszczania gazów odlotowych, znajdujące się na miejscu urządzenia do przetwarzania lub magazynowania pozostałości i ścieków, kominy, urządzenia i systemy sterowania operacjami spalania lub współspalania, oraz do rejestracji i monitorowania warunków spalania lub współspalania.

Jeżeli do termicznego przetwarzania odpadów stosuje się procesy inne niż utlenianie, takie jak piroliza, zgazowanie lub proces plazmowy, wówczas spalarnia odpadów i współspalarnia odpadów obejmują zarówno proces termicznego przetwarzania jak i następujący po nim proces spalania odpadów.

Jeśli współspalanie odpadów odbywa się w taki sposób, że głównym celem instalacji nie jest wytwarzanie energii lub produkcja produktów materialnych, a raczej termiczne przetwarzanie odpadów, obiekt uważany jest za spalarnię odpadów.

2. Niniejszy rozdział nie ma zastosowania do następujących obiektów:

- a) obiektów przetwarzających jedynie następujące odpady:
 - (i) odpady wymienione w art. 3 pkt 31 lit. b);
 - (ii) odpady radioaktywne;
 - (iii) zwłoki zwierzęce zgodnie z przepisami rozporządzenia (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 października 2002 r. ustanawiającego przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi⁽¹⁾;

⁽¹⁾ Dz.U. L 273 z 10.10.2002, s. 1.

- (iv) odpady wynikające z poszukiwań i eksploatacji zasobów ropy naftowej i gazu, pochodzące z instalacji pozabrzeżnych i spalane na pokładzie takich instalacji;
- b) obiektów doświadczalnych wykorzystywanych do badań, rozwoju i testowania w celu poprawy procesu spalania, w których przetwarzane jest mniej niż 50 ton odpadów rocznie.
- e) procedury i częstotliwość pobierania próbek i pomiarów, które mają być stosowane w celu spełniania warunków określonych dla monitorowania emisji;
- f) maksymalny dozwolony okres wszelkich technicznie niemożliwych do uniknięcia przestojów, zakłóceń lub awarii urządzeń oczyszczających lub urządzeń pomiarowych, w trakcie których emisje do powietrza i zrzuty ścieków mogą przekroczyć określone dopuszczalne wielkości emisji.

Artykuł 43

Definicja pozostałości

Na użytek niniejszego rozdziału „pozostałość” oznacza odpad płynny lub stały wytworzony przez spalarnię odpadów lub współspalarnię odpadów.

Artykuł 44

Wnioski o pozwolenia

Wniosek o pozwolenie na spalarnię odpadów lub współspalarnię odpadów zawiera opis środków, które są przewidziane w celu zagwarantowania spełnienia następujących wymogów:

- a) obiekt jest zaprojektowany, wyposażony i będzie utrzymywany i eksploatowany w sposób zapewniający spełnienie wymogów niniejszego rozdziału uwzględniając kategorie odpadów, które mają być spalane lub współspalane;
- b) ciepło wytworzone w trakcie procesu spalania i współspalania jest odzyskiwane w zakresie, w jakim jest to wykonalne, poprzez produkcję ciepła, wytwarzanie pary technologicznej lub energii;
- c) pozostałości będą minimalizowane zarówno pod względem ich ilości, jak i szkodliwości oraz, w stosownych przypadkach, poddawane recyklingowi;
- d) unieszkodliwianie pozostałości, których powstaniu nie można zapobiec, których ilości nie można zmniejszyć ani też poddać recyklingowi, będzie przeprowadzane zgodnie z przepisami prawa krajowego i prawa unijnego.

Artykuł 45

Warunki pozwolenia

1. Pozwolenie zawiera następujące informacje:
 - a) wykaz wszystkich rodzajów odpadów, które mogą być przetwarzane, wykorzystujący przynajmniej rodzaje odpadów ustalone w europejskim wykazie odpadów ustanowionym decyzją 2000/532/WE, oraz, w miarę możliwości, zawierający informacje na temat ilości odpadów każdego rodzaju, w stosownych przypadkach;
 - b) całkowitą przepustowość spalania lub współspalania obiektu;
 - c) dopuszczalne wielkości emisji do powietrza i wody;
 - d) wymogi w odniesieniu do pH, temperatury i natężenia przepływu zrzutów ścieków;

2. Oprócz wymogów określonych w ust. 1 pozwolenie udzielone spalarni odpadów lub współspalarni odpadów wykorzystującej odpady niebezpieczne zawiera następujące informacje:

- a) wykaz ilości różnych rodzajów odpadów niebezpiecznych, które mogą być przetwarzane;
 - b) minimalny i maksymalny przepływ masy tych odpadów niebezpiecznych, ich najniższą i najwyższą wartość opałową oraz maksymalną zawartość bifenyli polichlorowanego, pentachlorofenolu, chloru, fluoru, siarki, metali ciężkich i innych substancji zanieczyszczających.
3. Państwa członkowskie mogą określić kategorie odpadów, które mają być wskazane w pozwoleniu, które mogą być współspalane w określonych kategoriach współspalarni odpadów.
 4. Właściwy organ okresowo ponownie rozpatruje oraz, w miarę potrzeby, aktualizuje warunki pozwolenia.

Artykuł 46

Kontrola emisji

1. Gazy odlotowe ze spalarni odpadów i współspalarni odpadów uwalniane są w sposób kontrolowany przez komin, którego wysokość obliczana jest w taki sposób, aby chronić zdrowie ludzi i środowisko.

2. Emisje do powietrza ze spalarni odpadów i współspalarni odpadów nie mogą przekraczać dopuszczalnych wielkości emisji określonych w załączniku VI części 3 i 4 lub określonych zgodnie z częścią 4 tego załącznika.

Jeśli we współspalarni odpadów ponad 40 % powstającego wydzielanego ciepła pochodzi z odpadów niebezpiecznych lub jeśli w obiekcie współspalane są nieprzetworzone mieszane odpady komunalne, zastosowanie mają dopuszczalne wielkości emisji określone w załączniku VI część 3.

3. W zakresie, w jakim jest to wykonalne należy ograniczyć zrzuty do środowiska wodnego ścieków będących rezultatem oczyszczania gazów odlotowych, a stężenie substancji zanieczyszczających nie może przekraczać dopuszczalnych wielkości emisji określonych w załączniku VI część 5.

4. Dopuszczalne wielkości emisji mają zastosowanie w punkcie, w którym ścieki z oczyszczania gazów odlotowych zrzucane są ze spalarni odpadów lub ze współspalarni odpadów.

Jeśli ścieki z oczyszczania gazów odlotowych oczyszczane są poza spalarnią odpadów lub współspalarnią odpadów, w oczyszczalni przeznaczonej do oczyszczania tylko ścieków tego rodzaju stosowane są dopuszczalne wielkości emisji określone w załączniku VI część 5, w punkcie, w którym ścieki odprowadzane są z oczyszczalni. W przypadku gdy ścieki z oczyszczania gazów odlotowych są oczyszczane zbiorczo z innymi źródłami ścieków na miejscu lub poza zakładem, operator wykonuje właściwe obliczenia bilansu masy, przy wykorzystaniu wyników obliczeń określonych w załączniku VI część 6 pkt 2 w celu ustalenia poziomu emisji w końcowym zrzucie ścieków, który można przypisać ściekom pochodzącym z oczyszczania gazów odlotowych.

W żadnym przypadku nie można rozcieńczać ścieków w celu osiągnięcia zgodności z dopuszczalnymi wielkościami emisji określonymi w załączniku VI część 5.

5. Miejsca spalarni odpadów oraz współspalarni odpadów, włączając w to towarzyszące miejsca magazynowania odpadów, są projektowane i eksploatowane w taki sposób, aby zapobiec niedozwolonemu lub przypadkowemu uwolnieniu substancji zanieczyszczających do gleby, wód powierzchniowych i podziemnych.

Musi zostać przewidziana pojemność magazynowania zanieczyszczonego odcieku deszczówki z miejsca spalarni odpadów lub współspalarni odpadów lub zanieczyszczonej wody pochodzącej z rozlewów lub gaszenia pożaru. Pojemność magazynowania musi być odpowiednia w celu zapewnienia możliwości badania i oczyszczania takich wód przed ich odprowadzeniem, w miarę potrzeby.

6. Bez uszczerbku dla art. 50 ust. 4 lit. c), spalarnia odpadów lub współspalarnia odpadów lub poszczególne piece będące częścią spalarni odpadów lub współspalarni odpadów nie mogą w żadnych okolicznościach kontynuować spalania odpadów przez nieprzerwany okres przekraczający cztery godziny w przypadku gdy przekraczane są dopuszczalne wielkości emisji.

Łączny czas eksploatacji w takich warunkach w okresie jednego roku nie może przekraczać 60 godzin.

Okres określony w akapicie drugim ma zastosowanie do tych pieców, które są połączone z jednym urządzeniem do oczyszczania gazów odlotowych.

Artykuł 47

Awaria

W przypadku awarii operator zmniejsza eksploatację lub jej zaprzestaje tak szybko, jak to jest wykonalne i do czasu, aż zostanie przywrócona normalna eksploatacja.

Artykuł 48

Monitorowanie emisji

1. Państwa członkowie zapewniają, aby monitorowanie emisji było prowadzone zgodnie z załącznikiem VI części 6 i 7.

2. Instalacja i funkcjonowanie automatycznych systemów pomiarowych podlega kontroli i corocznemu testowi nadzorcemu zgodnie z załącznikiem VI część 6 pkt 1.

3. Właściwy organ określa lokalizację punktów pobierania próbek lub punktów pomiarowych, które mają służyć monitorowaniu emisji.

4. Wszystkie wyniki monitorowania są rejestrowane, przetwarzane i prezentowane w sposób umożliwiający właściwemu organowi weryfikację ich zgodności z warunkami eksploatacji i z dopuszczalnymi wielkościami emisji zawartymi w pozwoleniu.

5. Kiedy tylko odpowiednie techniki pomiarowe staną się dostępne w Unii, Komisja ustali – w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 76 oraz z zastrzeżeniem warunków ustanowionych w art. 77 i 78 – datę, od której przeprowadzane będą pomiary ciągle dopuszczalnych wielkości emisji do powietrza w odniesieniu do metali ciężkich, dioksyn i furanów.

Artykuł 49

Zgodność z dopuszczalnymi wielkościami emisji

Uznaje się, że dopuszczalne wielkości emisji do powietrza i wody są przestrzegane, jeśli spełnione są warunki określone w załączniku VI część 8.

Artykuł 50

Warunki eksploatacji

1. Spalarnie odpadów muszą być eksploatowane w taki sposób, aby zawartość całkowitego węgla organicznego w żużlu i popiołach paleniskowych była niższa niż 3 % lub ich strata w czasie zapłonu była niższa niż 5 % suchej masy materiału. O ile to konieczne, stosuje się techniki wstępnej obróbki odpadów.

2. Spalarnie odpadów muszą być projektowane, wyposażane, budowane i eksploatowane w taki sposób, aby można było podnieść w kontrolowany i jednorodny sposób temperaturę gazu powstającego w trakcie spalania po ostatnim doprowadzeniu powietrza spalania, nawet w najbardziej niesprzyjających warunkach, do temperatury co najmniej 850 °C przez co najmniej dwie sekundy.

Współspalarnie odpadów muszą być projektowane, wyposażane, budowane i eksploatowane w taki sposób, aby można było podnieść w kontrolowany i jednorodny sposób temperaturę gazu powstającego w trakcie współspalania nawet w najbardziej niesprzyjających warunkach, do temperatury co najmniej 850 °C przez co najmniej dwie sekundy.

Jeśli spalane lub współspalane są odpady niebezpieczne zawierające powyżej 1 % związków chlorowcoorganicznych, przeliczonych na chlor, temperatura wymagana do osiągnięcia zgodności z akapitem pierwszym i drugim powinna wynosić co najmniej 1 100 °C.

W spalarniach odpadów dokonuje się pomiarów temperatury określonej w akapicie pierwszym i trzecim blisko ściany wewnętrznej komory spalania. Właściwy organ może zezwolić na dokonywanie pomiarów w innym reprezentatywnym punkcie komory spalania.

3. Każda komora spalania spalarni odpadów musi być wyposażona w co najmniej jeden palnik pomocniczy. Palnik ten włącza się automatycznie, jeśli temperatura gazów spalinowych po ostatnim doprowadzeniu powietrza spalania spadnie poniżej temperatury określonej w ust. 2. Palnika używa się także w czasie rozruchu i wyłączenia obiektu w celu zapewnienia utrzymania tej temperatury przez cały czas wykonywania tych operacji i tak długo, jak niespalone odpady znajdują się w komorze spalania.

Nie podaje się do palnika pomocniczego paliw, które mogą spowodować wyższe emisje niż powstające w wyniku spalania oleju napędowego określonego w art. 2 pkt 2 dyrektywy Rady 1999/32/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. odnoszącej się do redukcji zawartości siarki w niektórych paliwach ciekłych ⁽¹⁾, gazu płynnego lub gazu ziemnego.

4. Spalarnie odpadów i współspalarnie odpadów muszą być wyposażone w automatyczny system zapobiegający podawaniu odpadów w następujących sytuacjach:

- a) podczas rozruchu, dopóki nie zostanie osiągnięta temperatura określona w ust. 2 niniejszego artykułu lub temperatura określona zgodnie z art. 51 ust. 1;
- b) w każdym przypadku gdy nie jest utrzymana temperatura określona w ust. 2 niniejszego artykułu lub temperatura określona zgodnie z art. 51 ust. 1;
- c) w każdym przypadku gdy ciągłe pomiary pokazują, że jakakolwiek dopuszczalna wielkość emisji została przekroczona z powodu zakłóceń lub awarii urządzeń oczyszczających gazy odlotowe.

5. W zakresie, w jakim jest to wykonalne odzyskuje się wszelkie ciepło wytwarzane przez spalarnie odpadów lub współspalarnie odpadów.

6. Zakażne odpady medyczne umieszcza się bezpośrednio w piecu, bez wcześniejszego mieszania z innymi kategoriami odpadów oraz w sposób zapobiegający bezpośredniemu kontaktowi z odpadami.

7. Państwa członkowskie zapewniają, aby spalarnię odpadów lub współspalarnię odpadów eksploatowała i kontrolowała osoba fizyczna, która posiada odpowiednie kompetencje w zakresie zarządzania obiektem.

Artykuł 51

Zezwolenie na zmianę warunków eksploatacji

1. Właściwy organ może zezwolić na warunki inne od warunków określonych w art. 50 ust. 1, 2 i 3 i, w odniesieniu do temperatury, w ust. 4 tego artykułu oraz określone w pozwoleniu dla niektórych kategorii odpadów lub dla niektórych procesów termicznych, pod warunkiem że spełnione są inne wymogi niniejszego rozdziału. Państwa członkowskie mogą ustanowić przepisy regulujące przyznawanie takich zezwoleń.

2. W przypadku spalarni odpadów zmiana warunków eksploatacji nie może spowodować powstawania większej ilości pozostałości lub pozostałości o wyższej zawartości organicznych substancji zanieczyszczających w porównaniu z pozostałościami, których można byłoby oczekiwać na warunkach określonych w art. 50 ust. 1, 2 i 3.

3. Emisje węgla organicznego ogółem i tlenku węgla ze współspalarni odpadów posiadających zezwolenie na zmianę warunków eksploatacji zgodnie z ust. 1, muszą być także zgodne z dopuszczalnymi wielkościami emisji określonymi w załączniku VI część 3.

Emisje węgla organicznego ogółem z kotłów opalanych korą używanych w przemyśle wyrobu pulpy i przemyśle papierniczym, służących do współspalania odpadów na miejscu ich powstawania, które były eksploatowane i posiadały pozwolenie przed dniem 28 grudnia 2002 r. i które posiadają pozwolenie na zmianę warunków eksploatacji zgodnie z ust. 1, muszą być także zgodne z dopuszczalnymi wielkościami emisji określonymi w załączniku VI część 3.

4. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o wszystkich warunkach eksploatacji, na które udzielono pozwolenia na podstawie ust. 1, 2 i 3, oraz o wynikach przeprowadzonych weryfikacji, jako część informacji przekazywanych zgodnie z wymogami sprawozdawczości określonymi w art. 72.

Artykuł 52

Odbiór i dostarczanie odpadów

1. Operator spalarni odpadów lub współspalarni odpadów podejmuje wszystkie niezbędne środki ostrożności dotyczące dostarczania i odbioru odpadów w celu uniknięcia lub ograniczenia, w zakresie, w jakim jest to wykonalne, zanieczyszczeń powietrza, gleby, wód powierzchniowych i podziemnych, jak również inny negatywny wpływ na środowisko, zapachów i hałasu oraz bezpośredniego zagrożenia zdrowia ludzi.

2. Przed przyjęciem odpadów do spalarni odpadów lub współspalarni odpadów operator ustala masę każdego rodzaju odpadów, jeśli to możliwe – według Europejskiego wykazu odpadów ustanowionego decyzją 2000/532/WE.

3. Przed przyjęciem odpadów niebezpiecznych w spalarni odpadów lub współspalarni odpadów operator gromadzi dostępne informacje na temat odpadów do celów weryfikacji zgodności z warunkami pozwolenia określonymi w art. 45 ust. 2.

⁽¹⁾ Dz.U. L 121 z 11.5.1999, s. 13.

Informacje te obejmują:

- a) wszystkie informacje administracyjne dotyczące procesu wytwarzania zawarte w dokumentach, o których mowa w ust. 4 lit. a);
- b) fizyczny oraz, w zakresie, w jakim jest to wykonalne, chemiczny skład odpadów oraz wszelkie inne informacje niezbędne do oceny tego, czy odpady nadają się do zamierzonego procesu spalania;
- c) charakterystykę zagrożenia powodowanego przez odpady, substancje, z którymi nie można ich mieszać, oraz środki ostrożności, które należy zachować podczas postępowania z odpadami.

4. Przed przyjęciem odpadów niebezpiecznych do spalarni odpadów lub współspalarni odpadów operator przeprowadza co najmniej następujące czynności:

- a) sprawdzenie dokumentów wymaganych dyrektywą 2008/98/WE i, gdy ma to zastosowanie, wymaganych rozporządzeniem (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie przemieszczania odpadów ⁽¹⁾ oraz na mocy przepisów dotyczących transportu substancji stwarzających zagrożenie;
- b) pobranie reprezentatywnych próbek, chyba że jest to niewłaściwe, w możliwie najszerszym zakresie przed rozładunkiem, w celu weryfikacji, poprzez przeprowadzenie kontroli, zgodności z informacjami przewidzianymi w ust. 3 i umożliwienia właściwym organom określenia rodzaju odpadów poddawanych przetworzeniu.

Próbki, o których mowa w lit. b), przechowywane są przez co najmniej jeden miesiąc po spalaniu lub współspalaniu danych odpadów.

5. Właściwy organ może udzielić zwolnienia z obowiązków ust. 2, 3 i 4 spalarniom odpadów lub współspalarniom odpadów będącym częścią instalacji objętej rozdziałem II i spalającym lub współspalającym jedynie odpady wytworzone w tej instalacji.

Artykuł 53

Pozostałości

1. Minimalizuje się ilość i szkodliwość pozostałości. W stosownych przypadkach, pozostałości poddaje się recyklingowi bezpośrednio w obiekcie lub poza nim.
2. Transport i przejściowe magazynowanie suchych pozostałości w formie pyłu odbywają się w taki sposób, aby zapobiec rozprzestrzenianiu się tych pozostałości do środowiska.
3. Przed określeniem dróg unieszkodliwiania lub recyklingu pozostałości przeprowadza się odpowiednie badania w celu ustalenia ich charakterystyki fizycznej i chemicznej oraz możliwości

⁽¹⁾ Dz.U. L 190 z 12.7.2006, s. 1.

spowodowania zanieczyszczeń. Badania te obejmują całą frakcję rozpuszczalną oraz frakcję rozpuszczalną metali ciężkich.

Artykuł 54

Istotna zmiana

Zmianę sposobu eksploatacji spalarni odpadów lub współspalarni odpadów przetwarzających jedynie odpady niebędące odpadami niebezpiecznymi w instalacji objętej rozdziałem II, która obejmuje spalanie lub współspalanie odpadów niebezpiecznych, uważa się za istotną zmianę.

Artykuł 55

Sprawozdawczość i informowanie społeczeństwa na temat spalarni odpadów i współspalarni odpadów

1. Wnioski o nowe pozwolenia na spalarnie odpadów oraz współspalarnie odpadów udostępniane są publicznie w co najmniej jednym miejscu przez odpowiedni okres, w celu umożliwienia społeczności zajęcia stanowiska w sprawie tych wniosków przed podjęciem decyzji przez właściwy organ. Decyzja ta, łącznie z co najmniej kopią pozwolenia, oraz jej wszelkie uaktualnienia również są udostępniane publicznie.

2. W przypadku spalarni odpadów i współspalarni odpadów o przepustowości nominalnej dwóch ton na godzinę lub większej, sprawozdanie, o którym mowa w art. 72, zawiera informacje na temat funkcjonowania i monitorowania obiektu oraz opis przebiegu procesu spalania lub współspalania i poziomu emisji do powietrza i wody w porównaniu z dopuszczalnymi wielkościami emisji. Informacje te są udostępniane publicznie.

3. Właściwy organ sporządza wykaz spalarni odpadów lub współspalarni odpadów o przepustowości nominalnej poniżej dwóch ton na godzinę oraz udostępnia go publicznie.

ROZDZIAŁ V

PRZEPISY SZCZEGÓLNE DOTYCZĄCE INSTALACJI I CZYNNOŚCI Z WYKORZYSTANIEM ROZPUSZCZALNIKÓW ORGANICZNYCH

Artykuł 56

Zakres

Niniejszy rozdział ma zastosowanie do czynności wymienionych w załączniku VII część 1 oraz, w stosownych przypadkach, do czynności osiągających wartości progowe zużycia określone w części 2 tego załącznika.

Artykuł 57

Definicje

Na użytek niniejszego rozdziału stosuje się następujące definicje:

1. „istniejąca instalacja” oznacza instalację eksploatowaną w dniu 29 marca 1999 r. lub instalację, której udzielono pozwolenia lub którą zarejestrowano przed dniem 1 kwietnia 2001 r., lub której operator złożył kompletny wniosek o pozwolenie przed dniem 1 kwietnia 2001 r., pod warunkiem że instalacją została oddana do eksploatacji nie później niż w dniu 1 kwietnia 2002 r.;
2. „gazy odlotowe” oznaczają końcowy zrzut gazów zawierających lotne związki organiczne lub inne substancje zanieczyszczające, z komina lub urządzeń służących redukcji emisji do powietrza;
3. „emisje ulotne” oznaczają wszelkie emisje lotnych związków organicznych do powietrza, gleby i wody, niezajdujące się w gazach odlotowych, jak również rozpuszczalników zawartych w jakichkolwiek produktach, chyba że załącznik VII część 2 stanowi inaczej;
4. „emisja całkowita” oznacza sumę emisji ulotnych i emisji zawartych w gazach odlotowych;
5. „mieszanina” oznacza mieszaninę określoną w art. 3 pkt 2 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) i utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów⁽¹⁾;
6. „spoiwo” oznacza każdą mieszaninę, łącznie ze wszystkimi rozpuszczalnikami organicznymi lub mieszaninami zawierającymi rozpuszczalniki organiczne, niezbędnymi do jej właściwego zastosowania, którą nakłada się w celu spojenia odrębnych części produktu;
7. „farba drukarska” oznacza każdą mieszaninę, łącznie ze wszystkimi rozpuszczalnikami organicznymi lub mieszaninami zawierającymi rozpuszczalniki organiczne, niezbędnymi do jej właściwego zastosowania, którą stosuje się w działalności drukarskiej do nadruku tekstu lub obrazów na powierzchni;
8. „lakier” oznacza powłokę przeźroczystą;
9. „zużycie” oznacza ogólny wkład rozpuszczalników organicznych do instalacji w roku kalendarzowym, lub w każdym innym okresie 12-miesięcznym, pomniejszony o wszelkie lotne związki organiczne, które odzyskano w celu ich wtórnego wykorzystania;
10. „wkład” oznacza ilość rozpuszczalników organicznych oraz ich ilość w mieszaninach wykorzystanych w toku wykonywania czynności, w tym rozpuszczalników zawróconych wewnątrz i na zewnątrz urządzenia, jak również tych, które liczy się każdorazowo wówczas gdy są stosowane w celu wykonywania czynności;
11. „wtórne wykorzystanie” oznacza wykorzystanie rozpuszczalników organicznych odzyskanych z instalacji do wszelkich

celów technicznych lub handlowych, łącznie z wykorzystaniem jako paliwo, lecz z wyłączeniem końcowego unieszkodliwiania takich odzyskanych rozpuszczalników organicznych jako odpadu;

12. „warunki ograniczone” oznaczają warunki, w których instalacja jest eksploatowana w taki sposób, że lotne związki organiczne uwolnione z tej czynności są gromadzone i zrzucane w sposób kontrolowany, poprzez komin lub poprzez urządzenia służące redukcji emisji, i dlatego nie są całkowicie ulotne;
13. „operacje rozruchu i wyłączenia” oznaczają operacje z wyjątkiem regularnie oscylujących faz danej działalności, za pomocą których działalność, element wyposażenia lub zbiornik są doprowadzane do stanu działania lub wyprowadzane z niego, albo doprowadzane do stanu biegu jałowego lub wyprowadzane z niego.

Artykuł 58

Zastępowanie substancji stwarzających zagrożenie

Substancje lub mieszaniny, które z uwagi na swoją zawartość lotnych związków organicznych zaklasyfikowano jako rakotwórcze, mutagenne lub działające szkodliwie na rozrodczość zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1272/2008, i którym w związku z tym zostały przypisane lub które powinny być oznaczone zwrotami wskazującymi rodzaj zagrożenia H340, H350, H350i, H360D lub H360F, w jak najszerszym zakresie zastępuje się mniej szkodliwymi substancjami lub mieszaninami w możliwie najkrótszym czasie.

Artykuł 59

Kontrola emisji

1. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby każda instalacja spełniała jeden z poniższych wymogów:
 - a) emisje lotnych związków organicznych z instalacji nie przekraczają dopuszczalnych wielkości emisji w gazach odlotowych i dopuszczalnych wielkości emisji ulotnych, lub całkowitej dopuszczalnej wielkości emisji oraz spełnione są inne wymogi określone w załączniku VII części 2 i 3;
 - b) instalacje spełniają wymogi planu redukcji emisji określone w załączniku VII część 5, pod warunkiem że uzyskano redukcję emisji równoważną z redukcją uzyskaną w wyniku zastosowania dopuszczalnych wielkości emisji, o których mowa w lit. a).

Państwa członkowskie składają Komisji sprawozdania z postępów w uzyskaniu równoważnej redukcji emisji, o której mowa w lit. b), zgodnie z art. 72 ust. 1.

2. W drodze odstępstwa od ust. 1 lit. a), w przypadku gdy operator wykaże właściwemu organowi, że dla indywidualnej instalacji dopuszczalna wielkość emisji ulotnych nie jest technicznie i ekonomicznie wykonalna, właściwy organ może zezwolić na przekroczenie tej dopuszczalnej wielkości emisji, pod warunkiem że nie spowoduje to znaczącego ryzyka dla zdrowia ludzi ani środowiska, a operator wykazał właściwemu organowi, że stosowane są najlepsze dostępne techniki.

⁽¹⁾ Dz.U. L 396 z 30.12.2006, s. 1.

3. W drodze odstępstwa od ust. 1, w odniesieniu do czynności powlekania objętych pozycją 8 tabeli w załączniku VII część 2, których nie można prowadzić w warunkach ograniczonych, właściwy organ może zezwolić na niespełnianie przez emisje z instalacji warunków określonych w tym ustępie, jeżeli operator wykaże właściwemu organowi, że taka zgodność nie jest technicznie i ekonomicznie wykonalna oraz że stosowane są najlepsze dostępne techniki.

4. Państwa członkowskie składają Komisji sprawozdania dotyczące odstępstw, o których mowa w ust. 2 i 3 niniejszego artykułu, zgodnie z art. 72 ust. 2.

5. Emisje lotnych związków organicznych, którym zostały przypisane lub które powinny być oznaczone zwrotami wskazującymi rodzaj zagrożenia H340, H350, H350i, H360D lub H360F lub emisje chlorowcowanych lotnych związków organicznych, którym zostały przypisane lub które powinny być oznaczone zwrotami wskazującymi rodzaj zagrożenia H341 lub H351, kontrolowane są w warunkach ograniczonych, w celu ochrony zdrowia publicznego i środowiska, w zakresie, w jakim jest to technicznie i ekonomicznie wykonalne oraz nie przekraczają odpowiednich dopuszczalnych wielkości emisji określonych w załączniku VII część 4.

6. Instalacje, w których prowadzi się co najmniej dwie czynności, z których każda przekracza wartości progowe zawarte w załączniku VII część 2:

- a) w odniesieniu do substancji określonych w ust. 5 – spełniają wymogi zawarte w tym ustępie indywidualnie, dla każdego rodzaju czynności;
- b) w odniesieniu do innych substancji:
 - (i) albo spełniają wymogi ust. 1 indywidualnie, dla każdego rodzaju działalności; albo
 - (ii) powodują emisje całkowite lotnych związków organicznych nieprzekraczające emisji, które miałyby miejsce wówczas, gdyby stosowany był ppkt (i).

7. W celu zminimalizowania emisji lotnych związków organicznych podczas operacji rozruchu i wyłączenia podejmuje się wszystkie odpowiednie środki ostrożności.

Artykuł 60

Monitorowanie emisji

Państwa członkowie zapewniają – poprzez specyfikacje w warunkach pozwolenia albo poprzez ogólnie obowiązujące zasady – aby pomiary emisji były przeprowadzane zgodnie z załącznikiem VII część 6.

Artykuł 61

Zgodność z dopuszczalnymi wielkościami emisji

Uznaje się, że dopuszczalne wielkości emisji w gazach odlotowych są przestrzegane, jeśli spełnione są warunki określone w załączniku VII część 8.

Artykuł 62

Sprawozdawczość w odniesieniu do przestrzegania przepisów

Operator przedstawia właściwemu organowi, na żądanie, dane umożliwiające właściwemu organowi weryfikacji zgodności z jednym z poniższych:

- a) dopuszczalnymi wielkościami emisji w gazach odlotowych, dopuszczalnymi wielkościami emisji ulotnych i dopuszczalnymi wielkościami emisji całkowitej;
- b) wymogami planu redukcji emisji określonego w załączniku VII część 5;
- c) odstępstwami przyznanymi zgodnie z art. 59 ust. 2 i 3.

Dane te mogą zawierać plan zagospodarowania rozpuszczalników, przygotowany zgodnie z załącznikiem VII część 7.

Artykuł 63

Istotne zmiany w istniejących instalacjach

1. Zmianę maksymalnego wkładu masy rozpuszczalników organicznych w istniejącej instalacji, uśrednionego dla okresu jednego dnia, w przypadku gdy instalacja ta jest eksploatowana zgodnie z jej zaprojektowaną wydajnością w warunkach innych niż operacje rozruchu i wyłączenia oraz konserwacji wyposażenia, uważa się za istotną, jeżeli prowadzi ona do zwiększenia emisji lotnych związków organicznych o ponad:

- a) 25 % w przypadku instalacji, w których wykonywane są czynności mieszczące się w dolnym paśmie progowym pozycji 1, 3, 4, 5, 8, 10, 13, 16 lub 17 tabeli w załączniku VII część 2 lub czynności objęte jedną z innych pozycji załącznika VII część 2 oraz o zużyciu rozpuszczalnika poniżej 10 ton rocznie;
- b) 10 % w przypadku wszystkich innych instalacji.

2. W przypadku gdy istniejąca instalacja podlega istotnej zmianie lub wchodzi w zakres stosowania niniejszej dyrektywy po raz pierwszy po istotnej zmianie, ta część instalacji, która podlega istotnej zmianie, traktowana jest albo jak nowa instalacja, albo jak istniejąca instalacja, pod warunkiem że emisja całkowita z całej instalacji nie przekracza emisji, które miałyby miejsce, gdyby część istotnie zmieniona była traktowana jak nowa instalacja.

3. W przypadku istotnej zmiany właściwy organ sprawdza zgodność instalacji z wymogami niniejszej dyrektywy.

Artykuł 64

Wymiana informacji na temat zastępowania rozpuszczalników organicznych

Komisja organizuje z państwami członkowskimi, zainteresowanymi gałęziami przemysłu oraz organizacjami pozarządowymi działającymi na rzecz ochrony środowiska wymianę informacji na temat wykorzystywania rozpuszczalników organicznych i ich potencjalnych środków zastępczych oraz technik mających najmniejszy potencjalny wpływ na powietrze, wodę, glebę, ekosystemy i zdrowie ludzi.

Wymiana informacji dotyczy wszystkich następujących kwestii:

- a) przydatności do użytku;
- b) potencjalnych skutków dla zdrowia ludzi oraz w szczególności narażenia w miejscu pracy;
- c) potencjalnego wpływu na środowisko;
- d) konsekwencji gospodarczych, w szczególności kosztów i korzyści dostępnych opcji.

Artykuł 65

Dostęp do informacji

1. Decyzja właściwego organu, w tym co najmniej kopia pozwolenia, oraz wszelkie późniejsze aktualizacje, udostępniane są publicznie.

Ogólne wiążące zasady mające zastosowanie do instalacji oraz wykaz instalacji podlegających obowiązkowi posiadania pozwolenia i rejestracji udostępniane są publicznie.

2. Wyniki monitorowania emisji wymaganego na mocy art. 60 przechowywane przez właściwy organ udostępniane są publicznie.

3. Zastosowanie mają ust. 1 i 2 niniejszego artykułu, z zastrzeżeniem ograniczeń ustanowionych w art. 4 ust. 1 i 2 dyrektywy 2003/4/WE.

ROZDZIAŁ VI

PRZEPISY SZCZEGÓLNE DOTYCZĄCE INSTALACJI PRODUKUJĄCYCH DWUTLENEK TYTANU

Artykuł 66

Zakres

Niniejszy rozdział ma zastosowanie do instalacji produkujących dwutlenek tytanu.

Artykuł 67

Zakaz unieszkodliwiania odpadów

Państwa członkowskie zakazują unieszkodliwiania następujących rodzajów odpadów w jakiejkolwiek części wód, w morzu lub oceanie:

- a) odpadów stałych;
- b) roztworów macierzystych pochodzących z fazy filtracji po hydrolizie roztworu siarczanu tytanu w instalacjach stosujących proces siarkowania; zawierających odpady kwaśne, towarzyszące takim roztworom, które zawierają w całości więcej niż 0,5 % wolnego kwasu siarkowego, oraz różne metale ciężkie, w tym roztwory macierzyste, które zostały rozcieńczone do zawartości 0,5 % lub mniej wolnego kwasu siarkowego;

c) odpadów z instalacji stosujących proces chlorowania, zawierających więcej niż 0,5 % wolnego kwasu i różne metale ciężkie, w tym odpady, które zostały rozcieńczone do zawartości 0,5 % lub mniej wolnego kwasu chlorowodorowego;

d) soli filtracyjnych, osadów ściekowych i odpadów płynnych powstających podczas przetwarzania (zagęszczanie lub neutralizacja) odpadów, o których mowa w lit. b) i c), i zawierających różne metale ciężkie, z wyjątkiem odpadów zneutralizowanych i filtrowanych lub strąconych zawierających tylko śladowe ilości metali ciężkich i których wartość pH przed rozcieńczeniem wynosi powyżej 5,5.

Artykuł 68

Kontrola emisji do wody

Emisje z instalacji do wody nie mogą przekraczać dopuszczalnych wielkości emisji określonych w załączniku VIII część 1.

Artykuł 69

Zapobieganie emisjom do powietrza i ich kontrola

1. Zapobiega się emisji kropelek kwasu z instalacji.

2. Emisje z instalacji do powietrza nie mogą przekraczać dopuszczalnych wielkości emisji określonych w załączniku VIII część 2.

Artykuł 70

Monitorowanie emisji

1. Państwa członkowskie zapewniają monitorowanie emisji do wody w celu umożliwienia właściwemu organowi weryfikacji zgodności z warunkami pozwolenia i z art. 68.

2. Państwa członkowskie zapewniają monitorowanie emisji do powietrza w celu umożliwienia właściwemu organowi weryfikacji zgodności z warunkami pozwolenia i z art. 69. Takie monitorowanie obejmuje co najmniej monitorowanie emisji określone w załączniku VIII część 3.

3. Monitorowanie przeprowadza się zgodnie z normami CEN lub, jeżeli normy CEN nie są dostępne, zgodnie z normami ISO, normami krajowymi lub międzynarodowymi, które zapewniają dostarczenie danych o równoważnej jakości naukowej.

ROZDZIAŁ VII

**PRZEPISY DOTYCZĄCE KOMITETU, PRZEPISY PRZEJŚCIOWE
I KOŃCOWE**

Artykuł 71

Właściwe organy

Państwa członkowskie wyznaczają właściwe organy odpowiedzialne za realizację obowiązków wynikających z niniejszej dyrektywy.

Artykuł 72

Sprawozdawczość państw członkowskich

1. Państwa członkowskie zapewniają udostępnienie Komisji informacji na temat wdrażania niniejszej dyrektywy, na temat reprezentatywnych danych dotyczących emisji i innych form zanieczyszczenia, na temat dopuszczalnych wielkości emisji, na temat stosowania najlepszych dostępnych technik zgodnie z art. 14 i 15, w szczególności na temat odstępstw zastosowanych zgodnie z art. 15 ust. 4, oraz na temat postępów dokonywanych w zakresie rozwoju i stosowania nowych technik zgodnie z art. 27. Państwa członkowskie udostępniają te informacje w formie elektronicznej.

2. Zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 75 ust. 2, określa się rodzaj, format i częstotliwość przekazywania informacji, które mają być udostępniane na podstawie ust. 1 niniejszego artykułu. Obejmuje to określenie konkretnych działań i zanieczyszczeń, dla których udostępnia się dane, o których mowa w ust. 1.

3. Od dnia 1 stycznia 2016 r. dla wszystkich obiektów energetycznego spalania objętych rozdziałem III niniejszej dyrektywy państwa członkowskie opracowują roczne zestawienie emisji dwutlenku siarki, tlenków azotu i pyłu oraz zestawienie ilości dostarczonej energii.

Z uwzględnieniem zasad łączenia określonych w art. 29, właściwy organ otrzymuje – w odniesieniu do każdego obiektu energetycznego spalania – następujące dane:

- a) całkowitą nominalną moc dostarczoną w paliwie obiektu energetycznego spalania (w MW);
- b) rodzaj obiektu energetycznego spalania: kocioł, turbina gazowa, silnik gazowy, silnik Diesla, inny (z określeniem rodzaju);
- c) datę rozpoczęcia eksploatacji obiektu energetycznego spalania;
- d) całkowite roczne wielkości emisji (w tonach na rok) dwutlenku siarki, tlenków azotu i pyłu (jako pył zawieszony ogółem);
- e) czas funkcjonowania obiektu energetycznego spalania;
- f) całkowitą ilość doprowadzonej energii w powiązaniu z wartością opałową netto (w TJ na rok), w rozbiciu na następujące kategorie paliwa: węgiel kamienny, węgiel brunatny, biomasa, torf, inne paliwa stałe (z określeniem rodzaju), paliwa płynne, gaz ziemny, inne gazy (z określeniem rodzaju).

Dane dotyczące każdego obiektu w przeciągu roku zawarte w tych zestawieniach udostępniane są Komisji na jej wniosek.

Podsumowanie zestawień udostępnia się Komisji co trzy lata w terminie 12 miesięcy od zakończenia danego trzyletniego okresu. Podsumowanie to osobno wyszczególnia dane dotyczące obiektów energetycznego spalania w obrębie rafinerii.

W terminie 24 miesięcy od zakończenia danego trzyletniego okresu Komisja udostępnia państwom członkowskim oraz społeczeństwu podsumowanie z porównania i oceny tych zestawień zgodnie z przepisami dyrektywy 2003/4/WE.

4. Od dnia 1 stycznia 2016 r. państwa członkowskie przekazują corocznie Komisji następujące dane:

- a) w przypadku obiektów energetycznego spalania, do których ma zastosowanie art. 31: zawartość siarki w lokalnych paliwach stałych oraz osiągnięty stopień odsiarczania, w uśrednieniu miesięcznym. W pierwszym roku stosowania art. 31 sprawozdanie zawiera również techniczne uzasadnienie niewykonania przestrzegania dopuszczalnych wielkości emisji, o których mowa w art. 30 ust. 2 i 3; oraz
- b) w przypadku obiektów energetycznego spalania eksploatowanych przez nie więcej niż 1 500 godzin czasu funkcjonowania rocznie (średnia krocząca z pięciu lat): czas funkcjonowania na rok.

Artykuł 73

Przegląd

1. Do dnia 7 stycznia 2016 r., a następnie co trzy lata, Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dokonujące przeglądu wdrażania niniejszej dyrektywy sporządzone na podstawie informacji, o których mowa w art. 72.

Sprawozdanie to zawiera ocenę potrzeby podjęcia przez Unię działań w postaci ustanowienia lub aktualizacji minimalnych wymogów obowiązujących w całej Unii, dotyczących dopuszczalnych wielkości emisji oraz zasad monitorowania i zgodności rodzajów działalności objętych zakresem konkluzji dotyczących BAT przyjętych w poprzednim trzyletnim okresie, w oparciu o następujące kryteria:

- a) wpływ danych rodzajów działalności na środowisko jako całość; oraz
- b) stan zaawansowania wdrażania najlepszych dostępnych technik w odniesieniu do danych rodzajów działalności.

W ocenie tej uwzględnia się opinię forum, o którym mowa w art. 13 ust. 4.

Rozdział III niniejszej dyrektywy oraz załącznik V do niniejszej dyrektywy uważa się za stanowiący minimalne wymogi obowiązujące w całej Unii w przypadku dużych obiektów energetycznego spalania.

W stosownych przypadkach do sprawozdań dołączane są wnioski ustawodawcze. W przypadku gdy w ocenie, o której mowa w akapicie drugim, wskazano taką potrzebę, wniosek ustawodawczy zawiera przepisy ustanawiające lub aktualizujące minimalne wymogi obowiązujące w całej Unii dotyczące dopuszczalnych wielkości emisji oraz zasad monitorowania i oceny zgodności danych rodzajów działalności.

2. Do dnia 31 grudnia 2012 r. Komisja dokonuje przeglądu potrzeby kontrolowania emisji:

- a) ze spalania paliw w instalacjach o całkowitej nominalnej mocy dostarczonej w paliwie poniżej 50 MW;
- b) z intensywnego chowu bydła; oraz
- c) z rozrzucania obornika.

Wyniki tego przeglądu Komisja przekazuje Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, w stosownych przypadkach wraz z wnioskiem ustawodawczym.

3. Do dnia 31 grudnia 2011 r. Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące ustanowienia w załączniku I:

- a) zróżnicowanych progów wydajności dla chowu różnych gatunków drobiu, w tym dla szczególnego przypadku przepiórki;
- b) progów wydajności dla jednoczesnego chowu różnych rodzajów zwierząt w obrębie tej samej instalacji.

Wyniki tego przeglądu Komisja przekazuje Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, w stosownych przypadkach wraz z wnioskiem ustawodawczym.

Artykuł 74

Zmiany załączników

Aby umożliwić dostosowanie niniejszej dyrektywy do postępu naukowo-technicznego w oparciu o najlepsze dostępne techniki, Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 76 oraz z zastrzeżeniem warunków ustanowionych w art. 77 i 78 w odniesieniu do dostosowania załącznika V części 3 i 4, załącznika VI części 2, 6, 7 i 8 oraz załącznika VII części 5, 6, 7 i 8, w związku z postępującym naukowo-technicznym.

Artykuł 75

Procedura komitetu

1. Komisja wspierana jest przez komitet.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisów jej art. 8.

Okres przewidziany w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

Artykuł 76

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 48 ust. 5 i art. 74 powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 6 stycznia 2011 r. Komisja sporządza sprawozdanie na temat przekazanych uprawnień najpóźniej w terminie sześciu miesięcy przed końcem tego pięcioletniego okresu. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada cofnie je zgodnie z art. 77.

2. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja powiadamia o tym równocześnie Parlament Europejski i Radę.

3. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych powierzone Komisji podlegają warunkom określonym w art. 77 i 78.

Artykuł 77

Odwołanie przekazania uprawnień

1. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 48 ust. 5 i w art. 74 może w każdej chwili zostać odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę.

2. Instytucja, która rozpoczęła wewnętrzną procedurę w celu podjęcia decyzji, czy zamierza ona odwołać przekazanie uprawnień, dokłada starań, aby poinformować drugą instytucję oraz Komisję w rozsądnym czasie przed podjęciem ostatecznej decyzji, określając przekazane uprawnienia, które mogłyby zostać odwołane, oraz ewentualne uzasadnienie odwołania.

3. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie uprawnień określonych w tej decyzji. Staje się ona skuteczna natychmiast lub od późniejszej daty, która jest w niej określona. Nie wpływa ona na ważność aktów delegowanych już obowiązujących. Jest ona publikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 78

Sprzeciw wobec aktów delegowanych

1. Parlament Europejski lub Rada mogą wyrazić sprzeciw wobec aktu delegowanego w terminie dwóch miesięcy od daty zawiadomienia.

Z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady termin ten wydłuża się o dwa miesiące.

2. Jeśli przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 1, ani Parlament Europejski ani Rada nie wyraziły sprzeciwu wobec aktu delegowanego, jest on publikowany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* wchodzi w życie w dniu w nim przewidzianym.

Akt delegowany może zostać opublikowany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* i wejść w życie przed upływem tego terminu, jeżeli zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformują Komisję, że nie zamierzają wyrażać sprzeciwu.

3. Jeżeli Parlament Europejski lub Rada wyrażą sprzeciw wobec aktu delegowanego w terminie, o którym mowa w ust. 1, nie wchodzi on w życie. Instytucja, która wyraża sprzeciw wobec aktu delegowanego, podaje uzasadnienie swojego sprzeciwu.

Artykuł 79

Sankcje

Państwa członkowskie określają sankcje mające zastosowanie w przypadku naruszenia przepisów krajowych przyjętych na mocy niniejszej dyrektywy. Przewidziane w ten sposób sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające. Do dnia 7 stycznia 2013 r. państwa członkowskie powiadamiają Komisję o tych przepisach oraz niezwłocznie powiadamiają ją o wszelkich późniejszych ich zmianach.

Artykuł 80

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania art. 2, art. 3 pkt 8, pkt 11–15, pkt 18–23, pkt 26–30, pkt 34–38 oraz pkt 41, art. 4 ust. 2 i 3, art. 7, art. 8 i 10, art. 11 lit. e) i h), art. 12 ust. 1 lit. e) i h), art. 13 ust. 7, art. 14 ust. 1 lit. c) ppkt (ii), art. 14 ust. 1 lit. d), e), f) i h), art. 14 ust. 2–7, art. 15 ust. 2–5, art. 16, 17 i 19, art. 21 ust. 2–5, art. 22, 23, 24, 27, 28 i 29, art. 30 ust. 1, 2, 3, 4, 7 i 8, art. 31, 32, 33, 34, 35, 36, 38 i 39, art. 40 ust. 2 i 3, art. 42 i 43, art. 45 ust. 1, art. 58, art. 59 ust. 5, art. 63, art. 65 ust. 3, art. 69, art. 70, 71, 72 i 79, oraz załącznika I akapit pierwszy oraz pkt 1.1, 1.4, 2.5 lit. b), 3.1, 4, 5, 6.1 lit. c), 6.4 lit. b), 6.10 i 6.11, załącznika II, załącznika III pkt 12, załącznika V, załącznika VI część 1 lit. b), część 4 pkt 2.2, 2.4, 3.1 i 3.2, część 6 pkt 2.5 i 2.6 oraz część 8 pkt 1.1 lit. d), załącznika VII część 4 pkt 2, część 5 pkt 1, części 7 pkt 3, załącznika VIII część 1 pkt 1 i 2 lit. c), część 2 pkt 2 i 3 oraz część 3 do dnia 7 stycznia 2013 r.

Państwa członkowskie rozpoczynają stosowanie tych przepisów w tym samym dniu.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjmowanych przez nie w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 81

Uchylenie

1. Dyrektywy 78/176/EWG, 82/883/EWG, 92/112/EWG, 1999/13/WE, 2000/76/WE i 2008/1/WE, zmienione dyrektywami wymienionymi w załączniku IX część A, tracą moc ze skutkiem od dnia 7 stycznia 2014 r., bez uszczerbku dla obowiązków państw członkowskich dotyczących terminów transpozycji do prawa krajowego i rozpoczęcia stosowania dyrektyw określonych w załączniku IX część B.

2. Dyrektywa 2001/80/WE, zmieniona dyrektywami wymienionymi w załączniku IX część A, traci moc ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2016 r., bez uszczerbku dla obowiązków państw członkowskich dotyczących terminów transpozycji do prawa krajowego i rozpoczęcia stosowania dyrektyw określonych w załączniku IX część B.

3. Odesłania do uchylonych dyrektyw traktuje się jako odesłania do niniejszej dyrektywy, zgodnie z tabelą korelacji określoną w załączniku X.

Artykuł 82

Przepisy przejściowe

1. W odniesieniu do instalacji prowadzących działania, o których mowa w załączniku I, pkt 1.1 dla działań o całkowitej mocy dostarczonej w paliwie przekraczającej 50 MW, pkt 1.2 i 1.3, pkt 1.4 lit. a), pkt 2.1–2.6, pkt 3.1–3.5, pkt 4.1–4.6 dla działań dotyczących produkcji poprzez procesy chemiczne, pkt 5.1 i 5.2 dla działań objętych dyrektywą 2008/1/WE, pkt 5.3 lit. a) ppkt (i) i (ii), pkt 5.4, pkt 6.1 lit. a) i b), pkt 6.2 i 6.3, pkt 6.4 lit. a), pkt 6.4 lit. b) dla działań objętych dyrektywą 2008/1/WE, pkt 6.4 lit. c) i pkt 6.5–6.9, które są eksploatowane i posiadają pozwolenie przed dniem 7 stycznia 2013 r. lub których operatorzy złożyli kompletny wniosek o pozwolenie przed tym dniem, pod warunkiem że te instalacje zostały oddane do eksploatacji nie później niż dnia 7 stycznia 2014 r., państwa członkowskie stosują przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne przyjęte zgodnie z art. 80 ust. 1 od dnia 7 stycznia 2014 r., z wyjątkiem przepisów rozdziału III i załącznika V.

2. W odniesieniu do instalacji prowadzących działania, o których mowa w załączniku I, pkt 1.1 dla działań o całkowitej mocy dostarczonej w paliwie 50 MW, pkt 1.4 lit. b), pkt 4.1–4.6 dla działań dotyczących produkcji poprzez procesy biologiczne, pkt 5.1 i 5.2 dla działań nieobjętych dyrektywą 2008/1/WE, pkt 5.3 lit. a) ppkt (iii)–(v), pkt 5.3 lit. b), pkt 5.5 i 5.6, pkt 6.1 lit. c), pkt 6.4 lit. b) dla działań nieobjętych dyrektywą 2008/1/WE oraz pkt 6.10 i 6.11, które są eksploatowane przed dniem 7 stycznia 2013 r., państwa członkowskie stosują przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne przyjęte zgodnie z niniejszą dyrektywą od dnia 7 lipca 2015 r., z wyjątkiem przepisów rozdziałów III i IV oraz załączników V i VI.

3. W odniesieniu do obiektów energetycznego spalania, o których mowa w art. 30 ust. 2, państwa członkowskie stosują od dnia 1 stycznia 2016 r. przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne przyjęte zgodnie z art. 80 ust. 1 w celu osiągnięcia zgodności z przepisami rozdziału III i załącznika V.

4. W odniesieniu do obiektów energetycznego spalania, o których mowa w art. 30 ust. 3, państwa członkowskie przestają stosować przepisy dyrektywy 2001/80/WE od dnia 7 stycznia 2013 r.

5. W odniesieniu do obiektów energetycznego spalania, które współpalają odpady, załącznik VI część 4 pkt 3.1 stosuje się do dnia:

- a) 31 grudnia 2015 r. w przypadku obiektów energetycznego spalania, o których mowa w art. 30 ust. 2;
- b) 7 stycznia 2013 r. w przypadku obiektów energetycznego spalania, o których mowa w art. 30 ust. 3.

6. Załącznik VI część 4 pkt 3.2 stosuje się w odniesieniu do obiektów energetycznego spalania, które współpalają odpady, od dnia:

- a) 1 stycznia 2016 r. w przypadku obiektów energetycznego spalania, o których mowa w art. 30 ust. 2;
- b) 7 stycznia 2013 r. w przypadku obiektów energetycznego spalania, o których mowa w art. 30 ust. 3.

7. Artykuł 58 stosuje się od dnia 1 czerwca 2015 r. Do tego dnia substancje lub mieszaniny, które z uwagi na zawartość lotnych związków organicznych zaklasyfikowano jako rakotwórcze, mutagenne lub działające szkodliwie na rozrodczość zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1272/2008, i którym w związku z tym zostały przypisane lub które powinny być oznaczone zwrotami wskazującymi rodzaj zagrożenia H340, H350, H350i, H360D lub H360F lub zwrotami R45, R46, R49, R60 lub R61, w jak najszerszym zakresie zastępuje się mniej szkodliwymi substancjami lub mieszaninami w możliwie najkrótszym czasie.

8. Artykuł 59 ust. 5 stosuje się od dnia 1 czerwca 2015 r. Do tego dnia emisje lotnych związków organicznych, którym zostały przypisane lub które powinny być oznaczone zwrotami

wskazującymi rodzaj zagrożenia H340, H350, H350i, H360D lub H360F lub zwrotami R45, R46, R49, R60 lub R61 lub emisje chlorowcowanych lotnych związków organicznych, którym zostały przypisane lub które powinny być oznaczone zwrotami wskazującymi rodzaj zagrożenia H341 lub H351 lub zwrotami R40 lub R68, są kontrolowane w warunkach ograniczonych, w celu ochrony zdrowia publicznego i środowiska, w zakresie, w jakim jest to technicznie i ekonomicznie wykonalne oraz nie przekraczają odpowiednich dopuszczalnych wielkości emisji określonych w załączniku VII część 4.

9. Załącznik VII część 4 pkt 2 stosuje się od dnia 1 czerwca 2015 r. Do tego dnia w przypadku emisji chlorowcowanych lotnych związków organicznych, którym zostały przypisane lub które powinny być oznaczone zwrotami wskazującymi rodzaj zagrożenia H341 lub H351 lub zwrotami R40 lub R68, w przypadku gdy masowe natężenie przepływu sumy związków powodujących oznaczenie zwrotami wskazującymi rodzaj zagrożenia H341 lub H351 lub zwrotami R40 lub R68 jest większe lub równe 100 g/h, musi być przestrzegana dopuszczalna wielkość emisji 20 mg/Nm³. Dopuszczalna wielkość emisji dotyczy sumy mas poszczególnych związków.

Artykuł 83

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 84

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 24 listopada 2010 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
J. BUZEK
Przewodniczący

W imieniu Rady
O. CHASTEL
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Rodzaje działalności, o których mowa w art. 10

Wartości progowe przedstawione poniżej odnoszą się na ogół do zdolności produkcyjnych lub wielkości produkcji. Jeżeli kilka działań objętych tym samym opisem działalności zawierającym próg jest prowadzonych w tej samej instalacji, zdolności tych działań sumują się. W przypadku działań związanych z gospodarowaniem odpadami wyliczenie to obowiązuje na poziomie działań 5.1, 5.3. lit. a) i 5.3. lit. b).

Komisja sporządzi wskazówki dotyczące:

- a) zależności pomiędzy działaniami związanymi z gospodarowaniem odpadami zgodnie z opisem w niniejszym załączniku a działaniami opisanymi w załącznikach I i II dyrektywy 2008/98/WE; oraz
- b) interpretacji terminu „skala przemysłowa” w odniesieniu do opisu działalności w zakresie przemysłu chemicznego opisanych w niniejszym załączniku.

1. Przemysł energetyczny

1.1. Spalanie paliw w instalacjach o całkowitej mocy dostarczonej w paliwie wynoszącej 50 MW lub więcej

1.2. Rafinacja ropy naftowej i gazu

1.3. Produkcja koksu

1.4. Zgazowanie lub upłynianie:

- a) węgla;
- b) innych paliw w instalacjach o całkowitej nominalnej mocy dostarczonej w paliwie wynoszącej 20 MW lub więcej.

2. Produkcja i obróbka metali

2.1. Prażenie lub spiekanie rudy metalu (łącznie z rudą siarczkową)

2.2. Produkcja surówki lub stali (pierwotny i wtórny wytop), łącznie z odlewaniem ciągłym, z wydajnością powyżej 2,5 ton na godzinę

2.3. Obróbka metali żelaznych:

- a) eksploatacja walcowni gorących o wydajności przekraczającej 20 ton surówki na godzinę;
- b) eksploatacja kuźni z młotami o energii przekraczającej 50 kilodżuli na młot, gdzie stosowana energia cieplna przekracza 20 MW;
- c) nakładanie metalowych powłok ochronnych z wsadem przekraczającym 2 tony stali surowej na godzinę.

2.4. Eksploatacja odlewni metali żelaznych z wydajnością produkcyjną przekraczającą 20 ton dziennie

2.5. Obróbka metali nieżelaznych:

- a) produkcja metali nieżelaznych z rud metali, koncentratów lub surowców wtórnych w wyniku procesów metalurgicznych, chemicznych lub elektrolitycznych;
- b) topienie, łącznie ze stapianiem, metali nieżelaznych, łącznie z produktami z odzysku i eksploatacja odlewni metali nieżelaznych, o wydajności topienia przekraczającej 4 tony dziennie dla ołowiu i kadmu lub 20 ton dziennie dla wszystkich innych metali

2.6. Powierzchniowa obróbka metalu lub materiałów z tworzyw sztucznych z wykorzystaniem procesów elektrolitycznych lub chemicznych, gdzie objętość zbiorników przekracza 30 m³

3. Przemysł mineralny
 - 3.1. Produkcja cementu, wapna i tlenku magnezu
 - a) produkcja klinkieru cementowego w piecach rotacyjnych o wydajności przekraczającej 500 ton dziennie lub w innych piecach o wydajności powyżej 50 ton dziennie;
 - b) produkcja wapna w piecach o wydajności przekraczającej 50 ton dziennie;
 - c) produkcja tlenku magnezu w piecach o wydajności przekraczającej 50 ton dziennie.
 - 3.2. Produkcja azbestu lub produktów na bazie azbestu
 - 3.3. Wytwarzanie szkła, łącznie z włóknem szklanym, z wydajnością przetopu przekraczającą 20 ton dziennie
 - 3.4. Wytop substancji mineralnych, łącznie z produkcją włókien mineralnych, o wydajności przekraczającej 20 ton dziennie
 - 3.5. Produkcja wyrobów ceramicznych przez wypalanie, w szczególności produkcja dachówek, cegieł, cegieł ognioodpornych, kafelków, wyrobów kamionkowych i porcelany o wydajności powyżej 75 ton dziennie lub o pojemności pieca przekraczającej 4 m³ i o gęstości przekraczającej 300 kg/m³ na piec
4. Przemysł chemiczny

Do celów niniejszej sekcji produkcja w rozumieniu kategorii działalności objętych niniejszą sekcją oznacza produkcję na skalę przemysłową, polegającą na chemicznej lub biologicznej obróbce substancji lub grup substancji wymienionych w pkt 4.1–4.6.

 - 4.1. Produkcja organicznych substancji chemicznych, takich jak:
 - a) węglowodory proste (łańcuchowe lub pierścieniowe, nasycone lub nienasycone, alifatyczne lub aromatyczne);
 - b) pochodne węglodorów zawierające tlen, takie jak alkohole, aldehydy, ketony, kwasy karboksylowe, estry i mieszaniny estrów, octany, etery, nadtlarki i żywice epoksydowe;
 - c) pochodne węglodorów zawierające siarkę;
 - d) pochodne węglodorów zawierające azot, takie jak aminy, amidy, związki azotawe, nitrozwiązki lub azotany, nitryle, cyjaniany, izocyjanki;
 - e) pochodne węglodorów zawierające fosfor;
 - f) halogenopochodne;
 - g) związki metaloorganiczne;
 - h) tworzywa sztuczne (polimery, włókna syntetyczne i włókna na bazie celulozy);
 - i) kauczuki syntetyczne;
 - j) barwniki i pigmenty;
 - k) produkty i środki powierzchniowo czynne;
 - 4.2. Produkcja nieorganicznych substancji chemicznych, takich jak:
 - a) gazy, takie jak amoniak, chlor lub chlorowódor, fluor lub fluorowódor, tlenki węgla, związki siarki, tlenki azotu, wodór, dwutlenek siarki, chlorek karbonylu;
 - b) kwasy, takie jak kwas chromowy, fluorowodorowy, fosforowy, azotowy, solny, siarkowy, oleum, kwasy siarkawe;

- c) zasady, takie jak wodorotlenek amonu, wodorotlenek potasu, wodorotlenek sodu;
 - d) sole, takie jak chlorek amonu, chloran potasu, węglan potasu, węglan sodu, peroksoboran, azotan srebra;
 - e) niemetale, tlenki metali lub inne związki nieorganiczne, takie jak węglík wapnia, krzem, węglík krzemu.
- 4.3. Produkcja nawozów na bazie fosforu, azotu i potasu (nawozy proste lub złożone)
- 4.4. Produkcja środków ochrony roślin lub biocydów
- 4.5. Produkcja produktów farmaceutycznych łącznie z produktami pośrednimi
- 4.6. Produkcja materiałów wybuchowych
5. Gospodarka odpadami
- 5.1. Unieszkodliwianie lub odzyskiwanie odpadów niebezpiecznych o wydajności przekraczającej 10 ton dziennie obejmujące co najmniej jeden z następujących rodzajów działalności:
- a) obróbka biologiczna;
 - b) obróbka fizyczno-chemiczna;
 - c) mielenie lub mieszanie przed poddaniem innemu rodzajowi działań wyszczególnionych w pkt 5.1. i 5.2;
 - d) przepakowanie przed poddaniem innemu rodzajowi działań wyszczególnionych w pkt 5.1. i 5.2;
 - e) odzysk/regeneracja rozpuszczalników;
 - f) recykling/odzysk materiałów nieorganicznych innych niż metale lub związki metali;
 - g) regeneracja kwasów lub zasad;
 - h) odzyskiwanie składników stosowanych w celu ograniczenia zanieczyszczeń;
 - i) odzyskiwanie składników z katalizatorów;
 - j) powtórna rafinacja oleju lub inne sposoby ponownego wykorzystania oleju;
 - k) retencja powierzchniowa.
- 5.2. Unieszkodliwianie lub odzysk odpadów w spalarniach odpadów lub we współspalarniach odpadów
- a) odpadów innych niż niebezpieczne, o wydajności przekraczającej 3 tony na godzinę;
 - b) odpadów niebezpiecznych, o wydajności przekraczającej 10 ton dziennie.
- 5.3. a) Unieszkodliwianie odpadów innych niż niebezpieczne, o wydajności przekraczającej 50 ton dziennie obejmujące co najmniej jeden z następujących rodzajów działalności, z wyjątkiem działalności ujętej w dyrektywie Rady 91/271/EWG z dnia 21 maja 1991 r. dotyczącej oczyszczania ścieków komunalnych ⁽¹⁾:
- (i) obróbka biologiczna;
 - (ii) obróbka fizyczno-chemiczna;
 - (iii) obróbka wstępna odpadów przeznaczonych do spalania lub współspalania;
 - (iv) obróbka żużli i popiołów;
 - (v) obróbka w strzępiarkach odpadów metalowych, w tym zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego oraz pojazdów wycofanych z eksploatacji i ich części.

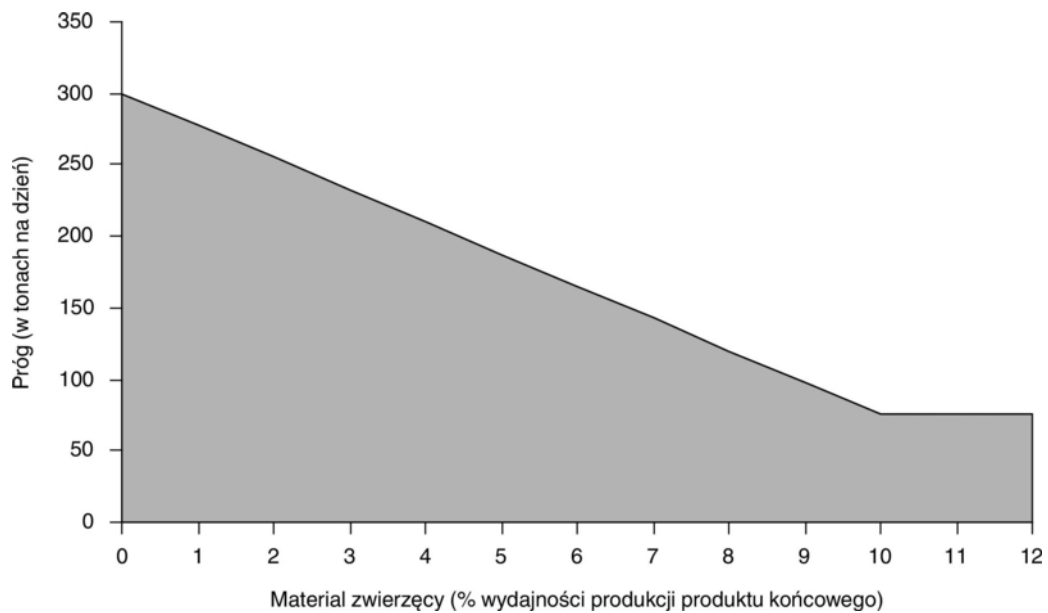
⁽¹⁾ Dz.U. L 135 z 30.5.1991, s. 40.

- b) Odzysk, lub kombinacja odzysku i unieszkodliwiania, odpadów innych niż niebezpieczne o wydajności przekraczającej 75 ton dziennie z wykorzystaniem następujących działań i z wyłączeniem działań objętych przepisami dyrektywy 91/271/EWG:
- (i) obróbka biologiczna;
 - (ii) obróbka wstępna odpadów przeznaczonych do spalania lub współspalania;
 - (iii) obróbka żużlu i popiołów;
 - (iv) obróbka w strzepiarkach odpadów metalowych, w tym zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego oraz pojazdów wycofanych z eksploatacji i ich części.
- Jeżeli jedynym rodzajem działalności w zakresie obróbki odpadów jest fermentacja beztlenowa, próg wydajności dla tej działalności wynosi 100 ton dziennie.
- 5.4. Składowiska odpadów, określone w art. 2 lit. g) dyrektywy Rady 1999/31/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów ⁽¹⁾, przyjmujące ponad 10 ton odpadów dziennie lub o całkowitej pojemności przekraczającej 25 000 ton, z wyjątkiem składowisk odpadów obojętnych.
- 5.5. Czasowe magazynowanie odpadów niebezpiecznych nieuwjętych w pkt 5.4 w oczekiwaniu na działalność ujętą w pkt 5.1, 5.2, 5.4 i 5.6 o całkowitej pojemności przekraczającej 50 ton, z wyjątkiem czasowego magazynowania w oczekiwaniu na zbiórkę w miejscu wytworzenia odpadów.
- 5.6. Podziemne składowiska odpadów niebezpiecznych o całkowitej pojemności przekraczającej 50 ton.
6. Inne rodzaje działalności
- 6.1. Produkcja w instalacjach przemysłowych:
- a) pulpy drzewnej lub innych materiałów włóknistych;
 - b) papieru lub tektury, o wydajności przekraczającej 20 ton dziennie;
 - c) płyt drewnopochodnych: płyt o wiórach zorientowanych (OSB), płyt wiórowych lub płyt pilśniowych o wydajności przekraczającej 600 m³ dziennie.
- 6.2. Obróbka wstępna (mycie, bielienie, merceryzacja) lub barwienie włókien albo materiałów włókienniczych, o wydajności przekraczającej 10 ton dziennie
- 6.3. Garbowanie skór, o wydajności przekraczającej 12 ton produktu końcowego dziennie
- 6.4. a) Prowadzenie rzeźni, w których produkcja tusz przekracza 50 ton dziennie
- b) Obróbka i przetwórstwo poza wyłącznym pakowaniem następujących surowców przetworzonych lub nieprzetworzonych do celów wytwarzania produktów spożywczych lub paszy z:
- (i) tylko surowców pochodzenia zwierzęcego (innych niż wyłącznie mleko), o wydajności dziennej przekraczającej 75 ton produktu końcowego
 - (ii) tylko surowców roślinnych, o wydajności dziennej przekraczającej 300 ton produktu końcowego lub 600 ton dziennie, przy założeniu że instalacja jest eksploatowana przez najwyżej 90 kolejnych dni w danym roku;
 - (iii) surowców pochodzenia zwierzęcego i roślinnego, w produktach łączonych i osobnych, o wydajności dziennej produktu końcowego przekraczającej:
 - 75 ton jeżeli A wynosi 10 lub więcej; lub
 - $[300 - (22,5 \times A)]$ w pozostałych przypadkach
- gdzie „A” oznacza część materiału zwierzęcego (w procentach wagi) w odniesieniu do wydajności produkcji produktu końcowego.

Końcowa waga produktu nie obejmuje opakowania.

⁽¹⁾ Dz.U. L 182 z 16.7.1999, s. 1.

Niniejsza podsekcja nie ma zastosowania, jeżeli surowcem jest samo mleko.

- c) Obróbka i przetwórstwo samego mleka, o ilości otrzymywanego mleka przekraczającej 200 ton dziennie (średnia roczna).
- 6.5. Unieszkodliwianie lub recykling zwierząt padłych lub odpadów zwierzęcych, o wydajności przekraczającej 10 ton dziennie.
- 6.6. Intensywny chów drobiu lub świń:
 - a) z ponad 40 000 miejsc dla drobiu;
 - b) z ponad 2 000 miejsc dla tuczników (powyżej 30 kg); lub
 - c) z ponad 750 miejscami dla macior.
- 6.7. Powierzchniowa obróbka substancji, przedmiotów lub produktów, z wykorzystaniem rozpuszczalników organicznych, w szczególności do zdobienia, drukowania, powlekania, odtłuszczania, impregnacji wodoodpornej, zaklejania, malowania, czyszczenia lub impregnowania za pomocą rozpuszczalnika organicznego, o wydajności przekraczającej 150 kg na godzinę lub przekraczającej 200 ton rocznie
- 6.8. Produkcja węgla (twardego palonego) lub elektrografitu, w drodze spalania lub grafityzacji.
- 6.9. Wychwytywanie strumieni CO₂ z instalacji objętych niniejszą dyrektywą na użytek geologicznego składowania zgodnie z dyrektywą 2009/31/WE.
- 6.10. Konserwacja drewna i produktów z drewna produktami chemicznymi o wydajności przekraczającej 75 m³ dziennie, innymi niż przewidzianymi wyłącznie do stosowania w przypadku szyn.
- 6.11. oczyszczanie ścieków nieobjętych dyrektywą 91/271/EWG i pochodzących z instalacji objętych rozdziałem II, prowadzonych przez niezależnego operatora.

ZAŁĄCZNIK II

Wykaz substancji zanieczyszczających

POWIETRZE

1. Dwutlenek siarki i inne związki siarki
2. Tlenki azotu i inne związki azotu
3. Tlenek węgla
4. Lotne związki organiczne
5. Metale i ich związki
6. Pył oraz drobne cząstki pyłu zawieszonego
7. Azbest (pył zawieszony, włókna)
8. Chlor i jego związki
9. Fluor i jego związki
10. Arsen i jego związki
11. Cyjanki
12. Substancje i mieszaniny, co do których udowodniono, że posiadają właściwości rakotwórcze i mutagenne lub właściwości, które drogą powietrzną mogą wpłynąć na rozmnażanie
13. Polichlorowane dwubenzodioxyny i polichlorowane dwubenzofurany

WODA

1. Związki chloroorganiczne i substancje mogące tworzyć takie związki w środowisku wodnym
 2. Związki fosforoorganiczne
 3. Związki cynoorganiczne
 4. Substancje i mieszaniny, co do których udowodniono, że posiadają właściwości rakotwórcze i mutagenne lub właściwości, które mogą wpływać na rozmnażanie w środowisku wodnym lub przez środowisko wodne
 5. Węglowodory trwałe oraz trwałe i bioakumulacyjne toksyczne substancje organiczne
 6. Cyjanki
 7. Metale i ich związki
 8. Arsen i jego związki
 9. Biocydy i środki ochrony roślin
 10. Materiały zawieszone
 11. Substancje, które przyczyniają się do eutrofizacji (zwłaszcza azotany i fosforany)
 12. Substancje, które mają niepożądany wpływ na równowagę tlenową (oraz można dokonywać ich pomiaru z wykorzystaniem parametrów takich jak biochemiczne zapotrzebowanie tlenu, ChZT itd.)
 13. Substancje wymienione w załączniku X do dyrektywy 2000/60/WE
-

ZAŁĄCZNIK III

Kryteria ustalania najlepszych dostępnych technik

1. wykorzystanie technologii o niskiej ilości odpadów;
 2. wykorzystanie substancji stwarzających mniejsze zagrożenie;
 3. zwiększanie odzysku i recyklingu substancji wytwarzanych i wykorzystywanych w procesie oraz odpadów, w stosownych przypadkach;
 4. porównywalne procesy, urządzenia lub metody działania, które zostały wypróbowane i odniosły sukces na skalę przemysłową;
 5. postęp technologiczny i rozwój wiedzy;
 6. charakter, skutki i wielkość emisji;
 7. terminy przekazania do eksploatacji nowych lub istniejących instalacji;
 8. czas potrzebny do wprowadzenia najlepszych dostępnych technik;
 9. zużycie i właściwości surowców (łącznie z wodą) wykorzystywanych w procesie oraz efektywność energetyczna;
 10. potrzeba zapobiegania lub ograniczania do minimum całkowitego wpływu emisji na środowisko oraz związanych z tym zagrożeń;
 11. potrzeba zapobiegania wypadkom oraz minimalizowania skutków dla środowiska;
 12. informacje publikowane przez międzynarodowe organizacje publiczne.
-

ZAŁĄCZNIK IV

Udział społeczeństwa w podejmowaniu decyzji

1. Społeczeństwo jest informowane (poprzez ogłoszenia publiczne lub inne właściwe środki, takie jak media elektroniczne, gdy są dostępne) o następujących kwestiach w procedurze podejmowania decyzji lub, najpóźniej, kiedy tylko informacje mogą być należycie dostarczone:
 - a) wniosek o pozwolenie lub, jeżeli zaistnieją takie przypadki, propozycja uaktualnienia pozwolenia lub warunków pozwolenia zgodnie z art. 21, włączając opis elementów wymienionych w art. 12 ust. 1;
 - b) o ile to stosowne, fakt, że decyzja poddana jest krajowej lub transgranicznej ocenie wpływu na środowisko lub konsultacjom między państwami członkowskimi zgodnie z art. 26;
 - c) szczegółowe dane dotyczące właściwych organów odpowiedzialnych za podejmowanie decyzji, tych, od których można uzyskać istotne informacje, tych, do których mogą być przedkładane komentarze i zapytania oraz szczegóły harmonogramu na przekazanie komentarzy lub zapytań;
 - d) charakter możliwych decyzji lub, jeżeli jest tylko jedna, projekt decyzji;
 - e) o ile to stosowne, szczegóły odnoszące się do propozycji dotyczącej aktualizacji pozwolenia lub warunków pozwolenia;
 - f) wskazanie czasu i miejsc, gdzie lub za pomocą których istotne informacje są udostępniane;
 - g) szczegóły uzgodnień dotyczących udziału społeczeństwa, wydane zgodnie z. pkt 5.
2. Państwa członkowskie zapewniają, że w odpowiednich ramach czasowych następujące informacje są podawane do wiadomości zainteresowanej społeczności:
 - a) zgodnie z ustawodawstwem krajowym, główne sprawozdania i porady wydane właściwemu organowi lub organom w czasie gdy zainteresowana społeczność była informowana zgodnie z pkt 1;
 - b) zgodnie z przepisami dyrektywy 2003/4/WE informacje inne niż te, o których mowa w pkt 1, które mają związek z decyzją zgodnie z art. 5 niniejszej dyrektywy oraz które są udostępniane dopiero po poinformowaniu zainteresowanej społeczności zgodnie z pkt 1.
3. Zainteresowana społeczność uprawniona jest do przekazania właściwym organom uwag i opinii przed podjęciem decyzji.
4. Rezultaty konsultacji przeprowadzonych zgodnie z niniejszym załącznikiem muszą być wzięte pod uwagę w momencie podejmowania decyzji.
5. Szczegółowe regulacje dotyczące informowania społeczeństwa (na przykład poprzez rozlepianie plakatów w określonym promieniu lub publikację w lokalnych gazetach) oraz konsultowania zainteresowanej społeczności (na przykład poprzez pisemne propozycje lub w drodze publicznego zapytania), są ustalane przez państwa członkowskie. Przewidziane są odpowiednie ramy czasowe dla różnych faz, dające wystarczającą ilość czasu na poinformowanie społeczeństwa oraz zainteresowanej społeczności, aby przygotowały się i skutecznie uczestniczyły w podejmowaniu decyzji dotyczących środowiska, z zastrzeżeniem przepisów niniejszego załącznika.

ZAŁĄCZNIK V

Przepisy techniczne dotyczące obiektów energetycznego spalania

CZĘŚĆ 1

Dopuszczalne wielkości emisji dla obiektów energetycznego spalania, których mowa w art. 30 ust. 2

1. Wszystkie dopuszczalne wielkości emisji oblicza się w temperaturze 273,15 K, pod ciśnieniem 101,3 kPa i po odliczeniu zawartości pary wodnej w gazach odlotowych, przy znormalizowanej zawartości O₂ wynoszącej 6 % dla paliw stałych, 3 % dla obiektów energetycznego spalania innych niż turbiny gazowe i silniki gazowe wykorzystujących paliwa płynne i gazowe, oraz 15 % dla turbin i silników gazowych.
2. Dopuszczalne wielkości emisji (mg/Nm³) SO₂ dla obiektów energetycznego spalania wykorzystujących paliwa stałe lub płynne z wyjątkiem turbin gazowych i silników gazowych

Całkowita nominalna moc dostarczona w paliwie (MW)	Węgiel kamienny i brunatny i inne paliwa stałe	Biomasa	Torf	Paliwa płynne
50–100	400	200	300	350
100–300	250	200	300	250
> 300	200	200	200	200

Obiekty energetycznego spalania, stosujące paliwa stałe, które uzyskały pozwolenie przed dniem 27 listopada 2002 r. lub których operatorzy złożyli kompletny wniosek o pozwolenie przed tym dniem, pod warunkiem że eksploatację obiektu rozpoczęto nie później niż w dniu 27 listopada 2003 r., oraz które w ciągu roku działają przez okres nie dłuższy niż 1 500 godzin czasu funkcjonowania (średnia krocząca z pięciu lat) podlegają dopuszczalnej wielkości emisji SO₂ wynoszącej 800 mg/Nm³.

Obiekty energetycznego spalania stosujące paliwa płynne, które uzyskały pozwolenie przed dniem 27 listopada 2002 r. lub których operatorzy złożyli kompletny wniosek o pozwolenie przed tym dniem, pod warunkiem że eksploatację obiektu rozpoczęto nie później niż w dniu 27 listopada 2003 r., oraz które w ciągu roku działają przez okres nie dłuższy niż 1 500 godzin czasu funkcjonowania (średnia krocząca z pięciu lat), podlegają dopuszczalnej wielkości emisji SO₂ wynoszącej 850 mg/Nm³ w przypadku obiektów o całkowitej nominalnej mocy dostarczonej w paliwie nieprzekraczającej 300 MW oraz wynoszącej 400 mg/Nm³ w przypadku obiektów o całkowitej nominalnej mocy dostarczonej w paliwie większej niż 300 MW.

Część obiektu energetycznego spalania odprowadzająca gazy odlotowe jednym lub więcej niż jednym osobnym przewodem wspólnego kominu, eksploatowana przez nie więcej niż 1 500 godzin czasu funkcjonowania rocznie (średnia krocząca z pięciu lat) może podlegać dopuszczalnym wielkościom emisji określonym w poprzednich dwóch akapitach w odniesieniu do całkowitej nominalnej mocy dostarczonej w paliwie całego obiektu energetycznego spalania. W takich przypadkach emisje z każdego przewodu są monitorowane osobno.

3. Dopuszczalne wielkości emisji (mg/Nm³) SO₂ dla obiektów energetycznego spalania wykorzystujących paliwa gazowe z wyjątkiem turbin gazowych i silników gazowych.

Ogółem	35
Gaz skroplony	5
Gazy niskokaloryczne z pieców koksowniczych	400
Niskokaloryczne gazy wielkopieczowe	200

Obiekty energetycznego spalania opalane niskokalorycznymi gazami pochodzącymi ze zgazowania pozostałości po destylacji, którym udzielono pozwolenia przed dniem 27 listopada 2002 r. lub których operatorzy złożyli kompletny wniosek o pozwolenie przed tym dniem, pod warunkiem że eksploatację obiektu rozpoczęto nie później niż w dniu 27 listopada 2003 r., podlegają dopuszczalnej wielkości emisji SO₂ wynoszącej 800 mg/Nm³.

4. Dopuszczalne wielkości emisji (mg/Nm^3) NO_x dla instalacji spalania wykorzystujących paliwa stałe lub płynne z wyjątkiem turbin gazowych i silników gazowych

Całkowita nominalna moc dostarczona w paliwie (MW)	Węgiel kamienny i brunatny i inne paliwa stałe	Biomasa i torf	Paliwa płynne
50–100	300 450 w przypadku spalania sproszkowanego węgla brunatnego	300	450
100–300	200	250	200 ⁽¹⁾
> 300	200	200	150 ⁽¹⁾

Uwaga:

- ⁽¹⁾ Dopuszczalna wielkość emisji wynosi $450 \text{ mg}/\text{Nm}^3$ w przypadku opalania pozostałościami po destylacji i konwersji w procesie rafinacji ropy naftowej wykorzystywanymi na własne potrzeby w obiektach energetycznego spalania o całkowitej nominalnej mocy dostarczonej w paliwie nieprzekraczającej 500 MW, którym udzielono pozwolenia przed dniem 27 listopada 2002 r. lub których operatorzy złożyli kompletny wniosek o pozwolenie przed tym dniem, pod warunkiem że eksploatację obiektu rozpoczęto nie później niż w dniu 27 listopada 2003 r.

Obiekty energetycznego spalania w instalacjach chemicznych, które wykorzystują na własne potrzeby płynne pozostałości poprodukcyjne jako paliwo niehandlowe, o całkowitej nominalnej mocy dostarczonej w paliwie nieprzekraczającej 500 MW, którym udzielono pozwolenia przed dniem 27 listopada 2002 r. lub których operatorzy złożyli kompletny wniosek o pozwolenie przed tym dniem, pod warunkiem że eksploatację obiektu rozpoczęto nie później niż w dniu 27 listopada 2003 r., podlegają dopuszczalnej wielkości emisji NO_x wynoszącej $450 \text{ mg}/\text{Nm}^3$.

Obiekty energetycznego spalania stosujące paliwa stałe lub płynne, o całkowitej nominalnej mocy dostarczonej w paliwie nieprzekraczającej 500 MW, które uzyskały pozwolenie przed dniem 27 listopada 2002 r. lub których operatorzy złożyli kompletny wniosek o pozwolenie przed tym dniem, pod warunkiem że eksploatację obiektu rozpoczęto nie później niż w dniu 27 listopada 2003 r., oraz które w ciągu roku działają przez okres nie dłuższy niż 1 500 godzin czasu funkcjonowania (średnia krocząca z pięciu lat) podlegają dopuszczalnej wielkości emisji NO_x wynoszącej $450 \text{ mg}/\text{Nm}^3$.

Obiekty energetycznego spalania stosujące paliwa stałe o całkowitej nominalnej mocy dostarczonej w paliwie wynoszącej ponad 500 MW, które uzyskały pozwolenie przed dniem 1 lipca 1987 r. oraz które w ciągu roku działają przez okres nie dłuższy niż 1 500 godzin czasu funkcjonowania (średnia krocząca z pięciu lat) podlegają dopuszczalnej wielkości emisji NO_x wynoszącej $450 \text{ mg}/\text{Nm}^3$.

Obiekty energetycznego spalania stosujące paliwa płynne, o całkowitej nominalnej mocy dostarczonej w paliwie wynoszącej powyżej 500 MW, które uzyskały pozwolenie przed dniem 27 listopada 2002 r. lub których operatorzy złożyli kompletny wniosek o pozwolenie przed tym dniem, pod warunkiem że eksploatację obiektu rozpoczęto nie później niż w dniu 27 listopada 2003 r., oraz które w ciągu roku działają przez okres nie dłuższy niż 1 500 godzin czasu funkcjonowania (średnia krocząca z pięciu lat) podlegają dopuszczalnej wielkości emisji NO_x wynoszącej $400 \text{ mg}/\text{Nm}^3$.

Część obiektów energetycznego spalania odprowadzająca gazy odlotowe jednym lub więcej niż jednym osobnym przewodem wspólnego komina, eksploatowana przez najwyżej 1 500 godzin czasu funkcjonowania rocznie (średnia krocząca z pięciu lat) może podlegać dopuszczalnym wielkościom emisji określonym w poprzednich trzech ustępach w odniesieniu do całkowitej nominalnej mocy dostarczonej w paliwie całym obiekcie energetycznego spalania. W takich przypadkach emisje z każdego przewodu są monitorowane osobno.

5. Turbiny gazowe (w tym turbiny gazowe o cyklu złożonym (CCGT)) wykorzystujące lekkie i średnie destylaty jako paliwa płynne podlegają dopuszczalnej wielkości emisji NO_x wynoszącej $90 \text{ mg}/\text{Nm}^3$ oraz CO wynoszącej $100 \text{ mg}/\text{Nm}^3$.

Turbiny gazowe do użytku w razie awarii, które działają krócej niż 500 godzin czasu funkcjonowania na rok, nie są objęte dopuszczalnymi wielkościami emisji określonymi w niniejszym punkcie. Operator takich instalacji rejestruje wykorzystany czas funkcjonowania.

6. Dopuszczalne wielkości emisji (mg/Nm^3) NO_x oraz CO dla obiektów energetycznego spalania opalanych gazem

	NO_x	CO
Obiekty energetycznego spalania opalane gazem ziemnym z wyjątkiem turbin gazowych i silników gazowych	100	100
Obiekty energetycznego spalania opalane gazem wielkopieczowym, gazem koksowniczym lub niskokalorycznymi gazami pochodzącymi ze zgazowania pozostałości porafinacyjnych, z wyjątkiem turbin gazowych i silników gazowych	200 ⁽⁴⁾	—
Obiekty energetycznego spalania opalane innymi gazami z wyjątkiem turbin gazowych i silników gazowych	200 ⁽⁴⁾	—
Turbiny gazowe (łącznie z CCGT) wykorzystujące jako paliwo gaz ziemny ⁽¹⁾	50 ⁽²⁾ ⁽³⁾	100
Turbiny gazowe (łącznie z CCGT) wykorzystujące jako paliwo inne gazy	120	—
Silniki gazowe	100	100

Uwagi:

- (1) Gaz ziemny jest naturalnie występującym metanem o zawartości nie większej niż 20 % (objętościowo) składników obojętnych i innych składników.
- (2) 75 mg/Nm^3 w następujących przypadkach, gdy wydajność turbiny gazowej jest ustalona przy obciążeniu podstawowym według normy ISO:
- (i) turbiny gazowe wykorzystywane w połączonych systemach ciepłowniczych i energii elektrycznej o ogólnej sprawności większej niż 75 %;
 - (ii) turbiny gazowe wykorzystywane w obiektach cyklu łącznego o rocznej średniej ogólnej sprawności elektrycznej większej niż 55 %;
 - (iii) turbiny gazowe dla urządzeń mechanicznych.
- (3) Dla turbin gazowych niepodlegających żadnej z kategorii wymienionych w pkt 2, ale o sprawności większej niż 35 % — ustalonej przy obciążeniu podstawowym według normy ISO — dopuszczalna wielkość emisji NO_x wynosi $50\eta/35$, gdzie η jest wydajnością turbiny gazowej w warunkach obciążenia podstawowego według normy ISO, wyrażoną procentowo.
- (4) 300 mg/Nm^3 dla obiektów energetycznego spalania o całkowitej nominalnej mocy dostarczonej w paliwie nieprzekraczającej 500 MW którym udzielono pozwolenia przed dniem 27 listopada 2002 r. lub których operatorzy złożyli kompletny wniosek o pozwolenie przed tym dniem, pod warunkiem że eksploatację obiektu rozpoczęto nie później niż w dniu 27 listopada 2003 r.

Dla turbin gazowych (łącznie z CCGT) wielkości dopuszczalne emisji NO_x i CO wymienione w tabeli znajdującej się w niniejszym punkcie stosuje się jedynie powyżej 70 % obciążenia.

Dla turbin gazowych (łącznie z CCGT), które otrzymały pozwolenie przed dniem 27 listopada 2002 r. lub których operatorzy złożyli kompletny wniosek o pozwolenie przed tym dniem, pod warunkiem że eksploatację obiektu rozpoczęto nie później niż w dniu 27 listopada 2003 r., oraz które w ciągu roku działają przez okres nie dłuższy niż 1 500 godzin czasu funkcjonowania (średnia krocząca z pięciu lat), dopuszczalna wielkość emisji NO_x wynosi 150 mg/Nm^3 , gdy są opalane gazem ziemnym, oraz 200 mg/Nm^3 , gdy są opalane innymi gazami lub paliwami płynnymi.

Część obiektu energetycznego spalania odprowadzająca gazy odlotowe jednym lub więcej niż jednym osobnym przewodem wspólnego komina, eksploatowana przez nie więcej niż 1 500 godzin czasu funkcjonowania rocznie (średnia krocząca z pięciu lat) może podlegać dopuszczalnym wielkościom emisji określonym w poprzednim akapicie w odniesieniu do całkowitej nominalnej mocy dostarczonej w paliwie całego obiektu energetycznego spalania. W takich przypadkach emisje z każdego przewodu są monitorowane osobno.

Turbiny gazowe i silniki gazowe do użytku na wypadek awarii, które działają krócej niż 500 godzin czasu funkcjonowania rocznie, nie są objęte wielkościami dopuszczalnymi emisji, określonymi w niniejszym punkcie. Operator takich obiektów zapisuje wykorzystany czas funkcjonowania.

7. Dopuszczalne wielkości emisji (mg/Nm^3) pyłu dla obiektów energetycznego spalania wykorzystujących paliwa stałe lub płynne z wyjątkiem turbin gazowych i silników gazowych

Całkowita nominalna moc dostarczona w paliwie (MW)	Węgiel kamienny i brunatny i inne paliwa stałe	Biomasa i torf	Paliwa płynne ⁽¹⁾
50–100	30	30	30
100–300	25	20	25
> 300	20	20	20

Uwaga:

- (1) Dopuszczalna wielkość emisji wynosi 50 mg/Nm^3 w przypadku opalania pozostałościami po destylacji i konwersji w procesie rafinacji ropy naftowej wykorzystywanymi na własne potrzeby w obiektach energetycznego spalania, którym udzielono pozwolenia przed dniem 27 listopada 2002 r. lub których operatorzy złożyli kompletny wniosek o pozwolenie przed tym dniem, pod warunkiem że eksploatację obiektu rozpoczęto nie później niż w dniu 27 listopada 2003 r.

8. Dopuszczalne wielkości emisji (mg/Nm^3) pyłu dla obiektów energetycznego spalania wykorzystujących paliwa gazowe z wyjątkiem turbin gazowych i silników gazowych

Ogółem	5
Gaz wielkopiecowy	10
Gazy produkowane w przemyśle stalowym, które mogą być wykorzystywane gdzie indziej	30

CZĘŚĆ 2

Dopuszczalne wielkości emisji w odniesieniu do obiektów energetycznego spalania, o których mowa w art. 30 ust. 3.

1. Wszystkie dopuszczalne wielkości emisji oblicza się w temperaturze 273,15 K, pod ciśnieniem 101,3 kPa i po odliczeniu zawartości pary wodnej w gazach odlotowych, przy znormalizowanej zawartości O_2 wynoszącej 6 % dla paliw stałych, 3 % dla obiektów energetycznego spalania innych niż turbiny gazowe i silniki gazowe wykorzystujące paliwa płynne i gazowe oraz 15 % dla turbin i silników gazowych.

W przypadku turbin gazowych pracujących w cyklu łączonym z dodatkowym opalaniem znormalizowana zawartość O_2 może zostać określona przez właściwy organ, z uwzględnieniem szczególnych cech danej instalacji.

2. Dopuszczalne wielkości emisji (mg/Nm^3) SO_2 dla obiektów energetycznego spalania wykorzystujących paliwa stałe lub płynne z wyjątkiem turbin gazowych i silników gazowych

Całkowita nominalna moc dostarczona w paliwie (MW)	Węgiel kamienny i brunatny i inne paliwa stałe	Biomasa	Torf	Paliwa płynne
50–100	400	200	300	350
100–300	200	200	300 250 w przypadku spalania w łożu fluidalnym	200
> 300	150 200 w przypadku spalania w cyrkulacyjnym lub ciśnieniowym łożu fluidalnym	150	150 200 w przypadku spalania w łożu fluidalnym	150

3. Dopuszczalne wielkości emisji (mg/Nm^3) SO_2 dla obiektów energetycznego spalania wykorzystujących paliwa gazowe z wyjątkiem turbin gazowych i silników gazowych

Ogółem	35
Gaz skroplony	5
Niskokaloryczne gazy koksownicze	400
Niskokaloryczne gazy wielkopiecowe	200

4. Dopuszczalne wielkości emisji (mg/Nm^3) NO_x dla obiektu energetycznego spalania wykorzystujących paliwa stałe lub płynne z wyjątkiem turbin gazowych i silników gazowych

Całkowita nominalna moc dostarczona w paliwie (MW)	Węgiel kamienny i brunatny i inne paliwa stałe	Biomasa i torf	Paliwa płynne
50–100	300 400 w przypadku spalania sproszkowanego węgla brunatnego	250	300
100–300	200	200	150
> 300	150 200 w przypadku spalania sproszkowanego węgla brunatnego	150	100

5. Turbiny gazowe (w tym CCGT) wykorzystujące lekkie i średnie destylaty jako paliwa płynne podlegają dopuszczalnej wielkości emisji NO_x wynoszącej 50 mg/Nm^3 oraz CO wynoszącej 100 mg/Nm^3 .

Turbiny gazowe do użytku w razie awarii, które działają krócej niż 500 godzin czasu funkcjonowania na rok nie są objęte dopuszczalnymi wielkościami emisji określonymi w niniejszym punkcie. Operator takich obiektów rejestruje wykorzystany czas funkcjonowania.

6. Dopuszczalne wielkości emisji (mg/Nm^3) NO_x oraz CO dla obiektów energetycznego spalania opalanych gazem

	NO_x	CO
Obiekty energetycznego spalania inne niż turbiny gazowe i silniki gazowe	100	100
Turbiny gazowe (łącznie z CCGT)	50 ⁽¹⁾	100
Silniki gazowe	75	100

Uwaga:

⁽¹⁾ Dla turbin gazowych pracujących w pojedynczym cyklu, o sprawności większej niż 35 % — ustalonej przy obciążeniu podstawowym według normy ISO — dopuszczalna wielkość emisji NO_x wynosi $50\eta/35$, gdzie η jest wydajnością turbiny gazowej w warunkach obciążenia podstawowego według normy ISO, wyrażoną procentowo.

Dla turbin gazowych (łącznie z CCGT) wielkości dopuszczalne emisji NO_x i CO wymienione w niniejszym punkcie stosuje się jedynie powyżej 70 % obciążenia.

Turbiny gazowe i silniki gazowe do użytku na wypadek awarii, które działają krócej niż 500 godzin czasu funkcjonowania rocznie, nie są objęte wielkościami dopuszczalnych emisji, określonymi w niniejszym punkcie. Operator takich obiektów zapisuje wykorzystany czas funkcjonowania.

7. Dopuszczalne wielkości emisji (mg/Nm^3) pyłu dla obiektów energetycznego spalania wykorzystujących paliwa stałe lub płynne z wyjątkiem turbin gazowych i silników gazowych.

Całkowita nominalna moc dostarczona w paliwie (MW)	
50– 300	20
> 300	10
	20 dla biomasy i torfu

8. Dopuszczalne wielkości emisji (mg/Nm^3) pyłu dla obiektów energetycznego spalania wykorzystujących paliwa gazowe z wyjątkiem turbin gazowych i silników gazowych

Ogółem	5
Gaz wielkopiecowy	10
Gazy produkowane w przemyśle stalowym, które mogą być wykorzystywane gdzie indziej	30

CZĘŚĆ 3

Monitorowanie emisji

1. Stężenia SO_2 , NO_x i pyłu w gazach odlotowych z każdego obiektu energetycznego spalania o całkowitej nominalnej mocy dostarczonej w paliwie 100 MW lub większej podlegają ciągłym pomiarom.

Stężenie CO w gazach odlotowych z każdego obiektu energetycznego spalania opalanego paliwami gazowymi o całkowitej nominalnej mocy dostarczonej w paliwie 100 MW lub większej podlega ciągłym pomiarom.

2. Właściwy organ może zdecydować o niewymaganiu ciągłych pomiarów, o których mowa w pkt 1, w następujących przypadkach:

- dla obiektów energetycznego spalania o żywotności mniejszej niż 10 000 godzin czasu funkcjonowania;
- dla SO_2 i pyłu z obiektów energetycznego spalania opalanych gazem ziemnym;

- c) dla SO_2 z obiektów energetycznego spalania opalanych olejem o znanej zawartości siarki, w przypadku gdy brak sprzętu odsiarczającego gazy odlotowe;
 - d) dla SO_2 z obiektów energetycznego spalania opalanych biomasą, jeżeli operator może udowodnić, że emisje SO_2 w żadnych warunkach nie mogą być wyższe od określonych przepisami dopuszczalnych wielkości emisji.
3. W przypadku gdy nie są wymagane pomiary ciągłe, pomiary SO_2 , NO_x , pyłu, oraz w przypadku obiektów opalanych gazem, również pomiary CO wymagane są przynajmniej raz na sześć miesięcy.
 4. W przypadku obiektów energetycznego spalania opalanych węglem kamiennym lub brunatnym, pomiar całkowitych emisji rtęci dokonywany jest przynajmniej raz na rok.
 5. Alternatywnie do pomiarów SO_2 i NO_x , o których mowa w pkt 3, w celu określenia emisji SO_2 i NO_x można wykorzystywać inne procedury zweryfikowane i zatwierdzone przez właściwy organ. Takie procedury wykorzystują odpowiednie normy CEN, lub jeśli normy CEN nie są dostępne, normy ISO, normy krajowe lub inne normy międzynarodowe, które zapewniają dostarczenie danych równoważnej jakości naukowej.
 6. Właściwy organ jest informowany o znaczących zmianach w typie wykorzystanego paliwa lub sposobach działania obiektu. Właściwy organ decyduje, czy wymogi dotyczące monitorowania ustanowione w pkt 1–4 są wciąż odpowiednie, czy wymagają dostosowania.
 7. Pomiary ciągłe przeprowadzane zgodnie z pkt 1 obejmują pomiar zawartości tlenu, temperatury, ciśnienia i zawartości pary wodnej gazów odlotowych. Ciągły pomiar zawartości pary wodnej w gazach odlotowych nie jest konieczny, pod warunkiem że zapewni się wysuszenie próbki gazu odlotowego przed analizą emisji.
 8. Pobieranie próbek i analiza odpowiednich substancji zanieczyszczających i pomiary parametrów procesu, jak również zapewnienie jakości zautomatyzowanych systemów pomiarowych i referencyjne metody pomiarowe mające na celu kalibrację tych systemów przeprowadzane są zgodnie z normami CEN. Jeśli normy CEN nie są dostępne, stosuje się normy ISO, normy krajowe lub inne normy międzynarodowe, które zapewniają dostarczenie danych o równoważnej jakości naukowej.

Zautomatyzowane systemy pomiarowe podlegają kontroli za pomocą równoległych pomiarów przy zastosowaniu metod referencyjnych co najmniej raz w roku.

Operator informuje właściwy organ o wynikach sprawdzania zautomatyzowanych systemów pomiarowych.

9. Przy poziomie dopuszczalnej wielkości emisji wartość 95 % przedziałów ufności pojedynczego zmierzonego wyniku nie przekracza następujących wartości procentowych dopuszczalnej wielkości emisji:

Tlenek węgla:	10 %
Dwutlenek siarki	20 %
Tlenki azotu	20 %
Pył	30 %

10. Zatwierdzone godzinne i dzienne wartości średnie ustalane są ze zmierzonych ważnych średnich wartości godzinnych po odjęciu wartości przedziału ufności, określonego w pkt 9.

Każdy dzień, w którym więcej niż trzy średnie wartości godzinne są nieważne z powodu niesprawności lub konserwacji zautomatyzowanego systemu pomiarowego, jest unieważniany. Jeżeli w ciągu roku więcej niż dziesięć dni jest nieważnych w odniesieniu do takich sytuacji, właściwy organ wymaga od operatora podjęcia odpowiednich środków w celu poprawy wiarygodności zautomatyzowanego systemu pomiarowego.

11. W przypadku obiektów, które muszą przestrzegać stopni odsiarczania, o których mowa w art. 31, regularnemu monitorowaniu podlega także zawartość siarki w paliwie spalonym w obiekcie energetycznego spalania. Właściwe organy są informowane o istotnych zmianach w rodzaju stosowanego paliwa.

CZĘŚĆ 4

Ocena zgodności z dopuszczalnymi wielkościami emisji

1. W przypadku pomiarów ciągłych uznaje się, że dopuszczalne wielkości emisji określone w częściach 1 i 2 są przestrzegane, jeżeli ocena wyników pomiarowych wskazuje – w odniesieniu do czasu funkcjonowania w ciągu roku kalendarzowego – że spełnione zostały wszystkie następujące warunki:
 - a) żadna z zatwierdzonych średnich wartości miesięcznych nie przekracza wielkości dopuszczalnych emisji określonych w częściach 1 i 2;
 - b) żadna z zatwierdzonych średnich wartości dziennych nie przekracza 110 % odpowiedniej wielkości dopuszczalnej emisji określonej w częściach 1 i 2;
 - c) w przypadku obiektów energetycznego spalania składających się jedynie z kotłów wykorzystujących węgiel, o całkowitej nominalnej mocy dostarczonej w paliwie poniżej 50 MW, żadna z zatwierdzonych średnich wartości dziennych nie przekracza 150 % odpowiednich wielkości dopuszczalnych emisji określonych w częściach 1 i 2;
 - d) 95 % wszystkich zatwierdzonych średnich wartości godzinnych w ciągu roku nie przekracza 200 % odpowiednich wielkości dopuszczalnych emisji określonych w częściach 1 i 2.

Zatwierdzone wartości średnie określa się zgodnie z częścią 3 pkt 10.

Do celów obliczenia średnich wielkości emisji nie uwzględnia się wartości mierzonych w okresach, o których mowa w art. 30 ust 5 i 6 oraz art. 37, jak również w okresach rozruchu i wyłączenia.

2. W przypadku gdy nie są wymagane pomiary ciągłe, dopuszczalne wielkości emisji określone w części 1 i 2 uważa się za przestrzegane, jeśli wyniki każdej serii pomiarów lub innych procedur określonych i ustalonych zgodnie z zasadami przewidzianymi przez właściwe organy nie przekraczają dopuszczalnych wielkości emisji.

CZĘŚĆ 5

Minimalny stopień odsiarczania

1. Minimalny stopień odsiarczania dla obiektów energetycznego spalania, o których mowa w art. 30 ust. 2

Całkowita nominalna moc dostarczona w paliwie (MW)	Minimalny stopień odsiarczania	
	Obiekty, które otrzymały pozwolenie przed dniem 27 listopada 2002 r. lub których operatorzy złożyli kompletny wniosek o pozwolenie przed tym dniem, pod warunkiem że eksploatację obiektu rozpoczęto nie później niż w dniu 27 listopada 2003 r.	Inne obiekty
50–100	80 %	92 %
100–300	90 %	92 %
> 300	96 % ⁽¹⁾	96 %

Uwaga:

⁽¹⁾ W przypadku obiektów energetycznego spalania opalanych łupkiem bitumicznym minimalny stopień odsiarczania wynosi 95 %.

2. Minimalny stopień odsiarczania dla obiektów energetycznego spalania, o których mowa w art. 30 ust. 3

Całkowita nominalna moc dostarczona w paliwie (MW)	Minimalny stopień odsiarczania
50–100	93 %
100–300	93 %
> 300	97 %

CZĘŚĆ 6

Stosowanie stopni odsiarczania

Minimalne stopnie odsiarczania, o których mowa w niniejszym załączniku część 5 mają zastosowanie jako średnia miesięczna dopuszczalna wielkość.

CZĘŚĆ 7

Średnie dopuszczalne wielkości emisji dla obiektów energetycznego spalania wielopaliwowego w obrębie rafinerii

Średnie dopuszczalne wielkości emisji SO₂ (mg/Nm³) dla obiektów energetycznego spalania wielopaliwowego w obrębie rafinerii, z wyjątkiem turbin gazowych i silników gazowych, które wykorzystują na własne potrzeby pozostałości po destylacji i konwersji w procesie rafinacji ropy naftowej jako samodzielne paliwo lub razem z innymi paliwami:

- a) dla obiektów energetycznego spalania, które uzyskały pozwolenie przed dniem 27 listopada 2002 r. lub których operatorzy złożyli kompletny wniosek o pozwolenie przed tym dniem, pod warunkiem że eksploatację obiektu rozpoczęto nie później niż w dniu 27 listopada 2003 r.: 1 000 mg/Nm³;
- b) dla innych obiektów energetycznego spalania: 600 mg/Nm³.

Te dopuszczalne wielkości emisji oblicza się w temperaturze 273,15 K, pod ciśnieniem 101,3 kPa i po odliczeniu zawartości pary wodnej w gazach odlotowych, przy znormalizowanej zawartości O₂ wynoszącej 6 % dla paliw stałych i 3 % dla paliw płynnych i gazowych.

ZAŁĄCZNIK VI

Przepisy techniczne dotyczące spalarni odpadów i współspalarni odpadów

CZĘŚĆ 1

Definicje

Na użytek niniejszego załącznika stosuje się następujące definicje:

- a) „istniejąca spalarnia odpadów” oznacza jedną z następujących spalarni odpadów:
- (i) która była eksploatowana i która miała pozwolenie zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami prawa unijnego przed dniem 28 grudnia 2002 r.,
 - (ii) której zezwolono lub która została zarejestrowana do celów spalania odpadów i uzyskała pozwolenie przed dniem 28 grudnia 2002 r. zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami prawa unijnego, pod warunkiem że obiekt oddano do eksploatacji nie później niż w dniu 28 grudnia 2003 r.,
 - (iii) która według opinii właściwego organu była przedmiotem pełnego wniosku o pozwolenie przed dniem 28 grudnia 2002 r., pod warunkiem że obiekt został oddany do eksploatacji nie później niż w dniu 28 grudnia 2004 r.;
- b) „nowa spalarnia odpadów” oznacza każdą spalarnię odpadów nieobjętą lit. a).

CZĘŚĆ 2

Współczynniki toksyczności dla dibenzo-p-dioksyn i dibenzofuranów

W celu określenia całkowitego stężenia dioksyn i furanów przed dodaniem mnoży się stężenie masowe następujących dibenzo-p-dioksyn i dibenzofuranów przez następujące współczynniki toksyczności:

	Współczynnik toksyczności
2,3,7,8 — Tetrachlorodibenzodioksyna (TCDD)	1
1,2,3,7,8 — Pentachlorodibenzodioksyna (PeCDD)	0,5
1,2,3,4,7,8 — Heksachlorodibenzodioksyna (HxCDD)	0,1
1,2,3,6,7,8 — Heksachlorodibenzodioksyna (HxCDD)	0,1
1,2,3,7,8,9 — Heksachlorodibenzodioksyna (HxCDD)	0,1
1,2,3,4,6,7,8 — Heptachlorodibenzodioksyna (HpCDD)	0,01
Oktachlorodibenzodioksyna (OCDD)	0,001
2,3,7,8 — Tetrachlorodibenzofuran (TCDF)	0,1
2,3,4,7,8 — Pentachlorodibenzofuran (PeCDF)	0,5
1,2,3,7,8 — Pentachlorodibenzofuran (PeCDF)	0,05
1,2,3,4,7,8 — Heksachlorodibenzofuran (HxCDF)	0,1
1,2,3,6,7,8 — Heksachlorodibenzofuran (HxCDF)	0,1
1,2,3,7,8,9 — Heksachlorodibenzofuran (HxCDF)	0,1
2,3,4,6,7,8 — Heksachlorodibenzofuran (HxCDF)	0,1
1,2,3,4,6,7,8 — Heptachlorodibenzofuran (HpCDF)	0,01
1,2,3,4,7,8,9 — Heptachlorodibenzofuran (HpCDF)	0,01
Oktachlorodibenzofuran (OCDF)	0,001

CZĘŚĆ 3

Dopuszczalne wielkości emisji do powietrza dla spalarni odpadów

1. Wszystkie dopuszczalne wielkości emisji oblicza się w temperaturze 273,15 K, pod ciśnieniem 101,3 kPa i po odliczeniu zawartości pary wodnej w gazach odlotowych.

Są one normalizowane w warunkach 11 % zawartości tlenu w gazie odlotowym, z wyjątkiem przypadków spalania mineralnego oleju odpadowego zgodnie z definicją zawartą w art. 3 pkt 3 dyrektywy 2008/98/WE, kiedy są normalizowane w warunkach 3 % zawartości tlenu, oraz przypadków, o których mowa w części 6 pkt 2.7.

- 1.1. Średnie dzienne dopuszczalne wielkości emisji następujących substancji zanieczyszczających (mg/Nm³)

Pył ogółem	10
Substancje organiczne w formie gazu i pary, wyrażone jako węgiel organiczny ogółem (TOC)	10
Chlorowódór (HCl)	10
Fluorek wodoru (HF)	1
Dwutlenek siarki (SO ₂)	50
Tlenek azotu (NO) i dwutlenek azotu (NO ₂) wyrażone jako NO ₂ dla istniejących spalarni odpadów o przepustowości nominalnej ponad 6 ton na godzinę lub nowych spalarni odpadów	200
Tlenek azotu (NO) i dwutlenek azotu (NO ₂) wyrażone jako NO ₂ dla istniejących spalarni odpadów o przepustowości nominalnej 6 ton na godzinę lub mniej	400

- 1.2. Średnie półgodzinne dopuszczalne wielkości emisji następujących substancji zanieczyszczających (mg/Nm³)

	(100 %) A	(97 %) B
Pył ogółem	30	10
Substancje organiczne w formie gazu i pary, wyrażone jako węgiel organiczny ogółem (TOC)	20	10
Chlorowódór (HCl)	60	10
Fluorek wodoru (HF)	4	2
Dwutlenek siarki (SO ₂)	200	50
Tlenek azotu (NO) i dwutlenek azotu (NO ₂) wyrażone jako NO ₂ dla istniejących spalarni odpadów o przepustowości nominalnej ponad 6 ton na godzinę lub nowych spalarni odpadów	400	200

- 1.3. Średnie dopuszczalne wielkości emisji (mg/Nm³) następujących metali ciężkich w okresie pobierania próbek wynoszącym minimalnie 30 minut, a maksymalnie 8 godzin

Kadm i jego związki, wyrażone jako kadm (Cd)	łącznie: 0,05
Tal i jego związki, wyrażone jako tal (Tl)	
Rtęć i jej związki, wyrażone jako rtęć (Hg)	0,05
Antymon i jego związki, wyrażone jako antymon (Sb)	łącznie: 0,5
Arsen i jego związki, wyrażone jako arsen (As)	
Ołów i jego związki, wyrażone jako ołów (Pb)	
Chrom i jego związki, wyrażone jako chrom (Cr)	
Kobalt i jego związki, wyrażone jako kobalt (Co)	
Miedź i jej związki, wyrażone jako miedź (Cu)	
Mangan i jego związki, wyrażone jako mangan (Mn)	
Nikiel i jego związki, wyrażone jako nikiel (Ni)	
Wanad i jego związki, wyrażone jako wanad (V)	

Te średnie wartości obejmują także odpowiednie emisje metali ciężkich i ich związków w formie gazu i pary.

- 1.4. Średnie dopuszczalne wielkości emisji (ng/Nm^3) dioksyn i furanów w okresie pobierania próbek wynoszącym minimalnie 6 godzin, a maksymalnie 8 godzin. Dopuszczalna wielkość emisji odnosi się do całkowitego stężenia dioksyn i furanów obliczonego zgodnie z częścią 2.

Dioksyne i furany	0,1
-------------------	-----

- 1.5. Dopuszczalne wielkości emisji (mg/Nm^3) tlenku węgla (CO) w gazach odlotowych:

- a) 50 jako średnia wartość dzienna;
- b) 100 jako średnia wartość półgodzinna.
- c) 150 jako średnia wartość 10-minutowa.

Właściwy organ może zezwolić na wyłączenia z dopuszczalnych wielkości emisji określonych w tym punkcie dla spalarni odpadów stosujących technologię łoża fluidalnego, pod warunkiem że pozwolenie określa dopuszczalną wielkość emisji tlenku węgla (CO) nie wyższą niż $100 \text{ mg}/\text{Nm}^3$ jako średnia wartość godzinna.

2. Dopuszczalne wielkości emisji mające zastosowanie w okolicznościach opisanych w art. 46 ust. 6 i art. 47.

Całkowite stężenie pyłu w emisjach do powietrza ze spalarni odpadów nie może w żadnym przypadku przekroczyć $150 \text{ mg}/\text{Nm}^3$ wyrażonych jako średnia półgodzinna. Nie wolno przekraczać dopuszczalnych wielkości emisji do powietrza TOC i CO określonych w pkt 1.2 i pkt 1.5 lit. b).

3. Państwa członkowskie mogą ustanowić zasady rządzące wyłączeniami przewidzianymi w niniejszej części.

CZĘŚĆ 4

Określenie dopuszczalnych wielkości emisji do powietrza dla współspalania odpadów

1. W każdym przypadku, gdy w tabeli w niniejszej części nie została określona właściwa całkowita dopuszczalna wielkość emisji „C”, stosuje się następujący wzór (regulę mieszania).

Dopuszczalną wielkość emisji dla każdej odpowiedniej substancji zanieczyszczającej i CO w gazie odlotowym, powstających ze współspalania odpadów oblicza się w następujący sposób:

$$\frac{V_{\text{odpady}} \times C_{\text{odpady}} + V_{\text{proc}} \times C_{\text{proc}}}{V_{\text{odpady}} + C_{\text{proc}}} = C$$

V_{odpady} : Objętość gazów odlotowych powstających ze spalania odpadów ustala się tylko dla odpadów o najniższej wartości kalorycznej określonej w pozwoleniu i znormalizowanej w warunkach określonych w niniejszej dyrektywie.

Jeśli uwolnione w wyniku tego procesu ciepło ze spalania odpadów niebezpiecznych jest mniejsze od 10 % całkowitego ciepła uwolnionego w obiekcie, V_{odpady} musi być obliczone z (orientacyjnej) ilości odpadów, które w wyniku spalania uwalniałyby 10 % ciepła przy ustalonej ilości całkowitej uwalnianego ciepła.

C_{odpady} : Dopuszczalna wielkość emisji dla spalarni odpadów określona w części 3.

V_{proc} : Objętość gazu odlotowego powstającego w wyniku procesu w obiekcie, włączając w to spalanie dozwolonych paliw zazwyczaj używanych w obiekcie (z wyłączeniem odpadów), ustalona na podstawie zawartości tlenu, przy których emisje muszą zostać znormalizowane jak określono w przepisach prawa unijnego lub prawa krajowego. W razie braku przepisów dla obiektu tego rodzaju stosuje się rzeczywistą zawartość tlenu w gazie odlotowym bez rozcieńczania powietrzem, które nie jest konieczne do procesu.

C_{proc} : Dopuszczalne wielkości emisji określone w niniejszej części dla niektórych rodzajów działalności przemysłowej lub w przypadku braku takich wartości, dopuszczalne wielkości emisji z obiektów, które są zgodne z krajowymi przepisami ustawowymi, wykonawczymi i administracyjnymi dla takich obiektów przy spalaniu zwykle dozwolonych paliw (z wyłączeniem odpadów). W razie braku takich środków stosowane są dopuszczalne wielkości emisji określone w pozwoleniu. W razie braku takiego pozwolenia stosowane są rzeczywiste wartości stężeń masowych.

- C: Całkowite dopuszczalne wielkości emisji przy zawartości tlenu określonej w niniejszej części dla niektórych rodzajów działalności przemysłowej i dla niektórych substancji zanieczyszczających, lub – w przypadku braku takich wartości – całkowite dopuszczalne wielkości emisji zastępujące dopuszczalne wielkości emisji określone w odpowiednich załącznikach do niniejszej dyrektywy. Całkowita zawartość tlenu mająca zastąpić zawartość tlenu dla normalizacji jest obliczana na podstawie powyższej zawartości przy uwzględnieniu wielkości cząstkowych.

Wszystkie dopuszczalne wielkości emisji oblicza się w temperaturze 273,15 K, pod ciśnieniem 101,3 kPa i po odliczeniu zawartości pary wodnej w gazach odlotowych.

Państwa członkowskie mogą ustanawiać zasady regulujące wyłączenia przewidziane w niniejszej części.

2. Szczególne przepisy dotyczące pieców cementowych do współspalania odpadów

- 2.1. Dopuszczalne wielkości emisji określone w pkt 2.2 i 2.3 stanowią średnie wartości dzienne w przypadku pyłu ogółem, HCl, HF, NO_x, SO₂ i TOC (dla pomiarów ciągłych), wartości średnie w okresie pobierania próbek wynoszącym minimalnie 30 minut, a maksymalnie 8 godzin w przypadku metali ciężkich oraz wartości średnie w okresie pobierania próbek wynoszącym minimalnie 6 godzin, a maksymalnie 8 godzin w przypadku dioksyn i furanów.

Wszystkie wartości są znormalizowane przy zawartości tlenu 10 %.

Średnie wartości półgodzinne potrzebne są tylko w celu obliczenia średnich wartości dziennych.

- 2.2. C – całkowite dopuszczalne wielkości emisji (mg/Nm³ z wyjątkiem dioksyn i furanów) następujących substancji zanieczyszczających

Substancja zanieczyszczająca	C
Pył ogółem	30
HCl	10
HF	1
NO _x	500 ⁽¹⁾
Cd + Tl	0,05
Hg	0,05
Sb + As + Pb + Cr + Co + Cu + Mn + Ni + V	0,5
Dioksyny i furany (ng/Nm ³)	0,1

⁽¹⁾ Do dnia 1 stycznia 2016 r. właściwy organ może zezwolić na wyłączenie z dopuszczalnych wielkości emisji dla NO_x w odniesieniu do pieców Lepola i długich pieców rotacyjnych, pod warunkiem że pozwolenie określa całkowitą dopuszczalną wielkość emisji dla NO_x nie większą niż 800 mg/Nm³.

- 2.3. C – całkowite dopuszczalne wielkości emisji (mg/Nm³) dla SO₂ i TOC

Zanieczyszczenie	C
SO ₂	50
TOC	10

Właściwy organ może udzielić odstępstwa w odniesieniu do dopuszczalnych wielkości emisji określonych w niniejszym punkcie w przypadkach gdy TOC i SO₂ nie powstają ze współspalania odpadów.

- 2.4. C – całkowite dopuszczalne wielkości emisji CO

Właściwy organ może ustalić dopuszczalne wielkości emisji CO.

3. Przepisy szczegółowe dla instalacji obiektów energetycznego prowadzących współspalanie odpadów

- 3.1. C_{proc} wyrażone jako średnie wartości dzienne (mg/Nm³) obowiązujące do daty określonej w art. 82 ust. 5.

W celu określenia całkowitej nominalnej mocy dostarczonej w paliwie obiektów energetycznego spalania stosuje się zasady łączenia określone w art. 29. Średnie wartości półgodzinne potrzebne są tylko w celu obliczenia średnich wartości dziennych.

C_{proc} dla paliw stałych z wyjątkiem biomasy (zawartość O_2 6 %):

Substancja zanieczyszczająca	< 50 MWth	50–100 MWth	100–300 MWth	> 300 MWth
SO_2	—	850	200	200
NO_x	—	400	200	200
Pył	50	50	30	30

C_{proc} dla biomasy (zawartość O_2 6 %):

Substancja zanieczyszczająca	< 50 MWth	50–100 MWth	100–300 MWth	> 300 MWth
SO_2	—	200	200	200
NO_x	—	350	300	200
Pył	50	50	30	30

C_{proc} dla paliw płynnych (zawartość O_2 3 %):

Substancja zanieczyszczająca	< 50 MWth	50–100 MWth	100–300 MWth	> 300 MWth
SO_2	—	850	400 do 200 (liniowy spadek ze 100 do 300 MWth)	200
NO_x	—	400	200	200
Pył	50	50	30	30

- 3.2. C_{proc} wyrażone jako średnie wartości dzienne (mg/Nm^3) obowiązujące od daty określonej w art. 82 ust. 6.

W celu określenia całkowitej nominalnej mocy dostarczonej w paliwie instalacji spalania stosuje się zasady łączenia określone w art. 29. Średnie wartości półgodzinne potrzebne są tylko w celu obliczenia średnich wartości dziennych.

- 3.2.1. C_{proc} w odniesieniu do obiektów energetycznego spalania, o których mowa w art. 30 ust. 2, oprócz turbin gazowych i silników gazowych

C_{proc} dla paliw stałych z wyjątkiem biomasy (zawartość O_2 6 %):

Substancja zanieczyszczająca	< 50 MWth	50–100 MWth	100–300 MWth	> 300 MWth
SO_2	—	400 dla torfu: 300	200	200
NO_x	—	300 dla sproszkowanego węgla brunatnego: 400	200	200
Pył	50	30	25 dla torfu: 20	20

C_{proc} dla biomasy (zawartość O_2 6 %):

Substancja zanieczyszczająca	< 50 MWth	50–100 MWth	100–300 MWth	> 300 MWth
SO_2	—	200	200	200
NO_x	—	300	250	200
Pył	50	30	20	20

C_{proc} dla paliw płynnych (zawartość O_2 3 %):

Substancja zanieczyszczająca	< 50 MWth	50–100 MWth	100–300 MWth	> 300 MWth
SO_2	—	350	250	200
NO_x	—	400	200	150
Pył	50	30	25	20

- 3.2.2. C_{proc} w odniesieniu do obiektów energetycznego spalania, o których mowa w art. 30 ust. 3, oprócz turbin gazowych i silników gazowych

C_{proc} dla paliw stałych z wyjątkiem biomasy (zawartość O_2 6 %):

Substancja zanieczyszczająca	< 50 MWth	50–100 MWth	100–300 MWth	> 300 MWth
SO_2	—	400 dla torfu: 300	200 dla torfu: 300, z wyjątkiem spalania w łożu fluidalnym: 250	150 dla spalania w cyrkulacyjnym lub ciśnieniowym łożu fluidalnym lub, w przypadku spalania torfu, dla każ- dego spalania w łożu fluidalnym 200
NO_x	—	300 dla torfu: 250	200	150 dla spalania sproszkowanego węgla brunatnego: 200
Pył	50	20	20	10 dla torfu: 20

C_{proc} dla biomasy (zawartość O_2 6 %):

Substancja zanieczyszczająca	< 50 MWth	50–100 MWth	100–300 MWth	> 300 MWth
SO_2	—	200	200	150
NO_x	—	250	200	150
Pył	50	20	20	20

C_{proc} dla paliw płynnych (zawartość O_2 3 %):

Substancja zanieczyszczająca	< 50 MWth	50–100 MWth	100–300 MWth	> 300 MWth
SO_2	—	350	200	150
NO_x	—	300	150	100
Pył	50	20	20	10

- 3.3. C — całkowita dopuszczalna wielkość emisji dla metali ciężkich (mg/Nm^3) wyrażone jako wartości średnie w okresie pobierania próbek wynoszącym minimalnie 30 minut a maksymalnie 8 godzin (6 % zawartości O_2 dla paliw stałych, 3 % dla paliw płynnych):

Substancje zanieczyszczające	C
Cd + Tl	0,05
Hg	0,05
Sb + As + Pb + Cr + Co + Cu + Mn + Ni + V	0,5

- 3.4. Całkowita dopuszczalna wielkość emisji (ng/Nm^3) dla dioksyn i furanów wyrażona jako wartość średnia mierzona w okresie pobierania próbek wynoszącym minimalnie 6 a maksymalnie 8 godzin (6 % zawartości O_2 dla paliw stałych, 3 % dla paliw płynnych).

Substancja zanieczyszczająca	C
Dioksyny i furany	0,1

4. Przepisy szczegółowe dotyczące współspalarni odpadów w sektorach przemysłowych nieobjętych pkt 2 i 3 niniejszej części

- 4.1. C — całkowita dopuszczalna wielkość emisji (ng/Nm^3) dla dioksyn i furanów wyrażona jako wartość średnia mierzona w okresie pobierania próbek wynoszącym minimalnie 6, a maksymalnie 8 godzin:

Substancja zanieczyszczająca	C
Dioksyne i furany	0,1

- 4.2. C — całkowita dopuszczalna wielkość emisji (mg/Nm^3) dla metali ciężkich wyrażona jako wartości średnie w okresie pobierania próbek wynoszącym minimalnie 30 minut, a maksymalnie 8 godzin:

Substancje zanieczyszczające	C
Cd + Tl	0,05
Hg	0,05

CZĘŚĆ 5

Dopuszczalna wielkość emisji dla zrzutów ścieków z oczyszczania gazów odlotowych

Substancje zanieczyszczające	Dopuszczalne wielkości emisji dla nefiltrowanych próbek (mg/l z wyjątkiem dioksyn i furanów)	
	(95 %)	(100 %)
1. Stałe zawiesiny ogółem zgodnie z definicją w załączniku I dyrektywy 91/271/EWG	30	45
2. Rtęć i jej związki, wyrażone jako rtęć (Hg)		0,03
3. Kadm i jego związki, wyrażone jako kadm (Cd)		0,05
4. Tal i jego związki, wyrażone jako tal (Tl)		0,05
5. Arsen i jego związki, wyrażone jako arsen (As)		0,15
6. Ołów i jego związki, wyrażone jako ołów (Pb)		0,2
7. Chrom i jego związki, wyrażone jako chrom (Cr)		0,5
8. Miedź i jej związki, wyrażone jako miedź (Cu)		0,5
9. Nikiel i jego związki, wyrażone jako nikiel (Ni)		0,5
10. Cynk i jego związki, wyrażone jako cynk (Zn)		1,5
11. Dioksyne i furany		0,3 ng/l

CZĘŚĆ 6

Monitorowanie emisji

1. Techniki pomiarowe
 - 1.1. Pomiary mające na celu określenie stężenia substancji zanieczyszczających powietrze i wodę są przeprowadzane w sposób reprezentatywny.
 - 1.2. Pobieranie próbek i analiza wszystkich substancji zanieczyszczających, łącznie z dioksynami i furanami, oraz zapewnienie jakości zautomatyzowanych systemów pomiarowych i referencyjne metody pomiarowe mające na celu ich skalibrowanie są przeprowadzane zgodnie z normami CEN. Jeśli normy CEN nie są dostępne, stosuje się normy ISO, normy krajowe lub inne normy międzynarodowe, które zapewniają dostarczenie danych o równoważnej jakości naukowej. Zautomatyzowane systemy pomiarowe podlegają kontroli za pomocą równoległych pomiarów przy zastosowaniu metod referencyjnych co najmniej raz w roku.

- 1.3. Przy poziomie dziennej dopuszczalnej wielkości emisji, wartość 95 % przedziałów ufności pojedynczego zmierzonego wyniku nie przekracza następujących wartości procentowych dopuszczalnej wielkości emisji:

Tlenek węgla:	10 %
Dwutlenek siarki:	20 %
Dwutlenek azotu:	20 %
Pył ogółem:	30 %
Węgiel organiczny ogółem:	30 %
Chlorowodór:	40 %
Fluorek wodoru:	40 %.

Okresowe pomiary emisji do powietrza i wody są wykonywane zgodnie z pkt 1.1 i 1.2.

2. Pomiary związane z substancjami zanieczyszczającymi powietrze

- 2.1. Przeprowadza się następujące pomiary związane z substancjami zanieczyszczającymi powietrze:

- a) ciągle pomiary następujących substancji: NO_x pod warunkiem że ustalono dopuszczalne wielkości emisji, CO, pył ogółem, TOC, HCl, HF, SO₂;
- b) ciągle pomiary następujących parametrów działania procesu: temperaturę blisko ściany wewnętrznej lub innego, zaaprobowanego przez właściwy organ, reprezentatywnego punktu komory spalania, stężenie tlenu, ciśnienie, temperaturę i zawartość pary wodnej w gazie odlotowym;
- c) co najmniej dwa pomiary metali ciężkich, dioksyn i furanów w ciągu roku; jednakże przez pierwsze dwanaście miesięcy eksploatacji należy wykonywać co najmniej jeden pomiar na trzy miesiące.

- 2.2. Czas przebywania, jak również minimalna temperatura i zawartość tlenu w gazach odlotowych podlegają właściwej weryfikacji, co najmniej jeden raz kiedy spalarnia odpadów lub współspalarnia odpadów jest oddawana do eksploatacji oraz w najbardziej niekorzystnych przewidywanych warunkach działalności.

- 2.3. Można pominąć ciągle pomiary HF, jeśli używane są etapy oczyszczania dla HCl, które zapewniają, że nie są przekraczane dopuszczalne wielkości emisji dla HCl. W tym przypadku emisje HF podlegają okresowym pomiarom ustanowionym w pkt 2.1 lit. c).

- 2.4. Ciągły pomiar zawartości pary wodnej nie jest wymagany, jeśli pobrany w próbce gaz odlotowy jest osuszany przed analizą emisji.

- 2.5. Właściwy organ może zdecydować o niewymaganiu pomiarów ciągłych HCL, HF i SO₂ w spalarniach odpadów lub współspalarniach odpadów i wymagać pomiarów okresowych określonych w pkt 2.1 lit. c) lub nie wymagać żadnych pomiarów, jeśli operator potrafi udowodnić, że emisje tych zanieczyszczeń w żadnych warunkach nie mogą być wyższe od określonych przepisami dopuszczalnych wielkości emisji.

Właściwy organ może zdecydować o niewymaganiu pomiarów ciągłych NO_x i wymagać pomiarów okresowych określonych w pkt 2.1 lit. c) w istniejących spalarniach odpadów o przepustowości nominalnej poniżej 6 ton na godzinę lub w istniejących współspalarniach odpadów o przepustowości nominalnej poniżej 6 ton na godzinę, jeżeli operator potrafi udowodnić – na podstawie informacji dotyczących jakości danych odpadów, stosowanych technologii i wyników monitorowania emisji – że emisje NO_x w żadnych warunkach nie mogą być wyższe od określonych przepisami dopuszczalnych wielkości emisji.

- 2.6. W następujących przypadkach właściwy organ może zdecydować o wymaganiu jednego pomiaru metali ciężkich co dwa lata oraz jednego pomiaru dioksyn i furanów rocznie:

- a) emisje powstające ze współspalania lub spalania odpadów wynoszą w każdych warunkach poniżej 50 % dopuszczalnych wielkości emisji;
- b) odpady współspalane lub spalane składają się wyłącznie z niektórych segregowanych palnych frakcji odpadów innych niż niebezpieczne, które nie nadają się do recyklingu i posiadają określoną charakterystykę, i które są dalej określone w oparciu o ocenę, o której mowa w lit. c);

- c) operator może udowodnić na podstawie informacji dotyczących jakości danych odpadów oraz monitorowania emisji że emisje są w każdych warunkach znacząco niższe od dopuszczalnych wielkości emisji dla metali ciężkich, dioksyn i furanów;
- 2.7. Wyniki pomiarów są normalizowane przy wykorzystaniu standardowych stężeń tlenu określonych w części 3 lub obliczonych zgodnie z częścią 4 i z zastosowaniem wzoru podanego w części 7.

Kiedy odpady są spalane lub współspalane w powietrzu wzbogacanym tlenem, wyniki pomiarów mogą być normalizowane w zawartości tlenu przewidzianej przez właściwy organ w sposób odzwierciedlający szczególne okoliczności w indywidualnym przypadku.

Jeśli emisje substancji zanieczyszczających są zmniejszone przez oczyszczanie gazów odlotowych w spalarni odpadów lub współspalarni odpadów przetwarzającej odpady niebezpieczne, normalizacja w odniesieniu do zawartości tlenu, przewidziana w akapicie pierwszym, jest wykonywana tylko wtedy, gdy zawartość tlenu mierzona w tym samym okresie jak dla danej substancji zanieczyszczającej przekracza odpowiednią standardową zawartość tlenu.

3. Pomiary związane z substancjami zanieczyszczającymi wodę
- 3.1. W punkcie zrzutu ścieków przeprowadzane są następujące pomiary:
- a) ciągłe pomiary odczynu pH, temperatury i przepływu;
 - b) wyrwykowe dzienne pomiary próbki całkowitej ilości cząstek zawieszonych lub pomiary reprezentatywnej próbki, proporcjonalnej do przepływu ścieków; w okresie 24 godzin
 - c) co najmniej raz na miesiąc pomiary reprezentatywnej próbki zrzutu, proporcjonalnej do przepływu ścieków w okresie 24 godzin w odniesieniu do Hg, Cd, Tl, As, Pb, Cr, Cu, Ni i Zn;
 - d) pomiary dioksyn i furanów co najmniej co sześć miesięcy; jednak w ciągu pierwszych 12 miesięcy eksploatacji wykonuje się co najmniej jeden pomiar co trzy miesiące.
- 3.2. W przypadku gdy ścieki z oczyszczania gazów odlotowych są oczyszczane na miejscu, zbiorczo z innymi źródłami ścieków na miejscu, operator dokonuje pomiarów:
- a) w strumieniu ścieków z procesów oczyszczania gazów odlotowych przed ich wprowadzeniem do zbiorczego urządzenia oczyszczającego ścieki;
 - b) w strumieniu/strumieniach innych ścieków przed ich wprowadzeniem do zbiorczego urządzenia oczyszczającego ścieki;
 - c) w punkcie końcowego zrzucenia ścieków, po oczyszczeniu, ze spalarni odpadów lub współspalarni odpadów.

CZĘŚĆ 7

Wzór do obliczania stężenia emisji przy standardowym procentowym stężeniu tlenu

$$E_S = \frac{21 - O_S}{21 - O_M} \times E_M$$

E_S = obliczone stężenie emisji przy standardowym procentowym stężeniu tlenu

E_M = zmierzone stężenie emisji

O_S = standardowe stężenie tlenu

O_M = zmierzone stężenie tlenu

CZĘŚĆ 8

Ocena zgodności z dopuszczalnymi wielkościami emisji

1. Dopuszczalne wielkości emisji do powietrza
- 1.1. Dopuszczalne wielkości emisji do powietrza uznaje się za przestrzegane, jeśli:
- a) żadna ze średnich wartości dziennych nie przekracza którejkolwiek z dopuszczalnych wielkości emisji wymienionych w części 3 pkt 1.1 lub w części 4 lub obliczonej zgodnie z częścią 4;

- b) żadna ze średnich wartości półgodzinnych nie przekracza którejkolwiek z dopuszczalnych wielkości emisji wymienionych w kolumnie A tabeli w części 3 pkt 1.2 lub, w stosownych przypadkach, 97 % średnich wartości półgodzinnych w okresie roku nie przekracza jakichkolwiek dopuszczalnych wielkości emisji wymienionych w kolumnie B tabeli w części 3 pkt 1.2;
 - c) żadna ze średnich wartości w okresie pobierania próbek określonych dla metali ciężkich, dioksyn i furanów nie przekracza dopuszczalnych wielkości emisji wymienionych w części 3 pkt 1.3 i 1.4 lub w części 4 lub obliczonych zgodnie z częścią 4;
 - d) w odniesieniu do tlenku węgla (CO):
 - (i) w przypadku spalarni odpadów:
 - co najmniej 97 % średnich wartości dziennych w okresie roku nie przekracza dopuszczalnych wielkości emisji wymienionych w części 3 pkt 1.5 lit. a); oraz
 - co najmniej 95 % wszystkich średnich wartości 10-minutowych pobranych w dowolnym okresie 24 godzin lub wszystkich średnich wartości półgodzinnych pobranych w tym samym okresie nie przekracza dopuszczalnych wielkości emisji wymienionych w części 3 pkt 1.5 lit. b) i c); w przypadku spalarni odpadów, w których temperatura gazu powstałego na skutek procesu spalania wynosi co najmniej 1 100 °C przez co najmniej dwie sekundy, państwa członkowskie mogą zastosować okres siedmiodniowy dla dokonania oceny średnich wartości 10-minutowych;
 - (ii) w przypadku współspalarni odpadów: spełnione są przepisy części 4.
- 1.2. Średnie wartości półgodzinne i średnie 10-minutowe są określane w czasie efektywnej eksploatacji (z wyłączeniem czasu rozruchu i wyłączenia, kiedy nie są spalane żadne odpady) z wartości zmierzonych, po odjęciu wartości przedziału ufności określonego w części 6 pkt 1.3. Średnie wartości dzienne są ustalane na podstawie tych zatwierdzonych wartości średnich.
- W celu uzyskania ważnej średniej wartości dziennej, w jakimkolwiek dniu nie można odrzucić więcej niż pięciu średnich wartości półgodzinnych z powodu awarii lub konserwacji systemu pomiarów ciągłych. Nie można odrzucić więcej niż dziesięciu średnich wartości dziennych z powodu awarii lub konserwacji systemu pomiarów ciągłych.
- 1.3. Średnie wartości w okresie pobierania próbek oraz średnie wartości w przypadku pomiarów okresowych HF, HCl i SO₂ są ustalane zgodnie z wymogami art. 45 ust. 1 lit. e) i art. 48 ust. 3 oraz części 6 pkt 1.
2. Dopuszczalne wielkości emisji do wody.

Uznaje się, że dopuszczalne wielkości emisji do wody są przestrzegane, jeśli:

- a) dla stałych zawiesin ogółem, 95 % i 100 % zmierzonych wartości nie przekracza odpowiednich dopuszczalnych wielkości emisji określonych w części 5;
- b) dla metali ciężkich (Hg, Cd, Tl, As, Pb, Cr, Cu, Ni i Zn) nie więcej niż jeden pomiar na rok przewyższa dopuszczalne wielkości emisji ustalone w części 5; lub jeśli państwo członkowskie przewiduje więcej niż 20 próbek na rok, nie więcej niż 5 % tych próbek przekracza dopuszczalne wielkości emisji określone w części 5;
- c) dla dioksyn i furanów, wyniki pomiarów nie przekraczają dopuszczalnych wielkości emisji określonych w części 5;

ZAŁĄCZNIK VII

Przepisy techniczne dotyczące instalacji i czynności z wykorzystaniem rozpuszczalników organicznych

CZĘŚĆ 1

Czynności

1. Jeśli nie wskazano inaczej, w każdym z poniższych punktów czynność obejmuje czyszczenie wyposażenia, lecz nie obejmuje czyszczenia produktów.

2. Nakładanie spoiwa

Każda czynność, w toku której spoiwo nakłada się na powierzchnię, z wyjątkiem nakładania spoiwa i laminowania związanego z działalnością drukarską.

3. Czynność powlekania

Każda czynność, w toku której następuje jednorazowe lub wielokrotne nałożenie ciągłej warstwy powłoki na:

- a) jakikolwiek z następujących pojazdów:

- (i) nowe samochody, określone w dyrektywie 2007/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 września 2007 r. ustanawiająca ramy dla homologacji pojazdów silnikowych i ich przyczep oraz układów, części i oddzielnych zespołów technicznych przeznaczonych do tych pojazdów ⁽¹⁾ jako pojazdy kategorii M1, a także kategorii N1, w takim stopniu, w jakim są pokrywane przy użyciu tego samego urządzenia co pojazdy kategorii M1;
- (ii) kabiny samochodów ciężarowych, przeznaczone na pomieszczenie kierowcy oraz wszelkie inne pomieszczenia zintegrowane przeznaczone na wyposażenie techniczne w pojazdach kategorii N2 i N3 w dyrektywie 2007/46/WE;
- (iii) samochody dostawcze i samochody ciężarowe określone w dyrektywie 2007/46/WE jako pojazdy kategorii N1, N2 i N3, lecz z wyłączeniem kabin samochodów ciężarowych;
- (iv) autobusy, określone w dyrektywie 2007/46/WE jako pojazdy kategorii M2 i M3;
- (v) przyczepy, określone w dyrektywie 2007/46/WE w kategoriach O1, O2, O3 i O4;

- b) powierzchnie metalowe i z tworzyw sztucznych, w tym powierzchnie samolotów, statków, pociągów itp.;

- c) powierzchnie drewniane;

- d) tkaniny, włókna, powierzchnie foliowe i papierowe;

- e) skórę.

Czynność powlekania nie obejmuje operacji powlekania podłoża metalem technikami natrysku elektroforetycznego i chemicznego. Jeżeli czynność powlekania obejmuje etap, w toku którego dowolną techniką drukuje się ten sam przedmiot, ową czynność nadruku traktuje się jako część czynności powlekania. Jednakże czynności drukarskie dokonywane jako czynności odrębne nie są włączone, lecz mogą być objęte zakresem rozdziału V niniejszej dyrektywy, jeśli czynność drukarska podlega jej zakresowi.

4. Powlekanie zwojów

Każda czynność, w której w zwojach: stal, stal nierdzewna, stal powlekana, stopy miedzi lub taśmę aluminium powleka się w procesie ciągłym powłoką foliową lub laminowaną.

⁽¹⁾ Dz.U. L 263 z 9.10.2007, s. 1.

5. Czyszczenie na sucho

Każda czynność przemysłowa lub handlowa, stosująca lotne związki organiczne w urządzeniu do czyszczenia odzieży, mebli i podobnych dóbr konsumpcyjnych, z wyjątkiem ręcznego usuwania brudu i plam w przemyśle tekstylnym i odzieżowym.

6. Produkcja obuwia

Każda czynność, w której wytwarza się kompletne obuwie lub jego części.

7. Produkcja mieszanin powlekających, lakierów, farb drukarskich i klejów

Wytwarzanie powyższych produktów końcowych, a także produktów pośrednich wytwarzanych w tym samym miejscu, drogą mieszania pigmentów, żywic i materiałów adhezyjnych z rozpuszczalnikiem organicznym lub z innym nośnikiem, w tym dyspersja i dyspersja wstępna, regulacja lepkości i zabarwienia oraz operacje napełniania pojemników produktem końcowym.

8. Wytwarzanie produktów farmaceutycznych

Synteza chemiczna, fermentacja, ekstrakcja, formowanie i wykańczanie artykułów farmaceutycznych oraz jeśli dokonywane w tym samym miejscu, wytwarzanie produktów pośrednich.

9. Drukarnictwo

Każda czynność reprodukcji tekstu lub obrazów, w której, z zastosowaniem nośnika obrazu, przenosi się farbę drukarską na powierzchnie dowolnego rodzaju. Obejmuje ona również związane z tym techniki lakierowania, powlekania i laminowania. Jednakże rozdziałowi V podlegają tylko następujące procesy składowe:

- a) fleksografia – rodzaj czynności drukarskiej stosującej nośnik obrazu z gumy lub z elastycznych fotopolimerów, na których powierzchnie drukujące znajdują się powyżej powierzchni niedrukujących, z zastosowaniem ciekłych farb drukarskich schnących poprzez odparowanie;
- b) gorący offset rolowy – rolowa czynność drukarska stosująca nośnik obrazu, na którym powierzchnie drukujące i niedrukujące znajdują się w tej samej płaszczyźnie, przy czym materiał, na który nanosi się druk, jest podawany do maszyny z roli, w odróżnieniu od odrębnych arkuszy. Powierzchnia niedrukująca jest tak przygotowana, aby przyjmować wodę, a tym samym odrzucić farbę drukarską. Powierzchnia drukująca jest tak przygotowana, aby przyjmować i przenosić tusz na powierzchnię, która ma być zadrukowana. Odparowanie następuje w piecu, w którym gorące powietrze jest używane do podgrzewania nadrukowanego materiału;
- c) laminowanie związane z czynnością drukarską – sklejanie razem dwóch lub większej liczby elastycznych materiałów w celu utworzenia laminatu;
- d) rotograwiura publikacyjna – czynność drukarska stosująca rotograwiurę do drukowania na papierze, np. czasopiśmie, broszur, katalogów lub podobnych produktów z zastosowaniem farb drukarskich na bazie toluenu;
- e) rotograwiura – czynność drukarska stosująca cylindryczny nośnik obrazu, na którym powierzchnie drukujące znajdują się poniżej powierzchni niedrukujących, z zastosowaniem ciekłych farb drukarskich schnących poprzez odparowanie. Wgłębienia są wypełnione farbą drukarską, zaś jej nadmiar jest zbierany z powierzchni niedrukujących, zanim powierzchnia, która ma być zadrukowana, zetknie się z walcem i zbierze farbę z wgłębień;
- f) sitodruk rotacyjny – rolowa czynność drukarska, w której farba drukarska jest nakładana na powierzchnię przeznaczoną do zadrukowania sposobem przetłaczania przez porowaty nośnik obrazu, w którym powierzchnie drukujące są otwarte, zaś powierzchnie niedrukujące są zaślepione przy użyciu ciekłej farby drukarskiej, która schnie tylko poprzez odparowanie. Materiał, na który nanosi się druk, jest podawany do maszyny z roli, w odróżnieniu od odrębnych arkuszy;
- g) lakierowanie – czynność, za pomocą której nakłada się lakier lub spoiwo na materiał elastyczny do celów dalszego uszczelnienia materiału stanowiącego opakowanie.

10. Przeróbka gumy

Każda czynność polegająca na sporządzaniu mieszanek, mieszaniu, mieleniu, kalandrowaniu, wytłaczaniu i wulkanizacji gumy naturalnej lub sztucznej oraz obejmująca inne operacje pomocnicze przekształcania gumy naturalnej lub sztucznej w produkt gotowy.

11. Czyszczenie powierzchni

Każda czynność, z wyjątkiem czyszczenia na sucho, polegająca na stosowaniu rozpuszczalników organicznych w celu usunięcia zanieczyszczeń z powierzchni materiału, łącznie z odtłuszczaniem. Czynność czyszczenia, na którą składa się więcej niż jedna operacja, przed jakimkolwiek innym rodzajem działalności lub po nim, jest traktowana jako jedna czynność czyszczenia powierzchni. Czynność ta nie dotyczy czyszczenia wyposażenia, lecz czyszczenia powierzchni produktów.

12. Wytłaczanie oleju roślinnego lub tłuszczu zwierzęcego oraz rafinowanie oleju roślinnego

Są to rodzaje działalności polegającej na wytłaczaniu oleju roślinnego z nasion oraz innych surowców roślinnych, przetwarzaniu suchych pozostałości w celu wytworzenia pasz zwierzęcych, oczyszczeniu tłuszczów i olejów roślinnych otrzymanych z nasion, substancji roślinnych lub surowców zwierzęcych.

13. Powtórna obróbka wykańczająca pojazdów

Każda przemysłowa lub handlowa czynność powlekania oraz związane z tym czynności odtłuszczania, w tym:

- a) pierwotne powlekanie pojazdów drogowych określonych w dyrektywie 2007/46/WE lub ich części materiałami typu wykończeniowego, wykonywane na zewnątrz oryginalnej linii produkcyjnej;
- b) powlekanie przyczep (w tym naczep) (kategoria O w dyrektywie 2007/46/WE).

14. Powlekanie drutu nawojowego

Każda czynność powlekania przewodników metalicznych stosowanych do nawijania cewek w transformatorach i silnikach itp.

15. Impregnowanie drewna

Każda czynność polegająca na wprowadzaniu środka konserwującego do drewna.

16. Laminowanie drewna i tworzyw sztucznych

Każda czynność polegająca na sklejaniu drewna lub tworzywa sztucznego w celu wyprodukowania laminatów.

CZĘŚĆ 2

Wartości progowe i dopuszczalne wielkości emisji

Dopuszczalne wielkości emisji w gazach odlotowych oblicza się w temperaturze 273,15 K i pod ciśnieniem 101,3 kPa.

	Czynność (próg zużycia rozpuszczalnika w tonach na rok)	Wartości progowe (próg zużycia rozpuszczalnika w tonach na rok)	Dopuszczalne wielkości emisji w gazach odlotowych (mg C/Nm ³)	Dopuszczalne wielkości emisji ulotnych (procent wkładu rozpuszczalnika)		Całkowita dopuszczalna wielkość emisji		Przepisy szczególne
				Nowe instalacje	Istniejące instalacje	Nowe instalacje	Istniejące instalacje	
1	Gorący offset rolowy (> 15)	15—25 > 25	100 20	30 ⁽¹⁾ 30 ⁽¹⁾				⁽¹⁾ Pozostałości rozpuszczalnika w wykonanym produkcie nie traktuje się jako emisji ulotnych.
2	Rotograwiura publikacyjna (> 25)		75	10	15			
3	Inne maszyny rotograwiurkowe, fleksograficzne, sitodruku rotacyjnego, laminujące lub lakiernicze (> 15) sitodruku rotacyjnego na tkaninie i/lub tekturze (> 30)	15—25 > 25 > 30 ⁽¹⁾	100 100 100	25 20 20				⁽¹⁾ Próg dla drukowania techniką sitodruku rotacyjnego na tkaninach i kartonie.
4	Czyszczenie powierzchni z zastosowaniem związków wyszczególnionych w art. 59 ust. 5 (> 1)	1—5 > 5	20 ⁽¹⁾ 20 ⁽¹⁾	15 10				⁽¹⁾ Wielkość dopuszczalna dotyczy masy związków w mg/Nm ³ , zaś nie dotyczy węgla całkowitego.
5	Inne rodzaje czyszczenia powierzchni (> 2)	2—10 > 10	75 ⁽¹⁾ 75 ⁽¹⁾	20 ⁽¹⁾ 15 ⁽¹⁾				⁽¹⁾ Instalacje, w przypadku których wykaze się właściwemu organowi, że przeciętna zawartość rozpuszczalnika organicznego całego zużytego materiału czyszczącego nie przekracza (wagowo) 30 %, są wyłączone spod stosowania tych wartości.
6	Pokrywanie pojazdów (< 15) i powtórna obróbka wykańczająca pojazdów	> 0,5	50 ⁽¹⁾	25				⁽¹⁾ Należy wykazać zgodność z częścią 8 pkt 2 w oparciu o 15-minutowe pomiary średnie.
7	Powlekanie zwojów (> 25)		50 ⁽¹⁾	5	10			⁽¹⁾ W przypadku instalacji, które stosują techniki pozwalające na wtórne wykorzystanie odzyskanych rozpuszczalników, dopuszczalna wielkość emisji wynosi 150.

	Czynność (próg zużycia rozpuszczalnika w tonach na rok)	Wartości progowe (próg zużycia rozpuszczalnika w tonach na rok)	Dopuszczalne wielkości emisji w gazach odlotowych (mg C/Nm ³)	Dopuszczalne wielkości emisji ulotnych (procent wkładu rozpuszczalnika)		Całkowita dopuszczalna wielkość emisji		Przepisy szczególne
				Nowe instalacje	Istniejące instalacje	Nowe instalacje	Istniejące instalacje	
8	Inne powlekanie, w tym powlekanie metalu, tworzyw sztucznych, tkanin ⁽⁵⁾ włókien, folii i papieru (> 5)	5—15 > 15	100 ⁽¹⁾ ⁽⁴⁾ 50/75 ⁽²⁾ ⁽³⁾ ⁽⁴⁾	25 ⁽⁴⁾ 20 ⁽⁴⁾				⁽¹⁾ Dopuszczalną wielkość emisji stosuje się do nakładania powłok i procesów suszenia prowadzonych w warunkach ograniczonych. ⁽²⁾ Pierwszą dopuszczalną wielkość emisji stosuje się do procesów suszenia, drugą – do procesów nakładania powłok. ⁽³⁾ W przypadku instalacji do powlekania tkanin, które stosują techniki pozwalające na wtórne wykorzystanie odzyskanych rozpuszczalników, dopuszczalna wielkość emisji stosowana do procesów nakładania powłok i suszenia razem wziętych wynosi 150. ⁽⁴⁾ Czynności powlekania, które nie mogą być przeprowadzane w warunkach ograniczonych (takie jak budowa okrętów, malowanie samolotów) mogą zostać wyłączone spod tych wartości, zgodnie z art. 59 ust. 3. ⁽⁵⁾ Sitodruk rotacyjny na tkaninach mieści się w czynności nr 3.
9	Powlekanie drutu nawojowego (> 5)					10 g/kg ⁽¹⁾ 5 g/kg ⁽²⁾		⁽¹⁾ Stosuje się do instalacji, w których przeciętna średnica drutu wynosi ≤ 0,1 mm. ⁽²⁾ Stosuje się do wszystkich pozostałych instalacji.
10	Powlekanie powierzchni drewnianych (> 15)	15—25 > 25	100 ⁽¹⁾ 50/75 ⁽²⁾	25 20				⁽¹⁾ Dopuszczalną wielkość emisji stosuje się do nakładania powłok i procesów suszenia prowadzonych w warunkach ograniczonych. ⁽²⁾ Pierwszą wartość stosuje się do procesów suszenia, drugą – do procesów nakładania powłok.
11	Czyszczenie na sucho					20 g/kg ⁽¹⁾ ⁽²⁾		⁽¹⁾ Wyrażone w masie rozpuszczalnika emitowanego na kilogram czystego i suchego produktu. ⁽²⁾ Do tej działalności nie stosuje się dopuszczalnej wielkości emisji z części 4 pkt 2.

	Czynność (próg zużycia rozpuszczalnika w tonach na rok)	Wartości progowe (próg zużycia rozpuszczalnika w tonach na rok)	Dopuszczalne wielkości emisji w gazach odlotowych (mg C/Nm ³)	Dopuszczalne wielkości emisji ulotnych (procent wkładu rozpuszczalnika)		Całkowita dopuszczalna wielkość emisji		Przepisy szczególne
				Nowe instalacje	Istniejące instalacje	Nowe instalacje	Istniejące instalacje	
12	Impregnowanie drewna (> 25)		100 ⁽¹⁾	45		11 kg/m ³		⁽¹⁾ Dopuszczalnej wielkości emisji nie stosuje się do impregnowania kreozotem.
13	Powlekanie skóry (> 10)	10—25 > 25 > 10 ⁽¹⁾				85 g/m ² 75 g/m ² 150 g/m ²		Dopuszczalne wielkości emisji są wyrażone w gramach wyemitowanego rozpuszczalnika na m ² wytworzonego produktu. ⁽¹⁾ W przypadku powlekania skóry w meblarstwie i poszczególnych towarach skórzanych, których używa się jako dóbr konsumpcyjnych o niewielkich rozmiarach, jak torby, paski, portfele itp.
14	Produkcja obuwia (> 5)					25 g na parę		Całkowita dopuszczalna wielkość emisji jest wyrażona w gramach wyemitowanego rozpuszczalnika na parę kompletnego wyprodukowanego obuwia.
15	Laminowanie drewna i tworzyw sztucznych (> 5)					30 g/m ²		
16	Nakładanie spoiwa (> 5)	5—15 > 15	50 ⁽¹⁾ 50 ⁽¹⁾	25 20				⁽¹⁾ Jeżeli stosuje się techniki, które pozwalają na wtórne wykorzystanie odzyskanego rozpuszczalnika, dopuszczalna wielkość emisji w gazach odlotowych wynosi 150.
17	Wytwarzanie mieszanin powlekających, lakierów, farb drukarskich i klejów (> 100)	100–1 000 > 1 000	150 150	5 3		5 % wkładu rozpuszczalnika 3 % wkładu rozpuszczalnika		Dopuszczalna wielkość emisji ulotnej nie obejmuje rozpuszczalnika sprzedanego jako część mieszaniny powlekającej w szczelnym pojemniku.
18	Przeróbka gumy (> 15)		20 ⁽¹⁾	25 ⁽²⁾		25 % wkładu rozpuszczalnika		⁽¹⁾ Jeżeli stosuje się techniki, które pozwalają na wtórne wykorzystanie odzyskanego rozpuszczalnika, dopuszczalna wielkość emisji w gazach odlotowych wynosi 150. ⁽²⁾ Dopuszczalna wielkość emisji ulotnej nie obejmuje rozpuszczalnika sprzedanego jako część produktów lub mieszanin w szczelnym pojemniku.

	Czynność (próg zużycia rozpuszczalnika w tonach na rok)	Wartości progowe (próg zużycia rozpuszczalnika w tonach na rok)	Dopuszczalne wielkości emisji w gazach odlotowych (mg C/Nm ³)	Dopuszczalne wielkości emisji ulotnych (procent wkładu rozpuszczalnika)		Całkowita dopuszczalna wielkość emisji		Przepisy szczególne
				Nowe instalacje	Istniejące instalacje	Nowe instalacje	Istniejące instalacje	
19	Wytłaczanie oleju roślinnego lub tłuszczu zwierzęcego oraz rafinowanie oleju roślinnego (> 10)					Tłuszcz zwierzęcy: 1,5 kg/tonę Rycynus: 3 kg/tonę Nasiona rzepaku: 1 kg/tonę Nasiona słonecznika: 1 kg/tonę Soja: (zwykła miazga): 0,8 kg/tonę Soja: (białe łuski): 1,2 kg/tonę Inne nasiona i inna substancja roślinna: 3 kg/tonę ⁽¹⁾ 1,5 kg/tonę ⁽²⁾ 4 kg/tonę ⁽³⁾		⁽¹⁾ Całkowite dopuszczalne wielkości emisji dla instalacji przetwarzających poszczególne partie nasion i innej substancji roślinnej powinny zostać określone przez właściwy organ dla poszczególnych przypadków, z zastosowaniem najlepszych dostępnych technik. ⁽²⁾ Stosuje się do procesów frakcjonowania, z wyłączeniem procesu odgumowania (usuwania gum z olejów). ⁽³⁾ Stosuje się do odgumowania.
20	Wytwarzanie produktów farmaceutycznych (> 50)		20 ⁽¹⁾	5 ⁽²⁾	15 ⁽²⁾	5 % wkładu rozpuszczalnika	15 % wkładu rozpuszczalnika	⁽¹⁾ Jeżeli stosuje się techniki pozwalające na wtórne wykorzystanie odzyskanego rozpuszczalnika, dopuszczalna wielkość emisji w gazach odlotowych wynosi 150. ⁽²⁾ Dopuszczalna wielkość emisji ulotnej nie obejmuje rozpuszczalnika sprzedanego jako część produktów lub mieszanin w szczelnym pojemniku.

CZĘŚĆ 3

Dopuszczalne wielkości emisji dla instalacji przemysłu lakiernictwa pojazdów

1. Całkowite dopuszczalne wielkości emisji wyraża się w gramach wyemitowanego rozpuszczalnika organicznego w stosunku do pola powierzchni produktu wyrażonego w metrach kwadratowych oraz w kilogramach wyemitowanego rozpuszczalnika organicznego w stosunku do nadwozia samochodu.
2. Pole powierzchni każdego produktu w tabeli w pkt 3 określa się jako pole powierzchni wyliczone z całkowitej powierzchni powleczonej elektroforetycznie i pole powierzchni wszelkich innych części, które mogą być dodane w kolejnych fazach procesu powlekania, a które są pokryte takimi samymi powłokami, jak zastosowane do danego produktu, lub pole powierzchni całkowitej produktu powleczonego w instalacji.

Pole powierzchni powleczonej elektroforetycznie oblicza się według następującego wzoru:

$$\frac{2 \times \text{całkowita waga powłoki produktu}}{\text{przeciętna grubość arkusza metalu} \times \text{gęstość arkusza metalu}}$$

Metodę tę stosuje się również do innych części powlekanych, wykonanych z arkuszy metalu.

W celu obliczenia pola powierzchni pozostałych, dodanych części lub całkowitego pola powierzchni pokrytego w instalacji stosuje się komputerowe wspomaganie projektowania CAD lub inne równoważne metody.

3. Podane w poniższej tabeli całkowite dopuszczalne wielkości emisji dotyczą wszystkich etapów procesu prowadzonego w tej samej instalacji, od powlekania elektroforetycznego lub wszelkiego innego rodzaju procesu powlekania, aż do końcowego woskowania i polerowania wierzchniej powłoki włącznie, jak również rozpuszczalnika zużytego w czasie czyszczenia wyposażenia produkcyjnego, w tym komór natryskowych oraz innego wyposażenia stałego podczas okresów produkcji lub poza nimi.

Czynność (próg zużycia rozpuszczalnika w tonach na rok)	Próg produkcyjny (dotyczy rocznej produkcji pokrytego produktu)	Całkowita dopuszczalna wielkość emisji	
		Nowe instalacje	Istniejące instalacje
Pokrywanie nowych samochodów (> 15)	> 5 000	45 g/m ² lub 1,3 kg/nadwozie + 33 g/m ²	60 g/m ² lub 1,9 kg/nadwozie + 41 g/m ²
	≤ 5 000 konstrukcji skorupowej > 3 500 konstrukcji podwozia	90 g/m ² lub 1,5 kg/nadwozie + 70 g/m ²	90 g/m ² lub 1,5 kg/nadwozie + 70 g/m ²
		Całkowita dopuszczalna wielkość emisji (g/m ²)	
Pokrywanie nowych kabin samochodów ciężarowych (> 15)	≤ 5 000	65	85
	> 5 000	55	75
Pokrywanie nowych samochodów ciężarowych i dostawczych (> 15)	≤ 2 500	90	120
	> 2 500	70	90
Pokrywanie nowych autobusów (> 15)	≤ 2 000	210	290
	> 2 000	150	225

4. Instalacje do powlekania pojazdów eksploatowane poniżej progów zużycia rozpuszczalnika podanych w tabeli w pkt 3 spełniają wymagania dla sektora powtórnej obróbki wykańczającej pojazdów określone w części 2.

CZĘŚĆ 4

Dopuszczalne wielkości emisji związane z lotnymi związkami organicznymi posiadającymi określone oznaczenia ryzyka

1. W przypadku emisji lotnych związków organicznych określonych w art. 58, gdzie masowe natężenie przepływu sumy związków powodujących oznakowanie, o którym mowa w tym artykule, jest większe lub równe 10 g/h, musi być przestrzegana dopuszczalna wielkość emisji 2 mg/Nm³. Dopuszczalna wielkość emisji dotyczy sumy mas poszczególnych związków.

2. W przypadku emisji chlorowcowanych lotnych związków organicznych, którym zostały przypisane lub które powinny posiadać zwroty określające zagrożenie H341 lub H351, gdzie masowe natężenie przepływu sumy związków powodujących nadanie zwrotu określającego zagrożenie H341 lub H351 jest większe lub równe 100 g/h, musi być przestrzegana dopuszczalna wielkość emisji 20 mg/Nm³. Dopuszczalna wielkość emisji dotyczy sumy mas poszczególnych związków.

CZĘŚĆ 5

Plan redukcji emisji

1. Operator może korzystać z jakiegokolwiek planu redukcji emisji opracowanego specjalnie dla eksploatowanej przez niego instalacji.
2. W przypadku stosowania powłok, lakierów, klejów lub farb drukarskich może zostać zastosowany następujący plan. W przypadkach, w których poniższa metoda okaże się nieodpowiednia, właściwy organ może pozwolić operatorowi na zastosowanie jakiegokolwiek alternatywnego planu, prowadzącego do osiągnięcia redukcji emisji równoważnego do tego, które zostałyby osiągnięte przy zastosowaniu dopuszczalnych wielkości emisji z części 2 i 3. Projekt tego planu uwzględnia następujące fakty:
 - a) w przypadkach gdy substytuty zawierające niewiele rozpuszczalnika lub niezawierające go wcale znajdują się w fazie opracowania, operatorowi jest przyznawane przedłużenie czasu na wykonanie jego planów redukcji emisji;
 - b) punkt odniesienia do redukcji emisji powinien w możliwie najwyższym stopniu odpowiadać emisjom, które nastąpiłyby wówczas, gdyby nie podjęto żadnych działań zmierzających do redukcji.
3. Poniższy plan stosuje się w przypadku instalacji, dla których można założyć niezmienną, stałą zawartość produktu:
 - a) Roczną emisję odniesienia oblicza się w następujący sposób:
 - (i) Ustala się całkowitą masę materiałów stałych w ilości zużywanej w ciągu roku powłoki lub farby drukarskiej, lakieru lub kleju. Materiały stałe są to wszystkie materiały w powłokach, farbach drukarskich, lakierach lub klejach, które stają się stałe po wyparowaniu wody lub lotnych związków organicznych.
 - (ii) Roczne emisje odniesienia są obliczane poprzez pomnożenie masy ustalonej w ppkt (i) przez właściwy współczynnik wyszczególniony w poniższej tabeli. Właściwy organ może dostosować te współczynniki dla indywidualnych instalacji w celu odzwierciedlenia udokumentowanej, zwiększonej wydajności zużycia materiałów stałych.

Czynność	Mnożnik zastosowania w przypadku lit. a) ppkt (ii)
Druk rotograwiurowy; druk fleksograficzny; laminowania jako część działalności drukarskiej; lakiernictwo jako część działalności drukarskiej; powlekanie drewna; powlekanie tekstyliów, tkaniny, folii lub papieru; nakładanie spoiwa	4
Powlekanie zwojów, powtórna obróbka wykańczająca pojazdów	3
Powłoki w kontakcie z żywnością, powlekanie do celów lotnictwa	2,33
Inne rodzaje powlekania i sitodruk rotacyjny	1,5

- b) Emisja docelowa jest równa rocznej emisji odniesienia pomnożonej przez procent równy:
 - (i) (dopuszczalnej wielkości emisji ulotnych + 15) w przypadku instalacji mieszczących się w pozycji 6 i w dolnym paśmie progowym pozycji 8 i 10 części 2;
 - (ii) (dopuszczalnej wielkości emisji ulotnych + 5) w przypadku wszystkich pozostałych instalacji.
- c) Zgodność jest osiągnięta, jeżeli faktyczna emisja rozpuszczalnika wyznaczona z planu zagospodarowania rozpuszczalników jest mniejsza lub równa emisji docelowej.

CZĘŚĆ 6

Monitorowanie emisji

1. Przewody, do których podłączone są urządzenia służące redukcji emisji i które w końcowym punkcie zrzutu emitują więcej niż przeciętnie 10 kg/godz. całkowitego węgla organicznego, są monitorowane w sposób ciągły w celu weryfikacji zgodności.
2. W pozostałych przypadkach państwa członkowskie zapewniają prowadzenie pomiarów ciągłych lub okresowych. W przypadku pomiarów okresowych są zdejmowane co najmniej trzy wartości pomiarowe podczas każdej czynności pomiarowej.
3. Pomiary nie są wymagane w przypadku gdy urządzenia służące redukcji emisji typu „końca rury” nie musi spełniać wymogów niniejszej dyrektywy.

CZĘŚĆ 7

Plan zagospodarowania rozpuszczalników

1. Zasady

Plan zagospodarowania rozpuszczalników stosuje się w celu:

- a) weryfikacji zgodności, jak określono w art. 62;
- b) identyfikacji przyszłych opcji redukcji;
- c) umożliwienia dostarczenia społeczeństwu informacji o zużyciu rozpuszczalników, emisji rozpuszczalników i zgodności z wymogami rozdziału V.

2. Definicje

Schemat przeprowadzenia bilansu masy określają następujące definicje:

Wkład rozpuszczalników organicznych (I):

- I1 Ilość rozpuszczalników organicznych lub ich ilość w mieszaninach zakupionych, używanych jako wkład do procesu w ramach czasowych, dla których oblicza się bilans masy.
- I2 Ilość rozpuszczalników organicznych lub ich ilość w mieszaninach odzyskanych lub ponownie użytych jako wkład rozpuszczalników do procesu. Ponownie wykorzystany rozpuszczalnik zalicza się każdorazowo po jego zużyciu do prowadzenia danej czynności.

Rozpuszczalniki organiczne na wyjściu (O):

- O1 Emisje w gazach odlotowych.
- O2 Rozpuszczalniki organiczne utracone w wodzie z uwzględnieniem oczyszczania ścieków przy obliczaniu O5.
- O3 Ilość rozpuszczalników organicznych, która pozostaje jako zanieczyszczenie lub pozostałość w produktach na wyjściu z procesu.
- O4 Niewychwycone emisje rozpuszczalników organicznych do powietrza. Mieści się tu ogólna wentylacja pomieszczeń, z których powietrze zostaje uwolnione do środowiska zewnętrznego przez okna, drzwi, otwory wentylacyjne i podobne otwory.
- O5 Rozpuszczalniki organiczne lub związki organiczne utracone w wyniku reakcji chemicznych i fizycznych (w tym te, które zniszczono przez spalanie lub innymi sposobami oczyszczania gazów odlotowych lub ścieków, albo wychwycono, jeżeli nie zostały uwzględnione w obliczeniach O6, O7 lub O8).

- O6 Rozpuszczalniki organiczne zawarte w zgromadzonych odpadach.
- O7 Rozpuszczalniki organiczne lub rozpuszczalniki organiczne zawarte w mieszaninach, które są sprzedane lub które są przeznaczone do sprzedaży jako produkt mający wartość handlową.
- O8 Rozpuszczalniki organiczne zawarte w mieszaninach odzyskanych w celu ich wtórnego wykorzystania, lecz nie jako wkład do procesu, jeżeli nie zostały uwzględnione w obliczeniu O7.
- O9 Rozpuszczalniki organiczne uwolnione w inny sposób.

3. Stosowanie planu zagospodarowania rozpuszczalników do weryfikacji zgodności.

Sposób stosowania planu zagospodarowania rozpuszczalników zależy od szczególnego wymogu, który ma podlegać weryfikacji, jak następuje:

- a) weryfikacja zgodności z planem redukcji emisji określonym w części 5 przy całkowitej dopuszczalnej wartości emisji wyrażonej w emisji rozpuszczalnika na jednostkę produktu, lub w inny sposób określony w częściach 2 i 3;

- (i) w przypadku wszystkich czynności stosujących plan redukcji emisji określony w części 5 plan zagospodarowania rozpuszczalników jest sporządzany corocznie w celu określenia zużycia (C). Zużycie oblicza się według następującego równania:

$$C = I1 - O8$$

W celu uzyskania rocznej emisji odniesienia i emisji docelowej wykonuje się także równoległe obliczenie, aby ustalić materiały stałe zużyte do powlekania.

- (ii) w celu dokonania oceny zgodności z całkowitą dopuszczalną wartością emisji wyrażonej w emisji rozpuszczalnika na jednostkę produktu lub w inny sposób określony w częściach 2 i 3, plan zagospodarowania rozpuszczalników jest sporządzany corocznie w celu ustalenia emisji (E). Emisję oblicza się według następującego równania:

$$E = F + O1$$

gdzie F jest emisją ulotną określoną w lit. b) ppkt (i). Liczbę określającą wielkość emisji dzieli się następnie przez odpowiadający parametr produktu.

- (iii) w celu oceny zgodności z wymogami art. 59 ust. 6 lit. b) ppkt (ii) plan zagospodarowania rozpuszczalników jest opracowywany corocznie w celu ustalenia całkowitych emisji z wszystkich rozważanych czynności, a następnie liczbę tę porównuje się z całkowitymi emisjami, które nastąpiłyby wówczas, gdyby wymogi części 2, 3 i 5 zostały spełnione oddzielnie dla każdej czynności.

- b) Ustalenie emisji ulotnych w celu porównania ich z dopuszczalnymi wartościami emisji ulotnych z części 2:

- (i) Emisję ulotną oblicza się według jednego z następujących równań:

$$F = I1 - O1 - O5 - O6 - O7 - O8$$

lub

$$F = O2 + O3 + O4 + O9$$

F ustala się bądź sposobem bezpośredniego pomiaru tych wielkości bądź równoważną metodą lub obliczeniem, na przykład z zastosowaniem wydajności wychwyty emisji z procesu.

Dopuszczalną wartość emisji ulotnej wyraża się jako część wkładu, który oblicza się według następującego równania:

$$I = I1 + I2$$

- (ii) Emisję ulotną ustala się za pomocą krótkiej, lecz wszechstronnej serii pomiarów, która nie musi być przeprowadzana ponownie do czasu zmiany wyposażenia.

CZĘŚĆ 8

Ocena zgodności z dopuszczalnymi wielkościami emisji w gazach odlotowych

1. W przypadku pomiarów ciągłych dopuszczalne wielkości emisji są traktowane jako zgodne, jeżeli:
 - a) żadna ze średnich arytmetycznych ze wszystkich ważnych odczytów zdjętych podczas dowolnego okresu 24 godzin eksploatacji instalacji lub wykonywania działalności z wyjątkiem operacji rozruchu i wyłączenia oraz konserwacji wyposażenia nie przekracza dopuszczalnych wielkości emisji;
 - b) żadna ze średnich jednogodzinnych nie przekracza dopuszczalnych wielkości emisji o więcej niż współczynnik 1,5.
 2. W przypadku pomiarów okresowych dopuszczalne wielkości emisji są traktowane jako zgodne, jeżeli w jednej czynności monitorowania:
 - a) średnia ze wszystkich odczytów nie przekracza dopuszczalnych wielkości emisji;
 - b) żadna ze średnich jednogodzinnych nie przekracza dopuszczalnej wielkości emisji o więcej niż współczynnik 1,5.
 3. Zgodność z przepisami części 4 jest weryfikowana na podstawie sumy stężeń masowych indywidualnych lotnych związków organicznych. W pozostałych przypadkach zgodność jest weryfikowana na podstawie całkowitej masy wyemitowanego węgla organicznego, o ile część 2 nie stanowi inaczej.
 4. W przypadkach technicznie uzasadnionych można dodawać pewne objętości gazu do gazów odlotowych do celów chłodzenia lub rozcieńczania, lecz nie uwzględnia się ich przy oznaczaniu stężeń masowych substancji zanieczyszczającej w gazach odlotowych.
-

ZAŁĄCZNIK VIII

Przepisy techniczne dotyczące instalacji produkujących dwutlenek tytanu

CZĘŚĆ 1

Dopuszczalne wielkości emisji do wody

1. W przypadku instalacji stosujących proces siarkowania (jako średnia roczna):
550 kg siarczanu na tonę produkowanego dwutlenku tytanu
2. W przypadku instalacji stosujących proces chlorowania jako średnia roczna:
 - a) 130 kg chlorku na tonę wyprodukowanego dwutlenku tytanu przy stosowaniu obojętnego rutylu,
 - b) 228 kg chlorku na tonę wyprodukowanego dwutlenku tytanu przy stosowaniu syntetycznego rutylu,
 - c) 330 kg chlorku na tonę wyprodukowanego dwutlenku tytanu przy stosowaniu żużłu. Instalacje dokonujące zrzutów do wody słonej (rejon przyujściowy, morze przybrzeżne i otwarte) mogą podlegać dopuszczalnej wielkości emisji 450 kg chlorku na tonę dwutlenku tytanu wyprodukowanego przy użyciu żużłu.
3. W przypadku instalacji stosujących proces chlorowania i więcej niż jeden typ rudy dopuszczalne wielkości emisji określone w pkt 2 powinny być proporcjonalne do ilości stosowanych rud.

CZĘŚĆ 2

Dopuszczalne wielkości emisji do powietrza

1. Dopuszczalne wielkości emisji wyrażone jako stężenie w masie na metr sześcienny (Nm^3) oblicza się w temperaturze 273,15 K i pod ciśnieniem 101,3 kPa.
2. W odniesieniu do pyłów: 50 mg/Nm^3 jako średnia godzinna z głównych źródeł i 150 mg/Nm^3 jako średnia godzinna z innych źródeł;
3. W odniesieniu do dogazowego dwutlenku i tritlenku siarki uwalnianych w trakcie trawienia i kalcynacji, włącznie z kropelkami kwasu, obliczanego jako równoważnik SO_2 :
 - a) 6 kg na tonę wyprodukowanego dwutlenku tytanu jako średnia roczna;
 - b) 500 mg/Nm^3 jako średnia godzinna dla zakładów koncentracji odpadów kwasów;
4. W odniesieniu do chloru w przypadku instalacji stosujących proces chlorowania:
 - a) 5 mg/Nm^3 jako średnia dzienna;
 - b) 40 mg/Nm^3 w dowolnym czasie.

CZĘŚĆ 3

Monitorowanie emisji

Monitorowanie emisji do powietrza obejmuje co najmniej ciągłe monitorowanie:

- a) gazowego dwutlenku i tritlenku siarki uwalnianych w trakcie trawienia i kalcynacji z zakładów koncentracji odpadów kwasów w instalacjach stosujących proces siarkowania;
 - b) chloru z głównych źródeł w instalacjach stosujących proces chlorowania;
 - c) pyłu z głównych źródeł.
-

ZAŁĄCZNIK IX

CZĘŚĆ A

Uchylone dyrektywy wraz z ich kolejnymi zmianami
(o których mowa w art. 81)

Dyrektywa Rady 78/176/EWG (Dz.U. L 54 z 25.2.1978, s. 19.)	
Dyrektywa Rady 83/29/EWG (Dz.U. L 32 z 3.2.1983, s. 28.)	
Dyrektywa Rady 91/692/EWG (Dz.U. L 377 z 31.12.1991, s. 48.)	tylko załącznik I lit. b)
Dyrektywa Rady 82/883/EWG (Dz.U. L 378 z 31.12.1982, s. 1.)	
Akt przystąpienia z 1985 r.	tylko załącznik I, pkt X.1 lit. o)
Akt przystąpienia z 1994 r.	tylko załącznik I, pkt VIII.A.6
Rozporządzenie Rady (WE) nr 807/2003 (Dz.U. L 122 z 16.5.2003, s. 36)	tylko załącznik III pkt 34
Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 219/2009 (Dz.U. L 87 z 31.3.2009, s. 109)	tylko załącznik, pkt 3.1
Dyrektywa Rady 92/112/EWG (Dz.U. L 409 z 31.12.1992, s. 11.)	
Dyrektywa Rady 1999/13/EWG (Dz.U. L 85 z 29.3.1999, s. 1.)	
Rozporządzenie (WE) nr 1882/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 284 z 31.10.2003, s. 1.)	tylko załącznik I pkt 17
Dyrektywa 2004/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 143 z 30.4.2004, s. 87.)	tylko art. 13 ust. 1
Dyrektywa 2008/112/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 345 z 23.12.2008, s. 68)	tylko art. 3
Dyrektywa 2000/76/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 332 z 28.12.2000, s. 91.)	
Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1137/2008 (Dz.U. L 311 z 21.11.2008, s. 1)	tylko załącznik, pkt 4.8
Dyrektywa 2001/80/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 309 z 27.11.2001, s. 1.)	
Dyrektywa Rady 2006/105/EWG (Dz.U. L 363 z 20.12.2006, s. 368.)	tylko załącznik część B pkt 2
Dyrektywa 2009/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 114)	tylko art. 33
Dyrektywa 2008/1/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 24 z 29.1.2008, s. 8)	
Dyrektywa 2009/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 114)	tylko art. 37

CZĘŚĆ B

Wykaz terminów transpozycji do prawa krajowego i rozpoczęcia stosowania
(o których mowa w art. 81)

Dyrektywa	Termin transpozycji	Data rozpoczęcia stosowania
78/176/EWG	25 lutego 1979 r.	
82/883/EWG	31 grudnia 1984 r.	
92/112/EWG	15 czerwca 1993 r.	
1999/13/WE	z dnia 1 kwietnia 2001 r.	
2000/76/WE	z dnia 28 grudnia 2000 r.	z dnia 28 grudnia 2002 r.
		z dnia 28 grudnia 2005 r.
2001/80/WE	z dnia 27 listopada 2002 r.	z dnia 27 listopada 2004 r.
2003/35/WE	z dnia 25 czerwca 2005 r.	
2003/87/WE	z dnia 31 grudnia 2003 r.	
2008/1/WE	30 października 1999 r. ⁽¹⁾	30 października 1999 r.
		z dnia 30 października 2007 r.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2008/1/WE jest ujednoliconą wersją dyrektywy Rady 96/61/WE z dnia 24 września 1996 r. dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli (Dz.U. L 257 z 10.10.1996, s. 26), a terminy transpozycji i rozpoczęcia stosowania nadal obowiązują.

ZAŁĄCZNIK X

Tabela korelacji

Dyrektywa 78/176/EWG	Dyrektywa 82/883/EWG	Dyrektywa 92/112/EWG	Dyrektywa 2008/1/WE	Dyrektywa 1999/13/WE	Dyrektywa 2000/76/WE	Dyrektywa 2001/80/WE	Niniejsza dyrektywa
art. 1 ust. 1	art. 1	art. 1					art. 66
—	—	—	—	—	—	—	art. 2
art. 1 ust. 2 lit. a)			art. 2 ust. 2				art. 3 pkt 2
art. 1 ust. 2 lit. b)					art. 3 ust. 1		art. 3 pkt 37
art. 1 ust. 2 lit. c), d) i e)							—
—	—	—	—	—	—	—	art.66
art. 2							art. 67
art. 3							art. 11 lit. d) i e)
art. 4			art. 4	art. 3 słowa wstępne i ust. 1	art. 4 ust. 1		art. 4 ust. 1 akapit pierwszy
art. 5							art. 11 lit. d) i e)
art. 6							art. 11 lit. d) i e)
art. 7 ust. 1		—					art. 70 ust. 1 i art. 70 ust. 2 zdanie pierwsze
art. 7 ust. 2 i 3							—
—	—	—	—	—	—	—	art. 70 ust. 2 zdanie drugie i art. 70 ust. 3
art. 8 ust. 1							—
art. 8 ust. 2							art. 26 ust. 1 akapit drugi
art. 9							—
art. 10							—
art. 11							art. 12
art. 12							—

Dyrektywa 78/176/EWG	Dyrektywa 82/883/EWG	Dyrektywa 92/112/EWG	Dyrektywa 2008/1/WE	Dyrektywa 1999/13/WE	Dyrektywa 2000/76/WE	Dyrektywa 2001/80/WE	Niniejsza dyrektywa
art. 13 ust. 1			art. 17 ust. 1 akapit pierwszy i art. 17 ust. 3 akapit pierwszy zdanie pierwsze	art. 11 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 11 ust. 2			art. 72 ust. 1 zdanie pierwsze
—	—	—	—	—	—	—	art. 72 ust. 1 zdanie drugie
art. 13 ust. 2, 3 i 4							—
art. 14							—
art. 15	art. 14	art. 12	art. 21	art. 15	art. 21	art. 18 ust. 1 i 3	art. 80
art. 16	art. 15	art. 13	art. 23	art. 17	art. 23	art. 20	art. 84
załącznik I							—
załącznik II sekcja A słowa wstępne i pkt 1							—
załącznik II sekcja A pkt 2							—
załącznik II sekcja B							—
	art. 2						—
	art. 3						—
	art. 4 ust. 1 i art. 4 ust. 2 akapit pierwszy						—
	art. 4 ust. 2 akapit drugi						—
	art. 4 ust. 3 i 4						—
	art. 5						—
	art. 6						—
	art. 7						—
	art. 8						—
	art. 9						—
	art. 10						—

Dyrektywa 78/176/EWG	Dyrektywa 82/883/EWG	Dyrektywa 92/112/EWG	Dyrektywa 2008/1/WE	Dyrektywa 1999/13/WE	Dyrektywa 2000/76/WE	Dyrektywa 2001/80/WE	Niniejsza dyrektywa
	art. 11 ust. 1			art. 13 ust. 1	art. 17 ust. 1		art. 75 ust. 1
—	—	—	—	—	—	—	art. 75 ust. 2
	art. 11 ust. 2				art. 17 ust. 2		—
	art. 11 ust. 3						—
	art. 12						—
	art. 13						—
	załącznik I						—
	załącznik II						—
	załącznik III						—
	załącznik IV						—
	załącznik V						—
		art. 2 ust. 1 słowa wstępne					—
		art. 2 ust. 1 lit. a) słowa wstępne					—
		art. 2 ust. 1 lit. a) tiret pierwsze					art. 67 lit. a)
		art. 2 ust. 1 lit. a) tiret drugie					art. 67 lit. b)
		art. 2 ust. 1 lit. a) tiret trzecie i art. 2 ust. 1 lit. b) tiret trzecie					art. 67 lit. d)
		art. 2 ust. 1 lit. a) tiret czwarte, piąte, szóste i siódme					—

Dyrektywa 78/176/EWG	Dyrektywa 82/883/EWG	Dyrektywa 92/112/EWG	Dyrektywa 2008/1/WE	Dyrektywa 1999/13/WE	Dyrektywa 2000/76/WE	Dyrektywa 2001/80/WE	Niniejsza dyrektywa
		art. 2 ust. 1 lit. b) słowa wstępne i tiret pierwsze, czwarte, piąte, szóste i siódme					—
		art. 2 ust. 1 lit. b) tiret drugie					art. 67 lit. c)
		art. 2 ust. 1 lit. c)					—
		art. 2 ust. 2					—
		art. 3					art. 67
		art. 4					art. 67
		art. 5					—
		art. 6 akapit pierwszy słowa wstępne					art. 68
		art. 6 akapit pierwszy lit. a)					załącznik VIII część 1 pkt 1
		art. 6 akapit pierwszy lit. b)					załącznik VIII część 1 pkt 2
		art. 6 akapit drugi					załącznik VIII część 1 pkt 3
		art. 7					—
		art. 8					—
		art. 9 ust. 1 słowa wstępne					art. 69 ust. 2
		art. 9 ust. 1 lit. a) słowa wstępne					—
		art. 9 ust. 1 lit. a) ppkt (i)					załącznik VIII część 2 pkt 2
		art. 9 ust. 1 lit. a) ppkt (ii)					załącznik VIII część 2 pkt 3 słowa wstępne i pkt 3 lit. a)

Dyrektywa 78/176/EWG	Dyrektywa 82/883/EWG	Dyrektywa 92/112/EWG	Dyrektywa 2008/1/WE	Dyrektywa 1999/13/WE	Dyrektywa 2000/76/WE	Dyrektywa 2001/80/WE	Niniejsza dyrektywa
		art. 9 ust. 1 lit. a) ppkt (iii)					art. 69 ust. 1
		art. 9 ust. 1 lit. a) ppkt (iv)					załącznik VIII część 2 pkt 3 lit. b)
		art. 9 ust. 1 lit. a) ppkt (v)					—
		art. 9 ust. 1 lit. b)					załącznik VIII część 2 pkt 4
		art. 9 ust. 2 i 3					—
		art. 11					art. 11 lit. d) i e)
		załącznik					—
			art. 1				art.1
			art. 2 słowa wstępne				art. 3 słowa wstępne
			art. 2 ust. 1	art. 2 ust. 14			art. 3 ust. 1
			art. 2 ust. 3	art. 2 ust. 1			art. 3 ust. 3
			art. 2 ust. 4				—
			art. 2 ust. 5	art. 2 ust. 9	art. 3 ust. 8	art. 2 ust. 1	art. 3 ust. 4
			art. 2 ust. 6 zdanie pierwsze	art. 2 ust. 13	art. 3 ust. 9	art. 2 ust. 3 część pierwsza	art. 3 ust. 5
			art. 2 ust. 6 zdanie drugie				art. 15 ust. 1
			art. 2 ust. 7				art. 3 ust. 6
			art. 2 ust. 8	art. 2 ust. 5			art. 71
			art. 2 ust. 9 zdanie pierwsze	art. 2 ust. 7	art. 3 ust. 12		art. 3 ust. 7
			art. 2 ust. 9 zdanie drugie				art. 4 ust. 2 akapit pierwszy
—	—	—	—	—	—	—	art. 4 ust. 2 akapit drugi
—	—	—	—	—	—	—	art. 4 ust. 3

Dyrektywa 78/176/EWG	Dyrektywa 82/883/EWG	Dyrektywa 92/112/EWG	Dyrektywa 2008/1/WE	Dyrektywa 1999/13/WE	Dyrektywa 2000/76/WE	Dyrektywa 2001/80/WE	Niniejsza dyrektywa
			art. 2 ust. 10				—
—	—	—	—	—	—	—	art. 3 ust. 8
			art. 2 ust. 11 lit. b) zdanie pierwsze				art. 3 ust. 9
			art. 2 ust. 11 lit. b) zdanie drugie				art. 20 ust. 3
			art. 2 ust. 12 akapit pierwszy i załącznik IV słowa wstępne				art. 3 ust. 10
			art. 2 ust. 12 akapit drugi				art. 14 ust. 5 lit. a) i art. 14 ust. 6
			art. 2 ust. 13	art. 2 ust. 6	art. 3 ust. 11	art. 2 ust. 5	art. 3 pkt 15
			art. 2 ust. 14				art. 3 pkt 16
			art. 2 ust. 15				art. 3 pkt 17
—	—	—	—	—	—	—	art. 3 pkt 11–14, 18–23, 26–30 i 34–36
			art. 3 ust. 1 słowa wstępne				art. 11 słowa wstępne
			art. 3 ust. 1 lit. a)				art. 11 lit. a) i b)
			art. 3 ust. 1 lit. b)				art. 11 lit. c)
			art. 3 ust. 1 lit. c)				art. 11 lit. d) i e)
			art. 3 ust. 1 lit. d)				art. 11 lit. f)
			art. 3 ust. 1 lit. e)				art. 11 lit. g)
			art. 3 ust. 1 lit. f)				art. 11 lit. h)
			art. 3 ust. 2				—
			art. 5 ust. 1				—

Dyrektywa 78/176/EWG	Dyrektywa 82/883/EWG	Dyrektywa 92/112/EWG	Dyrektywa 2008/1/WE	Dyrektywa 1999/13/WE	Dyrektywa 2000/76/WE	Dyrektywa 2001/80/WE	Niniejsza dyrektywa
			art. 5 ust. 2				art. 80 ust. 1 akapit drugi
			art. 6 ust. 1 słowa wstępne				art. 12 ust. 1 akapit pierwszy słowa wstępne
			art. 6 ust. 1 akapit pierwszy lit. a)–d)				art. 12 ust. 1 akapit pierwszy lit. a)–d)
—	—	—	—	—	—	—	art. 12 ust. 1 akapit pierwszy lit. e)
			art. 6 ust. 1 akapit pierwszy lit. e)				art. 12 ust. 1 akapit pierwszy lit. f)
			art. 6 ust. 1 akapit pierwszy lit. f)				art. 12 ust. 1 akapit pierwszy lit. g)
			art. 6 ust. 1 akapit pierwszy lit. g)				art. 12 ust. 1 akapit pierwszy lit. h)
			art. 6 ust. 1 akapit pierwszy lit. h)				art. 12 ust. 1 lit. i)
			art. 6 ust. 1 akapit pierwszy lit. i)				art. 12 ust. 1 lit. j)
			art. 6 ust. 1 akapit pierwszy lit. j)				art. 12 ust. 1 akapit pierwszy lit. k)
			art. 6 ust. 1 akapit drugi				art. 12 ust. 1 akapit drugi
			art. 6 ust. 2				art. 12 ust. 2
			art. 7				art. 5 ust. 2
			art. 8 akapit pierwszy		art. 4 ust. 3		art. 5 ust. 1
			art. 8 akapit drugi				—
			art. 9 ust. 1 pierwsza część zdania				art. 14 ust. 1 akapit pierwszy

Dyrektywa 78/176/EWG	Dyrektywa 82/883/EWG	Dyrektywa 92/112/EWG	Dyrektywa 2008/1/WE	Dyrektywa 1999/13/WE	Dyrektywa 2000/76/WE	Dyrektywa 2001/80/WE	Niniejsza dyrektywa
			art. 9 ust. 1 druga część zdania				—
			art. 9 ust. 2				art. 5 ust. 3
			art. 9 ust. 3 akapit pierwszy zdanie pierwsze i drugie				art. 14 ust. 1 akapit drugi słowa wstępne oraz lit. a) i b)
			art. 9 ust. 3 akapit pierwszy zdanie trzecie				art. 14 ust. 2
—	—	—	—	—	—	—	art. 14 ust. 3, 4 i 7
—	—	—	—	—	—	—	art. 14 ust. 5 słowa wstępne i akapit pierwszy lit. b) oraz art. 14 ust. 5 akapit drugi
			art. 9 ust. 3 akapit drugi				—
			art. 9 ust. 3 akapit trzeci				art. 9 ust. 1
			art. 9 ust. 3 akapit czwarty				art. 9 ust. 2
			art. 9 ust. 3 akapit piąty				art. 9 ust. 3
			art. 9 ust. 3 akapit szósty				art. 9 ust. 4
—	—	—	—	—	—	—	art. 10
			art. 9 ust. 4 pierwsza część zdania pierwszego				art. 15 ust. 2
			art. 9 ust. 4 druga część zdania pierwszego				art. 15 ust. 4 akapit pierwszy
—	—	—	—	—	—	—	art. 15 ust. 4 akapity drugi do piątego oraz art. 15 ust. 5

Dyrektywa 78/176/EWG	Dyrektywa 82/883/EWG	Dyrektywa 92/112/EWG	Dyrektywa 2008/1/WE	Dyrektywa 1999/13/WE	Dyrektywa 2000/76/WE	Dyrektywa 2001/80/WE	Niniejsza dyrektywa
			art. 9 ust. 4 zdanie drugie				art. 14 ust. 1 akapit drugi lit. g)
—	—	—	—	—	—	—	art. 14 ust. 1 akapit drugi lit. h)
—	—	—	—	—	—	—	art. 15 ust. 3
—	—	—	—	—	—	—	art. 16
			art. 9 ust. 5 akapit pierwszy				art. 14 ust. 1 akapit drugi lit. c) ppkt (i)
—	—	—	—	—	—	—	art. 14 ust. 1 akapit drugi lit. c) ppkt (ii)
—	—	—	—	—	—	—	art. 14 ust. 1 akapit drugi lit. d)
			art. 9 ust. 5 akapit drugi				—
—	—	—	—	—	—	—	art. 14 ust. 1 akapit drugi lit. e)
			art. 9 ust. 6 akapit pierwszy				art. 14 ust. 1 akapit drugi lit. f)
			art. 9 ust. 6 akapit drugi				—
			art. 9 ust. 7				—
			art. 9 ust. 8				art. 6 i art. 17 ust. 1
—	—	—	—	—	—	—	art. 17 ust. 2, 3 i 4
			art. 10				art. 18
			art. 11				art. 19
			art. 12 ust. 1				art. 20 ust. 1
			art. 12 ust. 2 zdanie pierwsze				art. 20 ust. 2 akapit pierwszy
			art. 12 ust. 2 zdanie drugie				art. 20 ust. 2 akapit drugi
			art. 12 ust. 2 zdanie trzecie				—

Dyrektywa 78/176/EWG	Dyrektywa 82/883/EWG	Dyrektywa 92/112/EWG	Dyrektywa 2008/1/WE	Dyrektywa 1999/13/WE	Dyrektywa 2000/76/WE	Dyrektywa 2001/80/WE	Niniejsza dyrektywa
			art. 13 ust. 1				art. 21 ust. 1
—	—	—	—	—	—	—	art. 21 ust. 2, 3 i 4
			art. 13 ust. 2 słowa wstępne				art. 21 ust. 5 słowa wstępne
			art. 13 ust. 2 lit. a)				art. 21 ust. 5 lit. a)
			art. 13 ust. 2 lit. b)				—
			art. 13 ust. 2 lit. c)				art. 21 ust. 5 lit. b)
			art. 13 ust. 2 lit. d)				—
—	—	—	—	—	—	—	art. 21 ust. 5 lit. c)
—	—	—	—	—	—	—	art. 22
—	—	—	—	—	—	—	art. 23 ust. 1 akapit pierwszy
			art. 14 słowa wstępne i lit. a)				art. 8 ust. 1
			art. 14 lit. b)				art. 7 lit. a) i b) oraz art. 14 ust. 1 lit. d) ppkt (i)
—	—	—	—	—	—	—	art. 7 słowa wstępne oraz lit. b) i c)
—	—	—	—	—	—	—	art. 14 ust. 1 lit. d) ppkt (ii)
			art. 14 lit. c)				art. 23 ust. 1 akapit drugi
—	—	—	—	—	—	—	art. 23 ust. 2–6
			art. 15 ust. 1 akapit pierwszy słowa wstępne oraz lit. a) i b)	art. 12 ust. 1 akapit pierwszy			art. 24 ust. 1 akapit pierwszy słowa wstępne oraz lit. a) i b)
			art. 15 ust. 1 akapit pierwszy lit. c)				art. 24 ust. 1 akapit pierwszy lit. c)

Dyrektywa 78/176/EWG	Dyrektywa 82/883/EWG	Dyrektywa 92/112/EWG	Dyrektywa 2008/1/WE	Dyrektywa 1999/13/WE	Dyrektywa 2000/76/WE	Dyrektywa 2001/80/WE	Niniejsza dyrektywa
			art. 15 ust. 1 akapit drugi				art. 24 ust. 1 akapit drugi
			art. 15 ust. 2				art. 24 ust. 3 lit. b)
			art. 15 ust. 3				art. 24 ust. 4
			art. 15 ust. 4				art. 24 ust. 3 słowa wstępne oraz lit. a) i b)
—	—	—	—	—	—	—	art. 24 ust. 2 lit. c)–f) oraz art. 24 ust. 3 słowa wstępne i lit. a)
			art. 16				art. 25
			art. 17 ust. 1 akapit drugi				—
			art. 17 ust. 2 akapit pierwszy				art. 13 ust. 1
—	—	—	—	—	—	—	art. 13 ust. 2–7
			art. 17 ust. 2 akapit drugi				—
			art. 17 ust. 3 akapit pierwszy zdanie drugie i trzecie	art. 11 ust. 1 zdanie drugie			art. 72 ust. 2
			art. 17 ust. 3 akapit pierwszy zdanie czwarte				—
—	—	—	—	—	—	—	art. 72 ust. 3 i 4
			art. 17 ust. 3 akapit drugi				—
			art. 17 ust. 3 akapit trzeci	art. 11 ust. 3			art. 73 ust. 1
—	—	—	—	—	—	—	art. 73 ust. 2
			art. 17 ust. 4				—
—	—	—	—	—	—	—	art. 74
—	—	—	—	—	—	—	art. 27
			art. 18			art. 11	art. 26
			art. 19				—

Dyrektywa 78/176/EWG	Dyrektywa 82/883/EWG	Dyrektywa 92/112/EWG	Dyrektywa 2008/1/WE	Dyrektywa 1999/13/WE	Dyrektywa 2000/76/WE	Dyrektywa 2001/80/WE	Niniejsza dyrektywa
			art. 20				—
			art. 21				art. 80 ust. 2
			art. 22		art. 18	art. 17	art. 81
—	—	—	—	—	—	—	art. 82
			art. 23	art. 16	art. 22	art. 19	art. 83
—	—	—	—	—	—	—	art. 2 ust. 1
			załącznik I słowa wstępne ust. 1				art. 2 ust. 2
			załącznik I słowa wstępne ust. 2				załącznik I słowa wstępne akapit pierwszy zdanie pierwsze
—	—	—	—	—	—	—	załącznik I słowa wstępne akapit pierwszy zdanie drugie
—	—	—	—	—	—	—	załącznik I słowa wstępne akapit drugi i trzeci
			załącznik I pkt 1.1-1.3				załącznik I pkt 1.1–1.3
			załącznik I pkt 1.4				załącznik I pkt 1.4 lit. a)
—	—	—	—	—	—	-	załącznik I pkt 1.4 lit. b)
			załącznik I pkt 2				załącznik I pkt 2
			załącznik I pkt 3.1				załącznik I pkt 3.1 lit. a) i b)
—	—	—	—	—	—	—	załącznik I pkt 3.1 lit. c)
			załącznik I pkt 3.2-3.5				załącznik I pkt 3.2–3.5
			załącznik I pkt 4				załącznik I pkt 4
			załącznik I pkt 5 słowa wstępne				—
			załącznik I pkt 5.1				załącznik I pkt 5.1 lit. b), f), g), i), j) oraz pkt 5.2 lit. b)
—	—	—	—	—	—	—	załącznik I pkt 5.1 lit. a), c), d), e), h), k)

Dyrektywa 78/176/EWG	Dyrektywa 82/883/EWG	Dyrektywa 92/112/EWG	Dyrektywa 2008/1/WE	Dyrektywa 1999/13/WE	Dyrektywa 2000/76/WE	Dyrektywa 2001/80/WE	Niniejsza dyrektywa
			załącznik I pkt 5.2				załącznik I pkt 5.2 lit. a)
			załącznik I pkt 5.3				załącznik I pkt 5.3 lit. a) ppkt (i) i (ii)
—	—	—	—	—	—	—	załącznik I pkt 5.3 lit. a) ppkt (iii)–(v) oraz pkt 5.3 lit. b)
			załącznik I pkt 5.4				załącznik I pkt 5.4
—	—	—	—	—	—	—	załącznik I pkt 5.5 i 5.6
			załącznik I pkt 6.1 lit. a) i b)				załącznik I pkt 6.1 lit. a) i b)
—	—	—	—	—	—	—	załącznik I pkt 6.1 lit. c)
			załącznik I pkt 6.2-6.4 lit. b)				załącznik I pkt 6.2–6.4 lit. b) ppkt (ii)
—	—	—	—	—	—	—	załącznik I pkt 6.4 lit. b) ppkt (iii)
			załącznik I pkt 6.4 lit. c)-pkt 6.9				załącznik I pkt 6.4 lit. c)-pkt 6.9
—	—	—	—	—	—	—	załącznik I pkt 6.10 i 6.11
			załącznik II				—
			załącznik III				załącznik II „Woda” i „Powietrze” pkt 1–12
—	—	—	—	—	—	—	załącznik II „Woda” pkt 13
			załącznik IV				załącznik III
			załącznik V				załącznik IV
				art. 1			art. 56
				art. 2 ust. 2			art. 57 pkt 1

Dyrektywa 78/176/EWG	Dyrektywa 82/883/EWG	Dyrektywa 92/112/EWG	Dyrektywa 2008/1/WE	Dyrektywa 1999/13/WE	Dyrektywa 2000/76/WE	Dyrektywa 2001/80/WE	Niniejsza dyrektywa
				art. 2 ust. 3			—
				art. 2 ust. 4			art. 63 ust. 1
				art. 2 ust. 8			art. 4 ust. 1 akapit trzeci
				art. 2 ust. 10			art. 57 pkt 3
				art. 2 ust. 11			art. 57 pkt 2
				art. 2 ust. 12			art. 57 pkt 4
				art. 2 ust. 15			art. 57 pkt 5
				art. 2 ust. 16			art. 3 pkt 44
				art. 2 ust. 17			art. 3 pkt 45
				art. 2 ust. 18			art. 3 pkt 46
				art. 2 ust. 19			—
				art. 2 ust. 20			art. 3 pkt 47
				art. 2 ust. 21			art. 57 pkt 6
				art. 2 ust. 22			art. 57 pkt 7
				art. 2 ust. 23			art. 57 pkt 8
				art. 2 ust. 24			art. 57 pkt 9
				art. 2 ust. 25			art. 57 pkt 10
				art. 2 ust. 26			art. 57 pkt 11
				art. 2 ust. 27			—
				art. 2 ust. 28			art. 63 ust. 1
				art. 2 ust. 29			—
				art. 2 ust. 30			art. 57 pkt 12
				art. 2 ust. 31			załącznik VII część 2 zdanie pierwsze załącznik VIII część 2 pkt 1
				art. 2 ust. 32			—
				art. 2 ust. 33			art. 57 pkt 13
				art. 3 ust. 2			art. 4 ust. 1 akapit drugi

Dyrektywa 78/176/EWG	Dyrektywa 82/883/EWG	Dyrektywa 92/112/EWG	Dyrektywa 2008/1/WE	Dyrektywa 1999/13/WE	Dyrektywa 2000/76/WE	Dyrektywa 2001/80/WE	Niniejsza dyrektywa
				art. 4 ust. 1, 2 i 3			art. 4 ust. 1 akapit pierwszy i drugi
				art. 4 ust. 4			art. 63 ust. 2
				art. 5 ust. 1			art. 59 ust. 1 akapit pierwszy słowa wstępne
				art. 5 ust. 2			art. 59 ust. 1 akapit pierwszy lit. a) i b)
				art. 5 ust. 3 akapit pierwszy lit. a)			art. 59 ust. 2
				art. 5 ust. 3 akapit pierwszy lit. b)			art. 59 ust. 3
				art. 5 ust. 3 akapit drugi			art. 59 ust. 4
—	—	—	—	—	—	—	art. 59 ust. 5
				art. 5 ust. 4			—
				art. 5 ust. 5			art. 59 ust. 6
				art. 5 ust. 6			art. 58
				art. 5 ust. 7			załącznik VII część 4 pkt 1
				art. 5 ust. 8 akapit pierwszy			załącznik VII część 4 pkt 2
				art. 5 ust. 8 akapit drugi			—
				art. 5 ust. 9			—
				art. 5 ust. 10			art. 59 ust. 7
				art. 5 ust. 11, 12 i 13			—
				art. 6			—
				art. 7 ust. 1 słowa wstępne oraz tiret pierwsze, drugie, trzecie i czwarte			art. 64

Dyrektywa 78/176/EWG	Dyrektywa 82/883/EWG	Dyrektywa 92/112/EWG	Dyrektywa 2008/1/WE	Dyrektywa 1999/13/WE	Dyrektywa 2000/76/WE	Dyrektywa 2001/80/WE	Niniejsza dyrektywa
				art. 7 ust. 1 słowa końcowe			—
				art. 7 ust. 2			—
				art. 8 ust. 1			art. 14 ust. 1 lit. d), art. 60
—	—	—	—	—	—	—	art. 61
				art. 8 ust. 2			załącznik VII część 6 pkt 1
				art. 8 ust. 3			załącznik VII część 6 pkt 2
				art. 8 ust. 4			załącznik VII część 6 pkt 3
				art. 8 ust. 5			—
				art. 9 ust. 1 akapit pierwszy słowa wstępne			art. 62 akapit pierwszy słowa wstępne
				art. 9 ust. 1 akapit pierwszy tiret pierwsze, drugie i trzecie			art. 62 akapit pierwszy lit. a), b) i c)
				art. 9 ust. 1 akapit drugi			art. 62 akapit drugi
				art. 9 ust. 1 akapit trzeci			załącznik VII część 8 pkt 4
				art. 9 ust. 2			art. 63 ust. 3
				art. 9 ust. 3			załącznik VII część 8 pkt 1
				art. 9 ust. 4			załącznik VII część 8 pkt 2
				art. 9 ust. 5			załącznik VII część 8 pkt 3
				art. 10	art. 4 ust. 9		art. 8 ust. 2
				art. 11 ust. 1 zdanie trzecie do szóstego			—
				art. 12 ust. 1 akapit drugi			art. 65 ust. 1 akapit pierwszy
				art. 12 ust. 1 akapit trzeci			art. 65 ust. 1 akapit drugi
				art. 12 ust. 2			art. 65 ust. 2

Dyrektywa 78/176/EWG	Dyrektywa 82/883/EWG	Dyrektywa 92/112/EWG	Dyrektywa 2008/1/WE	Dyrektywa 1999/13/WE	Dyrektywa 2000/76/WE	Dyrektywa 2001/80/WE	Niniejsza dyrektywa
				art. 12 ust. 3			art. 65 ust. 3
				art. 13 ust. 2 i 3			—
				art. 14	art. 19	art. 16	art. 79
				załącznik I słowa wstępne zdanie pierwsze i drugie			art. 56
				załącznik I słowa wstępne zdanie trzecie oraz lista czynności			załącznik VII część 1
				załącznik IIA			załącznik VII części 2 i 3
				załącznik IIA część II akapit szósty ostatnie zdanie			—
				załącznik IIB pkt 1 zdanie pierwsze i drugie			art. 59 ust. 1 akapit pierwszy lit. b)
				załącznik IIB pkt 1 zdanie trzecie			art. 59 ust. 1 akapit drugi
				załącznik IIB pkt 2			załącznik VII część 5
				załącznik IIB pkt 2 akapit drugi ppkt (i) oraz tabela			—
				załącznik III pkt 1			—
				załącznik III pkt 2			załącznik VII część 7 pkt 1
				załącznik III pkt 3			załącznik VII część 7 pkt 2
				załącznik III pkt 4			załącznik VII część 7 pkt 3
					art. 1 akapit pierwszy		art. 42
					art. 1 akapit drugi		—
					art. 2 ust. 1		art. 42 ust. 1 akapit pierwszy

Dyrektywa 78/176/EWG	Dyrektywa 82/883/EWG	Dyrektywa 92/112/EWG	Dyrektywa 2008/1/WE	Dyrektywa 1999/13/WE	Dyrektywa 2000/76/WE	Dyrektywa 2001/80/WE	Niniejsza dyrektywa
—	—	—	—	—	—	—	art. 42 ust. 1 akapit drugi do piątego
					art. 2 ust. 2 słowa wstępne		art. 42 ust. 2 słowa wstępne
					art. 2 ust. 2 lit. a) słowa wstępne		art. 42 ust. 2 lit. a) słowa wstępne
					art. 2 ust. 2 lit. a) ppkt (i)-(v)		art. 42 ust. 2 lit. a) ppkt (i)
					art. 2 ust. 2 lit. a) ppkt (vi)		art. 42 ust. 2 lit. a) ppkt (ii)
					art. 2 ust. 2 lit. a) ppkt (vii)		art. 42 ust. 2 lit. a) ppkt (iii)
					art. 2 ust. 2 lit. a) ppkt (viii)		art. 42 ust. 2 lit. a) ppkt (iv)
					art. 2 ust. 2 lit. b)		art. 42 ust. 2 lit. b)
					art. 3 pkt 2 akapit pierwszy		art. 3 pkt 38
					art. 3 pkt 2 akapit drugi		—
					art. 3 pkt 3		art. 3 pkt 39
					art. 3 pkt 4 akapit pierwszy		art. 3 pkt 40
					art. 3 pkt 4 akapit drugi		art. 42 ust. 1 akapit trzeci
—	—	—	—	—	—	—	art. 42 ust. 1 akapit czwarty
					art. 3 pkt 5 akapit pierwszy		art. 3 pkt 41
					art. 3 pkt 5 akapit drugi		art. 42 ust. 1 akapit piąty
					art. 3 pkt 5 akapit trzeci		art. 42 ust. 1 akapit trzeci

Dyrektywa 78/176/EWG	Dyrektywa 82/883/EWG	Dyrektywa 92/112/EWG	Dyrektywa 2008/1/WE	Dyrektywa 1999/13/WE	Dyrektywa 2000/76/WE	Dyrektywa 2001/80/WE	Niniejsza dyrektywa
					art. 3 pkt 6		załącznik VI część 1 lit. a)
					art. 3 pkt 7		art. 3 pkt 42
—	—	—	—	—	—	—	załącznik VI część 1 lit. b)
					art. 3 pkt 10		art. 3 pkt 43
					art. 3 pkt 13		art. 43
					art. 4 ust. 2		art. 44
					art. 4 ust. 4 słowa wstępne oraz lit. a) i b)		art. 45 ust. 1 słowa wstępne oraz lit. a) i b)
					art. 4 ust. 4 lit. c)		art. 45 ust. 1 lit e)
					art. 4 ust. 5		art. 45 ust. 2
					art. 4 ust. 6		art. 45 ust. 3
					art. 4 ust. 7		art. 45 ust. 4
					art. 4 ust. 8		art. 54
					art. 5		art. 52
					art. 6 ust. 1 akapit pierwszy		art. 50 ust. 1
					art. 6 ust. 1 akapit drugi i art. 6 ust. 2		art. 50 ust. 2
					art. 6 ust. 1 akapit trzeci		art. 50 ust. 3 akapit pierwszy
					art. 6 ust. 1 akapit czwarty część pierwsza		—
					art. 6 ust. 1 akapit czwarty część druga		art. 50 ust. 3 akapit drugi
					art. 6 ust. 3		art. 50 ust. 4
					art. 6 ust. 4 akapit pierwszy zdanie pierwsze i drugie oraz art. 6 ust. 4 pierwsze i drugie zdanie akapitu drugiego		art. 51 ust. 1

Dyrektywa 78/176/EWG	Dyrektywa 82/883/EWG	Dyrektywa 92/112/EWG	Dyrektywa 2008/1/WE	Dyrektywa 1999/13/WE	Dyrektywa 2000/76/WE	Dyrektywa 2001/80/WE	Niniejsza dyrektywa
					art. 6 ust. 4 akapit pierwszy zdanie trzecie		art. 51 ust. 2
—	—	—	—	—	art. 6 ust. 4 trzecie zdanie	—	art. 51 ust. 3 akapit pierwszy
					art. 6 ust. 4 akapit trzeci		art. 51 ust. 3 akapit drugi
					art. 6 ust. 4 akapit czwarty		art. 51 ust. 4
					art. 6 ust. 5, pierwsza część zdania		...
					art. 6 ust. 5 druga część zdania		art. 46 ust. 1
					art. 6 ust. 6		art. 50 ust. 5
					art. 6 ust. 7		art. 50 ust. 6
					art. 6 ust. 8		art. 50 ust. 7
					art. 7 ust. 1 i art. 7 ust. 2 akapit pierwszy		art. 46 ust. 2 akapit pierwszy
					art. 7 ust. 2 akapit drugi		art. 46 ust. 2 akapit drugi
					art. 7 ust. 3 i art. 11 ust. 8 akapit pierwszy słowa wstępne		załącznik VI część 6 pkt 2.7 część pierwsza
					art. 7 ust. 4		art. 46 ust. 2 akapit drugi
					art. 7 ust. 5		—
					art. 8 ust. 1		art. 45 ust. 1 lit. c)
					art. 8 ust. 2		art. 46 ust. 3
					art. 8 ust. 3		—
					art. 8 ust. 4 akapit pierwszy		art. 46 ust. 4 akapit pierwszy

Dyrektywa 78/176/EWG	Dyrektywa 82/883/EWG	Dyrektywa 92/112/EWG	Dyrektywa 2008/1/WE	Dyrektywa 1999/13/WE	Dyrektywa 2000/76/WE	Dyrektywa 2001/80/WE	Niniejsza dyrektywa
					art. 8 ust. 4 akapit drugi		załącznik VI część 6 pkt 3.2
					art. 8 ust. 4 akapit trzeci		—
					art. 8 ust. 4 akapit czwarty		—
					art. 8 ust. 5		art. 46 ust. 4 akapit drugi i trzeci
					art. 8 ust. 6		art. 45 ust. 1 lit. c) i d)
					art. 8 ust. 7		art. 46 ust. 5
					art. 8 ust. 8		—
					art. 9 akapit pierwszy		art. 53 ust. 1
					art. 9 akapit drugi		art. 53 ust. 2
					art. 9 akapit trzeci		art. 53 ust. 3
					art. 10 ust. 1 i 2		—
					art. 10 ust. 3 zdanie pierwsze		art. 48 ust. 2
					art. 10 ust. 3 zdanie drugie		—
					art. 10 ust. 4		art. 48 ust. 3
					art. 10 ust. 5		załącznik VI część 6 pkt 1.3 część druga
					art. 11 ust. 1		art. 48 ust. 1
					art. 11 ust. 2		załącznik VI część 6 pkt 2.1
					art. 11 ust. 3		załącznik VI część 6 pkt 2.2
					art. 11 ust. 4		załącznik VI część 6 pkt 2.3
					art. 11 ust. 5		załącznik VI część 6 pkt 2.4

Dyrektywa 78/176/EWG	Dyrektywa 82/883/EWG	Dyrektywa 92/112/EWG	Dyrektywa 2008/1/WE	Dyrektywa 1999/13/WE	Dyrektywa 2000/76/WE	Dyrektywa 2001/80/WE	Niniejsza dyrektywa
					art. 11 ust. 6		załącznik VI część 6 pkt 2.5 akapit pierwszy
—	—	—	—	—	—	—	załącznik VI część 6 pkt 2.5 akapit drugi
					art. 11 ust. 7 akapit pierwszy zdanie pierwsze część pierwsza		załącznik VI część 6 pkt 2.6 słowa wprowadzające
					art. 11 ust. 7 akapit pierwszy zdanie pierwsze część druga		załącznik VI część 6 pkt 2.6 lit. a)
					art. 11 ust. 7 akapit pierwszy zdanie drugie		—
					art. 11 ust. 7 akapit drugi		—
					art. 11 ust. 7 lit. a)		załącznik VI część 6 pkt 2.6 lit. b)
					art. 11 ust. 7 lit. b) i c)		—
					art. 11 ust. 7 lit. d)		załącznik VI część 6 pkt 2.6 lit. c)
					art. 11 ust. 7 lit. e) i f)		—
					art. 11 ust. 8 akapit pierwszy lit. a) i b)		załącznik VI część 3 pkt 1
					art. 11 ust. 8 akapit pierwszy lit. c) oraz akapit drugi		załącznik VI część 6 pkt 2.7 akapit drugi
					art. 11 ust. 8 lit. d)		załącznik VI część 4 pkt 2.1 akapit drugi
					art. 11 ust. 9		art. 48 ust. 4
					art. 11 ust. 10		załącznik VI część 8 pkt 1.1
					art. 11 ust. 11		załącznik VI część 8 pkt 1.2
					art. 11 ust. 12		załącznik VI część 8 pkt 1.3

Dyrektywa 78/176/EWG	Dyrektywa 82/883/EWG	Dyrektywa 92/112/EWG	Dyrektywa 2008/1/WE	Dyrektywa 1999/13/WE	Dyrektywa 2000/76/WE	Dyrektywa 2001/80/WE	Niniejsza dyrektywa
					art. 11 ust. 13		art. 48 ust. 5
—	—	—	—	—	—	—	art. 49
					art. 11 ust. 14		załącznik VI część 6 pkt 3.1
					art. 11 ust. 15		art. 45 ust. 1 lit. e)
					art. 11 ust. 16		załącznik VI część 8 pkt 2
					art. 11 ust. 17		art. 8 ust. 2 lit. a)
					art. 12 ust. 1		art. 55 ust. 1
					art. 12 ust. 2 zdanie pierwsze i drugie		art. 55 ust. 2
					art. 12 ust. 2 zdanie trzecie		art. 55 ust. 3
					art. 13 ust. 1		art. 45 ust. 1 lit. f)
					art. 13 ust. 2		art. 47
					art. 13 ust. 3		art. 46 ust. 6
					art. 13 ust. 4		załącznik VI część 3 pkt 2
					art. 14		—
					art. 15		—
					art. 16		—
					art. 20		—
					załącznik I		załącznik VI część 2
					załącznik II część pierwsza (nie numerowana)		załącznik VI część 4 pkt 1
					załącznik II pkt 1 słowa wstępne		załącznik VI część 4 pkt 2.1
					załącznik II pkt 1.1 i 1.2		załącznik VI część 4 pkt 2.2 i 2.3
—	—	—	—	—	—	—	załącznik VI część 4 pkt 2.4
					załącznik II pkt 1.3		—
					załącznik II pkt 2.1		załącznik VI część 4 pkt 3.1

Dyrektywa 78/176/EWG	Dyrektywa 82/883/EWG	Dyrektywa 92/112/EWG	Dyrektywa 2008/1/WE	Dyrektywa 1999/13/WE	Dyrektywa 2000/76/WE	Dyrektywa 2001/80/WE	Niniejsza dyrektywa
—	—	—	—	—	—	—	załącznik VI część 4 pkt 3.2
					załącznik II pkt 2.2		załącznik VI część 4 pkt 3.3 i 3.4
					załącznik II pkt 3		załącznik VI część 4 pkt 4
					załącznik III		załącznik VI część 6 pkt 1
					załącznik IV tabela		załącznik VI część 5
					załącznik IV ostatnie zdanie		—
					załącznik V lit. a) tabela		załącznik VI część 3 pkt 1.1
					załącznik V lit. a) ostatnie zdania		—
					załącznik V lit. b) tabela		załącznik VI część 3 pkt 1.2
					załącznik V lit. b) ostatnie zdanie		—
					załącznik II lit. c)		załącznik VI część 3 pkt 1.3
					załącznik V lit. d)		załącznik VI część 3 pkt 1.4
					załącznik V lit. e)		załącznik VI część 3 pkt 1.5
					załącznik V lit. f)		załącznik VI część 3 pkt 3
					załącznik VI		załącznik VI część 7
						art. 1	art. 28 akapit pierwszy
						art. 2 ust. 2	załącznik V część 1 pkt 1 oraz część 2 pkt 1 akapit pierwszy
—	—	—	—	—	—	—	załącznik V część 1 pkt 1 oraz część 2 pkt 1 akapit drugi
						art. 2 ust. 3 część druga	załącznik V część 1 pkt 1 oraz część 2 pkt 1 akapit pierwszy

Dyrektywa 78/176/EWG	Dyrektywa 82/883/EWG	Dyrektywa 92/112/EWG	Dyrektywa 2008/1/WE	Dyrektywa 1999/13/WE	Dyrektywa 2000/76/WE	Dyrektywa 2001/80/WE	Niniejsza dyrektywa
—	—	—	—	—	—	—	załącznik V część pierwsza pkt 1 oraz część 2 pkt 1 akapit drugi
						art. 2 ust. 4	—
						art. 2 ust. 6 część pierwsza	art. 3 pkt 24
						art. 2 ust. 6 część druga	art. 28 akapit drugi lit. j)
						art. 2 ust. 7 akapit pierwszy	art. 3 pkt 25
						art. 2 ust. 7 akapit drugi zdanie pierwsze	—
						art. 2 ust. 7 akapit drugi zdanie drugie oraz lit. a)–i)	art. 28 akapit drugi oraz lit. a)–i)
						art. 2 ust. 7 akapit drugi lit. j)	—
						art. 2 ust. 7 akapit trzeci	—
—	—	—	—	—	—	—	art. 29 ust. 1
						art. 2 ust. 7 akapit czwarty	art. 29 ust. 2
—	—	—	—	—	—	—	art. 29 ust. 3
						art. 2 ust. 8	art. 3 pkt 32
						art. 2 ust. 9	—
						art. 2 ust. 10	—
						art. 2 ust. 11	art. 3 pkt 31
						art. 2 ust. 12	art. 3 pkt 33
						art. 2 ust. 13	—
						art. 3	—
						art. 4 ust. 1	—
						art. 4 ust. 2	—

Dyrektywa 78/176/EWG	Dyrektywa 82/883/EWG	Dyrektywa 92/112/EWG	Dyrektywa 2008/1/WE	Dyrektywa 1999/13/WE	Dyrektywa 2000/76/WE	Dyrektywa 2001/80/WE	Niniejsza dyrektywa
						art. 4 ust. 3-art. 4 ust. 8	
						art. 5 ust. 1	załącznik V część 1 pkt 2 akapit drugi
							załącznik V część 1 pkt 2 akapity pierwszy, trzeci i czwarty
						art. 5 ust. 2	—
						art. 6	—
						art. 7 ust. 1	art. 37
						art. 7 ust. 2	art. 30 ust. 5
						art. 7 ust. 3	art. 30 ust. 6
						art. 8 ust. 1	art. 40 ust. 1
						art. 8 ust. 2 akapit pierwszy część pierwsza	art. 40 ust. 2 akapit pierwszy część pierwsza
						art. 8 ust. 2 akapit pierwszy część druga	—
—	—	—	—	—	—	—	art. 40 ust. 2 akapit pierwszy część druga
—	—	—	—	—	—	—	art. 40 ust. 2 akapit drugi
—	—	—	—	—	—	—	art. 40 ust. 3
—	—	—	—	—	—	-	art. 41
						art. 8 ust. 2 akapit drugi	—
						art. 8 ust. 3 i 4	—
						art. 9	art. 30 ust. 1
—	—	—	—	—	—	—	art. 30 ust. 2, 3 i 4
						art. 9a	art. 36
						art. 10 ust. 1 zdanie pierwsze	art. 30 ust. 7 zdanie pierwsze

Dyrektywa 78/176/EWG	Dyrektywa 82/883/EWG	Dyrektywa 92/112/EWG	Dyrektywa 2008/1/WE	Dyrektywa 1999/13/WE	Dyrektywa 2000/76/WE	Dyrektywa 2001/80/WE	Niniejsza dyrektywa
—	—	—	—	—	—	—	art. 30 ust. 7 zdanie drugie
—	—	—	—	—	—	—	art. 30 ust. 8 i 9
—	—	—	—	—	—	—	art. 31–35
						art. 10 ust. 1 zdanie drugie	—
						art. 10 ust. 2	—
						art. 12 zdanie pierwsze	art. 38 ust. 1
						art. 12 zdanie drugie	—
—	—	—	—	—	—	—	art. 38 ust. 2, 3 i 4
—	—	—	—	—	—	—	art. 39
						art. 13	załącznik V część 3 pkt 8 część trzecia
						art. 14	załącznik V część 4
—	—	—	—	—	—	—	załącznik V części 5, 6 i 7
						art. 15	—
						art. 18 ust. 2	—
						załącznik I	—
						załącznik II	—
						załącznik III i IV	załącznik V część 1 pkt 2 oraz część 2
						załącznik V A	załącznik V część 1 pkt 3
						załącznik V B	załącznik V część 2 pkt 3
						załącznik VI A	załącznik V część 1 pkt 4 i 6
—	—	—	—	—	—	—	załącznik V część 1 pkt 5
						załącznik VI B	załącznik V część 2 pkt 4 i 6
—	—	—	—	—	—	—	załącznik V część 2 pkt 5

Dyrektywa 78/176/EWG	Dyrektywa 82/883/EWG	Dyrektywa 92/112/EWG	Dyrektywa 2008/1/WE	Dyrektywa 1999/13/WE	Dyrektywa 2000/76/WE	Dyrektywa 2001/80/WE	Niniejsza dyrektywa
						załącznik VII A	załącznik V część 1 pkt 7 i 8
						załącznik VII B	załącznik V część 2 pkt 7 i 8
						załącznik VIII A pkt 1	—
						załącznik VIII A pkt 2	załącznik V część 3 pkt 1 część pierwsza oraz pkt 2, 3 i 5
—	—	—	—	—	—	—	załącznik V część 3 pkt 1 część druga
—	—	—	—	—	—	—	załącznik V część 3 pkt 4
						załącznik VIII A pkt 3	—
						załącznik VIII A pkt 4	załącznik V część 3 pkt 6
						załącznik VIII A pkt 5	załącznik V część 3 pkt 7 i 8
						załącznik VIII A pkt 6	załącznik V część 3 pkt 9 i 10
—	—	—	—	—	—	—	załącznik V część 3 pkt 11
—	—	—	—	—	—	—	załącznik V część 4
						załącznik VIII B	—
						załącznik VIII C	—
			załącznik VI			załącznik IX	załącznik IX
			załącznik VII			załącznik X	załącznik X

CENY PRENUMERATY w 2010 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 100 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie CD-ROM	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	770 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie CD-ROM (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	400 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, CD-ROM dwa razy w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	300 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczym CD-ROM-ie.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Format CD-ROM zostanie w ciągu roku 2010 zastąpiony formatem DVD.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa oraz aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

